

Lawrence Block - Rhodenbarr 09 - "Gönölçelen" Hırsız
Lawrence Block

Bernie Rhodenbarr Polisiyeleri:
Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız
Dolaptaki Hırsız
Kipling'den Alıntı Yapmayı Seven Hırsız
Spinoza Felsefesi Öğrenen Hırsız
Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız
Polisiye Romanlar Okuyan Hırsız
Kendini Humprey Bogarth Sanan Hırsız
Kütüphanedeki Hırsız

Matheww Scudder Polisiyeleri:
Babaların Günahları
Cinayet ve Yaratma Zamanı
Ölümün Ortasında
Buzkıracağı Cinayetleri
Ölmenin Sekiz Milyon Yolu
Kutsal Bar Kapandığında
Bıçak Sırtı
Tahtalıköye Bir Bilet
Mezbahada Dans
Mezartaşları Arasında Gezinti

Hazırlananlar:
Bir Dizi Ölü Adam
Şeytan Biliyor ki Ölüsün

"BİR BERNİE RHODENBARR POLİSİYESİ"

Gönölçelen Hırsız
Lawrence Block

İngilizce aslından çeviren:
Mehmet Harmancı

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

"Gönölçelen" Hırsız - Burgler in The Rye / Lawrence Block
İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

© Lawrence Block, 1999
©Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999
Baror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. aracılığıyla
yazar sözleşmesi yapılmıştır.
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında
yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Ulaş Eryavuz
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Kasım, 1999
ISBN 975 - 329 - 284 - 8

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve
Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
e-posta: oglak@oglak.com

Bu seferki JOE PITTMAN için

Okumaya başlamadan önce Türk okurlar için özel not: Bu kitapta anlatılanlar, Amerikalı ünlü yazar, fotoğraf çekirtmeyen ya da röportaj yapmayan Salinger'ın gizemli hayatına ve onun ünü bütün dünyaya ulaşmış kitabı *Catcher in The Rye*'a büyük ölçüde dayanmakta ve hemen her sayfada ona ya da kitabına göndermeler yapılmaktadır. Bu yüzden okurken göreceğiniz bütün çavdar ve çavdar içkileri sözcüklerinin de sözünü ettiğimiz kitabın adındaki "rye"ya yani "çavdar"a olan bir gönderme olduğunu hatırlatmak isteriz. Kitabın İngilizce orijinal adı (*Burglar in The Rye*), Salinger'in kitabının orijinal adına (*Catcher in The Rye*) çakılmış bir selamdır. Biz de kitaba Türkçe bir ad koyarken, Salinger'in kitabının Türkiye'deki hemen her edebiyatsever tarafından bilinen Türkçe adına (*Gönülçelen*, Çev: Cevat Çapan) bir selam yollamak istedik ve kitaba bu yüzden "*Gönülçelen*" Hırsız dedik. Salinger'in, bu romanda adı Alice Cottrell olarak geçen bir ilişkisi gerçekten olmuş ve bu kitaptakilere benzer olayları yakın zamanlarda yaşamıştır.

- Oğlak Yayınları

Yazar Phuket-Atina seferinde bu kitabın büyük bir bölümünün yazıldığı *Star Flyer* gemisinin mürettebat ve yolcularına teşekkürlerini iletmekten mutluluk duyar.

1

Otelin lobisinin de, yere serili büyük şark işi halının da çok daha iyi günler gördüğü belliydi. Karşı karşıya duran Lawson tipi koltukların yayları insanı davet edencesine çökmüştü ve onlar da diğer mobilyalar gibi uzun yıllar kullanımanın etkilerini gösteriyordu. Şu anda da kullanılmaktaydılar: İki kadın hararetli bir konuşmaya dalmıştı; birkaç adım ileride uzun oval yüzlü ve yüksek alınlı bir adam *GQ* dergisi okumaktaydı. Gözlerindeki güneş gözlüğü kendisine şık ve sinsi bir hava vermekteydi. Elindeki dergiyi nasıl gördüğünü bilemiyordum. Herhalde epey karanlık görmekteydi.

Lobi biraz çaptan düşmüş gibi görünüyor olsa bile genel havası daha çok konfor ve rahatlık vaad ediyordu. Bu serin Ekim günü gözlere çok hoş görünen şöminedeki ateş her şeye iyimser bir ışık vermekteydi. Ve şöminenin üzerindeki rafta da insanın uzanıp kucaklamak isteyeceği kadar göz aldatici bir gerçeklikle çizilmiş olan otelin adaşı durmaktaydı.

Bir ayıydı elbette. Ama insan bir bakışta bu ayının değil ormanda sorumsuzca davranmak, ormana bile hiç girmediğini görebiliyordu. Ayının üzerinde kırmızı bir ceket, başında geniş kenarlı açık mavi bir şapka ve ayaklarında kanarya sarısı Wellington çizimleri vardı. Bir Gladstone valiziyle Harrods'un bir alışveriş torbası arasında duruyordu, başı üzerinde de 'Unutulmuş Eşya' yazmaktaydı, ve...

Ama devam etmem gerekmez, değil mi? Sizin böyle bir ayınız yoksa, olan birini mutlaka tanıyorsunuzdur. Çünkü bu Paddington Ayısı'nın ta kendisiydi. Ve yeri de elbette efsanevi Paddington Otel'i'nin lobisi olacaktı.

Efsanevi de tam kelimesiydi ya. Kırmızı tuğla ve siyah demir işleriyle The Paddington, Madison Caddesi'yle Doğu Yirmi Beşinci Sokak'ın köşesinde ve Madison Square Gerdan'ın karşısındadır. Stanford White'ın Madison Square Garden'ından da çok uzakta değildi. (Bu, babanızın Sekizinci Cadde ile Ellinci Sokak arasında hatırladığı 3 nolu Garden'dan ya da Penn İstasyonu'nun üstündeki şimdiki 4 nolu Garden'dan farklı olarak, ikinci Madison Square Garden'dı. White'ın Garden'ı bir mimari şaheserdi, tıpkı ilk Penn İstasyonu gibi.)

Oysa, Garden'dan önce inşa edilmiş ve kentin bütün hikâyelerini anlatmak üzere yaşamaya devam etmekte olan Paddington öyle değildi. Yüzyılın başında kurulduğundan bu yana mahallenin (ve kentin ve de dünyanın) yıllar boyunca kendini yeniden ve yeniden keşfetmesine tanık olmuştur. Ancak yaşlı otel hep aynı kalmıştır. Aslında hiçbir zaman görkemli bir yer olmadığı gibi müşterileri de geçici olmaktan çok daimiydi. Girişteki pirinç tabelalarda Paddington'un ünlü konuklarının adları yer alır: Örneğin yazarlardan Stephen Crane ve Theodore Dreiser ve Shakespeare aktörü Reginald French. John Steinbeck evliliğinde çıkan bir tatsızlık döneminde bir ay orada kalmıştı. Ressam Robert Henri de bir iki blok doğudaki Gramercy Park'a yerleşene kadar bir süre Paddington'un konuğu olmuştu.

Otel bu yakınarda ya geleneklerine olan saygıdan ya da oraya verecek hasarın fark edilmeyeceğine inandıklarından odalarına, kaldıkları diğer Amerikan otellerinden daha az zarar veren İngiliz rock yıldızlarını da konuk etmiştir. Bunlardan ikisi otelde ölmüştü... biri odasına getirdiği bir serseri tarafından öldürülmüş, öbürü de aşırı doz eroinden.

Klasik müzik de en az iki daimi ve arada sırada da turneye çıkmış sanatçı konuklar tarafından temsil edilmiştir. Carnegie Hall'daki yıllık Noel konserine hiç bilet bulunmayan seksenlik piyanist Alfred Hertel en üst kattaki bir dairede tam kırk yıl oturmuştu. Aynı kadın öteki ucunda da efsanevi sesinin sona ermesinden sonra bile efsanevi huysuzluğu devam eden yaşlı primadonna Sonia Brigandi yaşamıştı. Arada sırada biri ya da her ikisi kapılarını açık bırakır, biri piyano çalarken öteki aryaları döktürür, diğer konukları Puccini ya da Verdi ya da Wagner'le heyecanlandırırlardı (ya da rahatsız ederlerdi).

Bunun dışında hiç konuşmazlardı. Söylentilere göre bir zamanlar başka bir konuğun sevgisini elde etmek için rekabete girmişlerdi. Hertel'in iki kere evlenmesine ve çocukları ve torunları olmasına rağmen eşcinsel olduğu konusunda söylentiler vardı. Brigandi'ye hiç evlenmemişti ve her iki cinsten sevgilisi olduğu rivayet edilirdi. Ve yine her ikisinin de, ayları dışında hiç kimseyle yatmamış olan Edgar Lee Horvath'la yattıkları iddia edilirdi.

Sözü edilen bu Horvath, Pop Gerçekçiliği'nin kurucusu ve şömine üstündeki Paddington Ayısı'nı yapan ressamdı. Altmışlı yılların ortasında, tek kişilik sergisinin başarısından hemen sonra otele yerleşmiş ve 1979'da ölene kadar orada yaşamıştı. Resim, ikametinin ilk yıllarında otele bir armağanıydı ve ölümünden sonra eserlerinin fiyatlarının çok artmış olması nedeniyle tablonun bir milyon dolara yakın olduğu tahmin edilmekteydi. Ve tablo da hiç korunması olmayan lobide herkesin gözü önünde öylece asılı duruyordu.

Tabloyu çalmak için insanın çıldırmış olması gerekirdi. Edgar Horvath gayet pejmürde ilk Stieff eserlerinden çağdaş tüylü türlerine kadar pek çok oyuncak ayı resmi çizmişti ve hemen hemen bütün portre ve manzaralarının bir köşesinde mutlaka bunlardan bir tane bulunurdu. Taos'ta kısa bir süre kaldığı dönemde çizdiği çöl manzaralarında dev bir kaktüsün dibinde ya da bir çitin üstünde ya da bir kerpiç duvara yaslanmış ayılar görülür.

Ancak bilindiği kadarıyla bir tek Paddington resmi yapmıştı. Ve bu da otelin resim kadar ünlü o eskimiş lobisinde asılıydı. İsteyen alıp gidebilirdi onu oradan, iyi ama bunu yaptıktan sonra nasıl ve kime satardınız ki?

Bunları biliyordum. Ama can çıkar huy çıkmaz derler ve ben de değerli bir parça gördüm mü, onu yasal sahibinin elinden nasıl kurtarabilirim diye düşünmeden edemezdim. Resim gayet gösterişli yaldızlı bir çerçeve içinde olduğundan çerçeveden keserek mi çıkartmak daha iyi, yoksa çerçevesiyle falan götürmek mi diye derin düşünceler içindeydim.

Ben böyle hırsızlık düşüncelerine dalmış gitmişken otel katibi bana nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Özür dilerim, tabloya bakıyordum" dedim.

"Maskotumuz" dedi. Elli yaşlarında vardı; üzerinde bol yakalı koyu yeşil bir gömlek, boynunda turkuvaz rengi ince bir kravat vardı. Saçı, Tam Erkekler İçin siyahıydı ve favorileri modanın kabul edeceğinden uzundu. Yeni tıraş olmuştu ama bıyığı, hem de briyantınli bir bıyığı olsa kendisine pek yakışacak gibi bir duygu uyandırıyorlardı insanda.

"Zavallı Eddie Horvath'ın eseri" dedi. "Ölümü büyük bir kayıp oldu."

"Bir lokantada ölmüştü, değil mi?"

"Hemen köşebaşındakinde. Eddie dünyanın en berbat yemek yiyen insanıydı, yalnızca çizburger ve kek yer, Coca-Cola içerdi. Sonra bir doktor, onu, diyetini değiştirmeye ikna etti ve o da bir gün için sağlıklı yiyecekler fanatığı oldu."

"Bu da ona yaramadı mı?"

"Ben bir değişiklik fark etmedim. Ama böyle bir diyet değişikliği yapanlarda görüldüğü gibi ilk günlerinde hep o konudan söz ederek insanın canını sıkmaya başladı. Bunu atlatabilirdi sanırım ama fırsat bulamadı ki. Sofra başında, bir parça tofu yutmaya çalışırken boğulup öldü."

"Korkunç bir şey."

"Yemesi de korkunç, onu yerken ölmek de. Eddie'nin tablosu bizi Paddington Ayısı'yla ilişkilendirdi, öyle ki insanlar artık adımızı ayıdan aldığımızı sanıyorlar."

"Otel ayıdan önceydi değil mi?"

"Elbette. Michael Bond'un, Kayıp Eşya Bürosu'nda bırakılan küçük ayı hakkındaki hikâyesi ancak otuz yaşında, oysa bizim geçmişimiz yüzyılın başına dayanır. Adımızı Paddington İstasyonu'ndan ya da çevresindeki mahalleden alıp almadığımızı bilemiyorum. Mahalle Londra'nın iyi yerlerinden biri değildir ama en kötüsü de değildir. Ucuz oteller ve Asya lokantaları. Paddington İstasyonu'na giren trenlerden inen Galliler o otellerde kalır. Bir de metro istasyonu var ama bu otelin adını bir metro istasyonundan aldığını da sanmıyorum."

"Herhalde."

"Benim böyle gevezelik etmeme izin verdiğiniz için çok naziksiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gevezelik etmek konuşmasını değiştirivermişti; Londra'dan söz ederken İngiliz aksanıyla konuşmuştu. Yer ayırtmış olduğumu söyledim, adımı sordu.

"Peter Jeffries" dedim.

"Jeffries" diyerek önündeki kartları taramaya başladı. "Bulamıyorum... hah, şuna bakın, biri Jeffrey Peters yazmış."

Bunun doğal bir yanlışlık olduğunu söyledim ama yanlışlığın benden kaynaklandığından emindim. Her nasılsa uydurduğum adı karıştırmıştım, ilk ad olabilecek bir soyadı seçmenin doğal bir sonucuymuş bunların yerlerini karıştırmak. Amatörler bunu hep yaparlardı, işte bu da, yapılan yanlışlıktan daha ürkütücü bir şeydi. Ya profesyonel değilsem? Amatör gibi davranacak olursam bunun sonu nereye varırdı?

Kartı doldurdum -bir San Francisco adresi, üç günlük kalış süresi- ve nakit ödeyeceğimi söyledim. Geceliği 155 dolardan üç gece, artı KDV ve telefon depozitosu 575 dolar gibi bir şey tuttu. Altı tane yüzlük saydım. Herif olmayan bıyığını düzeltirmiş gibi parmağını üst dudağından şöyle bir geçirip bana bir ayı isteyip istemediğimi sordu.

"Ayı mı?"

Adam bir dosya dolabının üstünde duran ve şöminenin üzerindeki benzeyen üç Paddington Ayısı'nı gösterdi. "Bunun aşırı şirinlik olduğunu düşünebilirsiniz. Haksız da sayılmazsınız doğrusu. Bu iş Eddie'nin tablosu otele yeni bir ün kazandırdıktan sonra başladı. Eddie oyuncak ayı koleksiyonu yapardı ve ölümünden sonra Sotheby's'de inanılmaz fiyatlara satıldı. Ha Horvath Koleksiyonu'ndan çıkma bir ayı, ha Jackie O'nun boynundaki tek sıra inci. "

"Bu üç ayı onun muydu?"

"Hayır, hayır. Bunlar bizim, idare FAO Schwartz ya da Bears R Us mağazalarından satın alır. Konuklarımızdan isteyen olursa, kaldıkları süre bunlardan birini odalarında bulundurabilir. Bunun için ayrı bir ücret almıyoruz."

"Sahi mi?"

"Bunun bizim cömertliğimizden kaynaklandığını sanmayın. Depozitolarını geri almak yerine Paddington'u evlerine götürmek isteyen müşterilerimizin sayısını bilerseniz şaşarsınız. Herkes odasına ayıyı götürmez tabii ama götürenlerden de geri verenler çok azdır."

"Ben de bir tane alayım" dedim fazla düşünmeden.

"Elli dolar depozito vereceksiniz o halde, eğer ayının bundan sonra hayatınızı paylaşmanızı istemiyorsanız çıkışınızda paranız iade edilecektir."

Birkaç banknot daha uzattım. Adam bir makbuz yazdı, 415 numaranın anahtarını verdi ve Paddington'ların üçünü önüme koyarak birini seçmemi istedi.

Hepsi birbirinin aynı olduğundan ben de bu durumlarda yaptığımı yaptım: Soldakini aldım.

"İyi bir seçim" dedi bir garsonun taze patatesli kuzu kapama istendiğinde söylediği gibi. Kötü seçim ne olabilir, diye düşünürüm hep. Kötü seçimler de varsa mönüde ne işleri olabilir ki?

"Sevimli yaratık" diyecek oldum ama sözümü bitiremeden ayı ellerimin arasından kayıp yere düştü. Eğilip aldığımda bir elimde ayı, diğerinde mor bir zarf vardı. Zarfın üzerinde büyük harflerle yalnızca ANTHEA LANDAU yazıyordu. Otel kâtibine, "Bu yerdeydi" dedim. "Ama korkarım üstüne basmışım."

Dudaklarını büktü, masanın arkasındaki kutudan bir kâğıt mendil alıp zarfın üzerinde ayakkabımın bıraktığı izi sildi. "Biri tezgâhın üzerinde bırakmış, sonra bir başkası da yanlışlıkla düşürmüş olmalı" dedi. "Neyse, fazla bir zarar olmadı."

"Paddington bu kazadan pek etkilenmemiş görünüyor."

"O gayet sağlamdır. Ama beni şaşırttığınızı söylemeliyim. Sizin ayı alacağınızı hiç sanmamıştım. Kimin alıp kimin almayacağı konusunda kendi kendimle oynadığım küçük bir oyun vardır ama pek başarılı olmadığım için sanırım bundan vazgeçme zamanı geldi. Hemen hemen herkes bir tane alır ya da almaz. İş için gelenler en az ayı alanlardır ama onlar bile insanı şaşırtır. Chicagolu bir bey ayda iki kere dörder gün kalır ve her seferinde ayıyı alır ve sonra giderken iade eder. Ve her seferinde aynı ayı olmasına aldırmaz. Ayılar eş değildir. Boyları, şapkalarının renkleri, çizmeleri ve ceketleri değişiktir. Çizmelerin çoğu siyahtır ama resimdekiler sarıdır."

"Dikkat etmiştim."

"Turistler ayları hatıra olarak saklamak ister. Özellikle de balayına gelenler. Bir kere bir çift kalmıştı: Kadın ayıyı evine götürmek, adam da depozitosunu geri almak istemişti. Doğrusu o evlilik konusunda fazla umutlu değilim."

"Ayı sonunda çiftte mi kaldı?"

"Evet, herhalde boşanırken koca onun kendisinde kalması için mücadele edecektir. Çoğu çiftte hiç sorun yoktur. Ayıyı isterler. İngilizler dışında, Avrupalılar genellikle ayıyı hiç almaz. Japonlar mutlaka odalarına götürürler ve kimi zaman da birden fazlasını. Ve her seferinde de parasını ödeyip evlerine taşırlar."

"Ve onların resimlerini çekerler."

"Hem de nasıl! Ayları kucaklarına alıp resimlerini çektirirler. Ayılı ya da ayısız benim resmimi çekerler. Otelin önünde, zavallı Eddie'nin tablosu önünde ve ünlü bazı konuklarımızın yaşadıkları odaların önünde aylarla resim çektirirler. Bu kadar resmi ne yaparlar acaba? Onlara bakacak zamanı nasıl bulurlar, hiç aklım kesmiyor doğrusu."

"Belki de makinelerinde film yoktur."

"Bay Peters! Ne kadar da ilginç şeyler düşünüyorsunuz böyle."

O konuda doğrusu hiçbir fikri yoktu.

Ayılı ya da ayısız 415 numaralı oda hiç de 155 dolar artı KDV'lik bir yere benzemiyordu. Kestane rengi halı iplik iplikti, konsolun üstünde sigara yanıkları vardı ve pencerelerden biri hava boşluğuna bakıyordu. Ve oda o kadar küçüktü ki, fikir değiştirmek istesenz koridora çıkmak zorundaydınız.

Ama ben bundan farklı bir şey beklememiştim. Paddington fiyatları sürekli kalan konukları için çok uygundu; onlar geniş bir tek yatak odalı daireye, benim gibi gelip geçenlerin böyle bir odaya bir haftada ödediği parayı bir ayda öderlerdi. Kısacası geçiciler otelin o ressam-yazar-müzisyen havasında yaşıyor olmak ve bu görkemi sağlayan sanatçıları beslemek için bütün yükü sırtlanmışlardı.

Mavi şapkalı küçük ayının bu denklemin neresinde olduğunu kestirememiştim. Zarıftı, iyi bir pazarlama unsuruydu, otele insancıl (daha doğrusu ayıcıl) bir hava verirken bir miktar da kâr sağlıyordu. Gelen müşterilerin yarısı odalarına birer ayı götürse ve bunların da yarısı aylarını ayırlamayacak kadar sevse ve ayıdaki kâr oranı yüzde elliyse otelin yıllık elektrik masrafı çıkmış demektir.

Çok eski zamanlarda tuğlayla örülmüş ve sıvanmış şöminenin üzerindeki rafa Paddington'u yerleştirdim. Orada çevresine rahatça bakınır ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol edebilirdi. "Seni pencereden dışarı da baktırtabilirim ama orada görececek bir şey yok" dedim. "Yalnızca tuğla bir duvar ve perdesi inik bir pencere. Ve bu belki de iyi bir fikir, ne dersin? Perdeyi indirmek yani?"

Bir yanıt vermedi. Perdeyi indirdim, küçük valizimi yatağın üstüne atıp açtım. Gömleğimi, çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı çekmeceye yerleştirdim, pantolonumu dolaba astım, valizi kapayıp duvara yasladım.

Saatime baktım. Buradan çıkma zamanı gelmişti. Dışarda işim vardı.

Ayıya veda ettim ama kendisine veda ettiğimde kedimin yaptığı gibi o da aldırış etmedi. Kapıyı kapadım. Kilit kapanmıştı ama ben yine de anahtarımın bir kere daha kilitledikten sonra asansörle lobiye indim.

Kadınlar konuşmalarını bitirmiş ya da başka yerde devam etmek üzere gitmişlerdi. Uzun suratlı, yüksek alınlı, gözlüklü adam GQ'yu bırakmış, bir cep romanı almıştı. Anahtarımı resepsiyona bıraktım. Anahtar, yeni otellerin kullandıkları kompüterize plastik anahtar kartı değildi, gerçek piringten yapılmıştı ve eğer yanlışlıkla alıp giderseniz ceza olarak cebinizi delmesi için gayet ağır piring bir top vardı ucunda. Ben anahtarı bırakıyor olmaktan memnundum çünkü böylece hem resepsiyonun önünden geçmek için geçerli bir mazeretim oluyordu hem de müşteri posta kutularına şöyle bir göz atabiliyordum.

Yerde bulduğum mor zarf 602 numaradaydı.

Anahtarımı verip, aşırı siyah saçlı adama gülümseyerek başımı salladım ve sokaktan içeri giren uzun boylu ve şık giyimli yaşlıca bir beyefendiye baktım. Adamın üzerinde usta bir terzinin elinden çıkma spor bir ceket, yanında ise kendisinden çok genç bir kadın vardı.

Adamla gözgöze geldik. Adamın gözleri bir an irileşti. Kendi gözlerimi göremiyordum ama onlar da aynen onunkiler gibi olmalıydı. Adamı tanımıştım ve onun da beni tanıdığı belliydi. Ve biz de bir otel lobisinde karşılaşan iki beyefendi ne yaparsa onu yaptık. Tek kelime söylemeden yürümeye devam ettik.

2

İşyerim Üniversite Meydanı'yla Broadway arasında Doğu On Birinci Sokak'taki Barnegat Kitabevi'dir. Eski kitaplar satarım. Paddington, dükkânımın on dört blok kuzeyinde ve Manhattan'da bir milde yirmi blok olduğuna göre hesabını da siz yapın artık. Vitrinimdeki tabelada yazdığı gibi dükkânı saat ikide açmak istiyordum ama bir iki dakika erken ya da geç hiç farketmezdi. Hava metroya ya da taksiye binmeyecek kadar güzeldi. Gelirken valizim olduğu için taksiyle gelmişim ama şimdi yürüyecektim.

Madison Meydanı'ndan geçerken Amerika'nın yirmi birinci Başkanı Chester Alan Arthur'un heykeline saygılarımı sundum. Broadway'de yürürken onunla ilgili neler bildiğimi hatırlamaya çalıştım. Dükkânı açıp

ucuzluk masamı (3 Tanesi 5 Dolara. Seç Seç Al) dışarı taşıdıktan sonra raftan William Fortescue'nun Başkanların Yaşamları kitabını indirdim. Kitap 1925'te basılmıştı ve Warren Gamaliel Harding'de sona eriyordu. Kitap gençleri düşünerek yazılmış gibiyse de doğrusu MTV'yi kapayıp da Fortescue'nun Franklin Pierce ve Rutherford Birchard Hayes hakkında neler yazdığını merak ederek kitapçıya koşacak bir genç düşünemiyordum.

Fortescue'nun kitabı Barnegat Kitabevi'nin raflarını uzun zamandır süslemekteydi, birkaç yıl önce dükkânı yaşlı Bay Litzauer'den aldığım da stoktaydı. Onu satmayı beklemiyorsam da ucuzluk masasına götürecek de değildim. Değerli bir kitaptı, bir kitapçada bulunması insana zevk verirdi ve ilk kez açıp da bir şey arıyor değildim. Bir iki ay önce Fortescue'nun Zachary Taylor hakkında neler dediğine bakmıştım, şimdi ne okuduğumu hatta neden bakmak ihtiyacını duyduğumu pek hatırlamıyordum da. Yine de işe yaramıştı, elaltında bulundurulması iyiydi. Fortescue'nun yani, Taylor'un değil. Şimdi de işe yarıyordu.

Kitabı tezgâhın üzerinde tutuyorum ve eski kitaplar satan bir insanın hayatında biraz fazlasıyla bulunan boş zamanlarımda şöyle bir göz atıveriyorum. O öğleden sonra müşteri yok değildi, bir iki alışveriş de yaptım hatta. Daimi müşterilerimden bir kadın okumadığı bazı polisiyeler bulmuştu. Bir de okuduğunu sandığı ama bir kere daha okursa bir şey çıkmayacağını söylediği baskısı tükenmiş bir Fredric Brown aldı. Aynı şeyi ben de düşündüğüm için bir kere daha okumadan kitabın satılmasına üzülüm ama ne yaparsınız ki, bizim mesleğin böyle cilveleri vardır işte.

Sarkık bıyıklı şişmanca bir bey Oman'ın altı ciltlik meşin kaplı Norman Fethinden Önce İngiltere Tarihi üzerinde epey durdu. Takıma 125 dolar fiyat koymuştum ama olduğu gibi bir alan çıkarsa az da olsa bir indirim yapmaya kararlıydım.

Adam sonunda, "Yine geleceğim" diyerek çıktı gitti. Hiç tahmin etmiyordum ama belki de gelirdi. Müşteriler (daha doğrusu müşteri olamayanlar) çıkış için hep aynı sözcükleri kullanırlar; tıpkı erkeklerin kadınlara, "Seni ararım" dedikleri gibi. Belki ararlar belki de aramazlar, yani telefonun başında oturup beklemenin bir anlamı yoktur.

Bir sonraki müşterim ucuzluk masasından bir kitap getirdi, iki dolarını verdi ve dükkânda dolaşmak için izin istedi. Ona istediği kadar dolaşabileceğini ama bunun tehlikeli bir zaman geçirme yöntemi olduğunu söyledim. İnsan ne zaman mutlaka almak isteyeceği bir şeyle karşılaşacağını bilemezdi.

"Bu riski alıyorum" diyerek rafların arasında kayboldu. Geçen hafta da bir iki kere gelmişti. Biraz düşkün görünüyorsa da düzgün giyimli sayılırdı ve üzerinde hafif ve de hoş bir viski kokusu vardı. Paddington'da gördüğüm adam gibi altmış yaşlarındaydı, güneşten yanmıştı, gayet bakımlı kısa bir sakalı ve bıyığı vardı. Sakalı V biçimliydi, ucu sivriydi, kaşları, kahverengi beresinin altından görüldüğü kadarıyla saçları gibi gümüş rengindeydi.

İlk kez bir kitap satın almıştı ve bu iki doları giriş ücreti gibi düşündüğünü hissettim. Bazı insanlar kitapçı dükkânlarında saatlerini geçirmekten pek hoşlanırlar -tıpkı dükkânı almadan önce benim yaptığım gibi- ve Bay Gümüş Sakal da fazla yapacak bir şeyi ya da gidecek bir yeri olmayan birine benziyordu. Yersiz yurtsuz olmayacak kadar bakımlıydı ama oyalanmak ister gibi de bir hali vardı.

Saat altıya kadar bekleyecek olursa dükkânı kapatmak için yardımını isteyecektim. Ama o saate kadar çoktan gitmişti. Saat beş buçukta telefon çaldı. Arayan Alice Cottrell'di. "Bir oda tuttum" dedim. Ayıdan söz etmedim.

"Bu gece?"

"İşler yolunda giderse. Gitmezse oda daha iki gün benim. Ama ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Sonra birbirimize bir kadınla erkeğin bir müşteri ile bir kitapçıdan daha fazla bir şeyler oldukları zaman söyleyeceği şeyleri söyledik. Ben bunları söylerken sesimi alçaktım ve Bay Gümüş Sakal elini sallayarak çıktuktan sonra bile yükseltmedim. Birbirimize uzun uzun sevgi sözcükleri mırıldandıktan sonra Alice telefonu kapadı ve az bir şey sonra da ucuzluk masasını tek başıma içeri taşıdım. O iş bitince Raffles'ın su kabını doldurdum, mama kabına kuru yiyecekler koydum, tuvalete ihtiyacı olduğu takdirde kullansın diye tuvaletin kapısını açık bıraktım. Ondan sonra da dükkânı kapayıp Bum Rap'e gittim.

Carolyn Kaiser'le hemen hemen her akşam Tanrıya Şükür Bir Gün Daha Bitti içkisi içtiğimiz Bum Rap kaprisli müzik kutusu ve Old Mr. Boston el kitabına bakmadan bir cin tonik yapamayan barmeniyle küçük bir yerdir. Her zaman oturduğumuz bir masa var ama eğer onu dolu bulursak fazla itiraz etmeden başka birine otururuz. Bu akşam masanın dolu olduğunu gördüm. İki kadın masa başında oturuyordu. Bir daha bakınca bunlardan birinin Carolyn olduğunu gördüm.

Diğeri Carolyn'in hayatına yakınlarda girmiş olan Erica Darby idi. Erica bir kablolu televizyon şirketinde bir şeyler yapıyordu. Ne yaptığını pek bilmiyordum ama önemli ve de gösterişli bir şey olmalıydı. Erica'nın öyle bir havası vardı. Zekiye, yol yordam bilirdi ve uzun kestane saçları ve parlak mavi gözleri ve fazla dikkat etmeyecek kadar akıllılık ettiğim vücuduyla nefis bir kadındı.

"Hey, Bernie, kitap işi nasıl gidiyor?" dedi.

"Yavaş."

"Çok iyi. Benim işim yavaş giderse sona eriyor demektir." İskemlesini geri itip kalktı. "Ben artık gideyim, çocuklar." Uzanıp Carolyn'ı dudaklarından öptü. "Görüşürüz."

O çıkıp gidince ben oturdum. Carolyn'in önünde uzun bir kadehte yakut rengi bir içki vardı. Ahududu likörü olup olmadığını sordum.

"Campari ve soda. Tatmak ister misin, Bernie?"

"Bir zamanlar içmiştim ve hatırladığım kadarıyla bir kere de yetmişti" dedim. "Üstelik alkollü, değil mi?"

"Öyle diyorlar ama bana bakarak kanıtlayamazsın."

"Eh, ben yine de onlara inanmayı tercih ederim." Maxine'e el ettim, gelince bir Perrier ısmarladım.

"Bu gece çalışıyorsun" dedi Carolyn.

"Bu öğleden sonra ortalığı bir kolağan ettim."

"Odan nasıl?"

"Küçük ama kimin umurunda ki? Yalnızca ayımı koymak için bir yer."

"Ne?"

Otelin ödünç verdiği ayları anlatınca Carolyn'in kaşı kalktı. "Ayıyı neden aldığımı bilmiyorum" diye devam ettim. "Belki de kendini istenmedik hissetmemesi için."

"Eh, bu iyi bir neden."

"Her neyse, çıkarken depozitomu geri alıyorum."

"Ayıyı iade edersen."

"Neden etmeyecek misim ki?"

"Hayvanın kendisini istenmedik hissetmemesi için" dedi. "Ve şimdi ikiniz böyle dost olduktan sonra bu iki kat daha fazla istenmemezlik olur. Bern, senin sorununun ne olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet. Çok gerginsin. Biraz gevşemen gerek. Maxine'e sana bir viski getirmesini söyledim ama içmezdin, değil mi?"

Başımı salladım, "İşi bu gece yapacağımdan emin değilim. Ama bir denerim. Paddington'a üç gecelik nakit ödedim..."

"Ve de bir ayının bedelini, Bern."

"Bundan söz etmek gereksiz şimdi. Her neyse bir gece içinde halledersem memnun olacağım. Oda numarasını da bildiğim için, o iş de tamam demektir."

"Kaldığın odanın numarasını biliyorsun, ha? Eh, o zaman senden hiç korkum yok, Bern, işi sağlama bağlamışsın."

"Anthea Landau'nun oda numarasını biliyorum" dedim. "Onu kastettiğimi biliyordun, değil mi?"

"Eh, tabii." Campari kadehini kaldırdı, insanların genelde bir yudum aldıktan sonra yaptıkları gibi yüzünü buruşturdu ve dudaklarını değdirmeden yerine bıraktı. "Bu nedenle de Perrier'de ısrar ediyorsun."

"Öyle."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Carolyn garson kadının dikkatini çekmek için elini kaldırdı. "Hey, Max, Bernie'ye bir içki" diye seslendi. "Çavdar viskisi, duble olsun."

"Ama ben sana..."

"Duydum, Bern. Mesajını aldım. Bu gece iş gecesi ve sen de çalıştığın geceler içmezsin. Soda, maden suyu, meyve suyu ve kahve gibi şeyler dışında. Bunları biliyorum."

"O zaman neden..."

"Alkolsüzlük politikasını biliyorum, bana az bir şey aşırı gelse de. Ve onu sabote edecek bir şeyi asla yapmam."

"Ama az önce bana bir içki ısmarladın."

"İsmarladım ve geçen gece hoşuna gittiği için çavdar viskisi istedim. İşte geldi bile. Maxine çok teşekkür ederim ve bunu da şişesine geri boşalt, olmaz mı?" Maxine'e yarım Campari kadehini uzattı. "Şerefine, Bern."

İçkimi alıp içti. "Aslında Erica'yla anlaşmamız yüzünden" dedi. "O fazla içmiyor. Bana da Campari ısmarlamasının nedeni bir taneyi bile içmemin güç olduğundan."

"Bak bu iyi işte. 'Bir Campari ısmarlayın ve ikinci bir kadeh istemeyeceksiniz.'"

"Benim ne kadar içtiğim konusunda çok dikkatli."

"Ama sen fazla içmezsin ki."

"Biliyorum ve meyve salatalı ve küçük renkli şemsiydi içkiler ısmarlasam ya da yemekte iki şişe şarap içsem aklıma bir şey gelmeyecek. Ama bir erkek gibi içtiğimi gördüğünde hemen Adsız Alkolikler'e koşup ayyaşlığımı ihbar etmek istiyor."

"Arasıra dozunu kaçırırsın ama sana ayyaş denemez."

"Ben de aynı şeyi söylüyorum. Köpek yıkamayla geçen bir günü daha arkada bırakmanın heyecanıyla kutlamamda biraz aşırıya kaçmam onu rahatsız ediyor işte. Bum Rap'e gelmemi bile önlemeye kalkıştı."

Bunun pazarlık konusu olmayacağını söyledim. 'Bernie şu koca dünyada benim tek dostum ve onun tek başına içmesine asla razı olamam, o güzel kafandan bu fikri çıkarırsan iyi edersin' dedim. Ama gerçekten güzel kız, değil mi Bern? Ne dersin, ha?"

"Çok güzel."

"İşin hoş yanı onun beni güzel buluyor olması. Çok komik, değil mi?"

Bence de öyleydi ama bu konu üzerinde fazla durmak işime gelmezdi. Carolyn Kaiser iddia ettiği bir elli beşten üç dört santim daha kısadır ki, bu haliyle Barnegat Kitabevi'nden iki kapı aşağıdaki Fino Fabrikası'nda yıkadığı köpeklerin bazılarında fazla uzun sayılmaz. Öğle yemeklerimizi hafta içinde onun ya da benim yerimde yeriz ve akşamları işten sonra Bum Rap'te bir iki kadehle rahatlamaya çalışırız. Kendisi benim en iyi arkadaşım ve zaman zaman da yardımcımdır. Eğer lezbiyen olmasaydı (ya da ben erkek olmasaydım) herhalde insanların sık sık yaptıkları gibi aramızda bir aşk gelişirdi ve bütün aşklar gibi bir gün gelir sona ererdi. Ama şimdiki durumda sonsuza kadar arkadaş olabiliriz ki, öyle de olacağımızı sanıyorum. (Bir keresinde ikimiz de aynı kızla yattığımızdan işler biraz karışmıştı ama neyse ki o dönemi kolaylıkla atlatabiliştik.)

Evet, siyah saçları, yuvarlak yüzü ve iri gözleriyle hoş bir kadın ve kimi zaman bir erkek arkadaşın kravatu hakkında iyi bir şeyler söylediğim gibi onun da giysileriyle ilgili söyleyecek hoş bir şeyler bulurum. Ama buna pek dikkat etmediğim için sık sık yaptığım bir şey değildir.

"Kadın haklı" dedim. "Hatta, sende gerçekten farklı bir şey var. Saçını mı uzatıyorsun yoksa?"

"Herkes saçını uzatır, Bern. İki kestirme arasında. Bu tıraş gibi değildir, her gün yapılması gerekmez."

"Her zamankinden uzun görünüyor" dedim. Carolyn'i bildim bileli saçını Hollandalı oğlanlar gibi kestirir. Belki de Hollanda'yı sel basmaktan parmağını gerekli deliğe sokarak kurtaran oğlanın anısına. "Kâhküller yerinde ama arkası biraz uzamış."

"Eh, nasıl olacağını merak ettiğimden değişik bir şey deniyorum işte."

"İyi görünüyor ama."

"Erica da öyle dedi. Zaten bu onun fikriydi."

"Sana yakışıyor. Hatta biraz..."

"Lafını tamamla, Bern."

"Yalnızca farklı işte."

"Daha yumuşak, daha kadınsı diyecektin, değil mi?"

"Şey..."

"Yakında yakışıklı erkekler geçmem için kapıları açacaklar ve Johnnie Walker Red yerine Sambucca yudumlayacağım. Söylemek istediğin buydu, değil mi?"

"Aslında ben Chester Alan Arthur hakkında bir şeyler söyleyecektim."

"Neden, Tanrı aşkına?"

"Konuyu değiştirmek için. Ve bugün Madison Meydanı'nda heykelini görüp öğleden sonramı hakkında bir şeyler okuyarak geçirdiğim için. New York'un Cumhuriyetçi patronu Roscoe Conkling'in isteği üzerine 1880'de Başkan Yardımcısı adaylığını aldı. Garfield ise Başkan adayıydı ve..."

"John Garfield'den söz etmiyorsun herhalde?"

"Hayır, Brian da değil dediğim. James Bram Garfield. Başarılı oldular ve Garfield Mart ayında yemin etti..."

"Ocak ayında değil mi?"

"Hayır, bu işler o günlerde daha uzun sürüyordu. Garfield Mart'ta yemin etti ve Haziran'da Charles Guiteau'yla tanıştı. 'Adım Charles Guiteau, adıma asla inkâr etmem.' O şarkıyı hatırladın mı?"

"Hayır, Bern. 1881'den fazla bir şarkı hatırlamıyorum."

"Bir folk şarkıcısı birkaç yıl önce plağa okumuştü. Duymuş olabilirsin diye düşünmüştüm."

"Ben Anita O'Day ve Billie Holliday'e dalmıştım herhalde. Paula'nın Yeri'nde ya da Duchess'te Charles Guiteau'nun şarkılarını çalmazlar. Swing Rendezvous'da çalmış olabilirler ama o da benim zamanımdan önceydi. Charles Guiteau kimdi ve neden adına şarkı yapılmıştı?"

"Düşkırıklığına uğramış biri. İş bulamadığı için Garfield'ı vurdu ve Garfield de bir ay sonra öldü."

"O zamanlar ölmek de uzun sürermiş desene."

"Ama Guiteau için değil. Onu astılar ve Chester Alan Arthur Amerika Birleşik Devletleri Başkanı oldu. Ve Roscoe Conkling de artık Fort Knox'daki hazinenin anahtarlarını eline geçirdiğini sandı. Ama işler öyle gelişmedi. Arthur Devlet Memurluğu Sistemi'ni getirdi ve kayırmacılık sona erince parti liderlerinin ellerinde dağıtacak fazla memurluk kalmadı."

"Düşkırıklığına uğrayan memur adaylarını azaltmanın bir yolu da bu olmalı herhalde" dedi Carolyn. "Peki, Arthur'a ne oldu? Kahraman olarak kabul edildi mi?"

Başımı salladım. "Conkling kızmıştı ve Parti 1884'te bir daha onu aday göstermedi. Onun yerine James G. Blaine'i aday gösterdiler ve o da Grover Cleveland karşısında yenildi. Chester Alan Arthur de pek çok insanın hakettiğine inandığı unutulmuşluğa gömüldü."

"Ama hiç olmazsa parka bir heykeli dikildi."

"Conkling'in de. Aynı parka ama ayrı uçlara. Madison Meydanı'nda ikisi birbirlerine bakıyor. Bence ikisi de düşkünlüğü içinde."

"Çok hüzünlü bir hikâye. Bu da bir insan doğru olanı yapmaya kalktığına neler olacağını gösteriyor işte." Carolyn elini kaldırdı. "Maxine, Bernie bana çok hüzünlü bir hikâye anlattı. Zavallılığa bir duble daha getirsen iyi olur."

Carolyn içimi içti, ben de ona eşlik etmek için bir Perrier daha ısmarladım. Kadehlerimizi Chester Alan Arthur'a kaldırırken zavallı adamın sağlığına içilmeyeli ne kadar olduğunu düşündüm. Çok uzun bir süre geçmiş olmalıydı.

"Bu daha iyi işte" diyen Carolyn boş kadehini masaya bıraktı. "Sen karşımda oturdukça ağzımı yalnızca bir kere çalkalamak fazla bir sıkıntı olmuyor aslında. Daha sonra Erica'yla buluşacağım ama bir şey diyeceğini sanmam. Söylerse ben de gerçeği anlatırım. Bernie'ye eşlik ederken yalnızca bir tane Campari içtim derim."

"Buna gerçekleri belirtmeyerek yalan söylemek diyecekler çıkabilir."

"Herhalde Bern ve hepsinin canı cehenneme." Yüzüme baktı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Gitmeden önce son bir kadeh daha diyeceksin ama buna izin vermeyeceğim. Sen yapamasan bile ben kendimi frenlemeyi bilirim."

"Sen olmasaydın herhalde şimdi kaldırım kenarına sızmış kalmıştım" dedim.

"Bir suç işlemeye gidecek yerde." Hesabın getirilmesi için el etti, benim cüzdanıma davrandığını görünce öndedi. "Haydi oradan" dedi. "Sen yalnızca H2O ve CO2 içtin. Hiç olmazsa bırak da hesabı ben ödeyeyim."

"Masraf olarak yazabilirdim. Bir iş gecesinde kafayı dinç tutmanın küçük bir bedeli."

"Demek iş bu gece, ha Bern?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Acele eden ecele gider" dedi. "Dereyi görmeden paçaları sıvama." Kaşlarını çattı. "Diğer yandan, demir tavında dövülür ve tereddüt eden yolunu kaybeder."

"Çok yardımcı oldun" dedim.

"Umarım öyle olmuştur çünkü kafam karma karışık. Belki de o sonuncuyu içmeyecektin. Dosdoğru benim kanıma karıştı."

"Bir daha kendimi tutmaya çalışırım" dedim.

"Her neyse, bunlar bendendi. Zaten sen bu işe epey yatırım yaptın, değil mi?"

"Altı yüz küsur dolar."

"Ve hepsi de otele girebilmek için."

"İstediğim zaman girip çıkabilmek için. Bir müşteriymişim gibi. Otel güvenliğini aşmanın en sağlam yolu. Bir oda tut, parasını öde ve oteli dilediğinçe kullan. Tabii başka müşterilerin odasına girmeye hakkın yok ama seni nasıl önlesinler ki?"

"Bu konuda konuşurken yüzün parlıyor Bern. Görülecek bir manzara."

"Eh, heyecanlı iş" dedim. "Bir otel bir hırsız için bir kafeterya ya da bir meze sofrası gibidir. Ama her şeyi önünde hazır göreceğin yerde hepsi kapalı kapılar ardındadır. Ve ne bulacağını asla bilemezsin." Bir şey hatırlayarak gülümsedim. "Bir keresinde eski Astor Oteli'ne girmiştim. Mesleğimin ilk, otelin de son yıllarıydı. Ama kısacık bir an beraberliğimiz olmuştu."

"Bir aşk hikâyesiymiş gibi anlatıyorsun."

"Anahtarım vardı" dedim. "Bir saatimi aldı ama egeleyip törpüleyerek otelin bütün kilitlerine uyacak hale getirdim. Kilit açmakta epey hızlıyım ama anahtar olunca daha da hızlanırım. O gece elli odaya girmiş olmalıyım. Çoğundan eli boş çıktım ama yine de kârlı bir gece geçirmiştim diyebilirim."

"Paddington'da elli odaya girmeyeceksin, değil mi Bern?"

"Bir tanesi yeter de artar bile."

"Aradığını bulacağına inanıyor musun?"

"Bilmem."

"Eğer bulursan, altı yüz dolar iyi bir yatırım olacak. Bulamazsan boşa harcanmış para."

"Ayıyı geri verince elli dolar alacağım. Sonra telefon depozitosu var, bir yeri aramaya niyetim olmadığından onu da alacağım."

"Ayı depozitosunu geri alacağına gerçekten inanıyor musun Bern?"

"Acele çıkmak zorunda kalırsam alamam. Ama onun dışında iade edeceklerdir. Hayvanı iyi durumda teslim edersem yani."

"Ben onu demek istememişim."

"Ya?"

"Yani ondan ayrılabilir misin demek istemişim. Benim de çocukluğumda bir Paddington ayım vardı ve değil elli dolara, beş yüz dolara bile elden çıkarmaya yanaşmazdım. Benim küçük dostumdu o."

"Benimki gayet hoş bir ayı" dedim. "Ama bir ayrılık sorunu yaşayacağımızı sanmıyorum. Aramızda bir bağ kurulacak kadar bir arada bulunmadık ve birbirimize derin bir bağlılık hissetmeden de odadan ayrılacağız, eğer işler yolunda giderse tabii."

"Belki."

"Kuşkulu gibisin."

"Eh, ben kendi Paddington ayıma on saniyede âşık olmuştum. Tabii, o zaman daha gençtim. Bugünlerde kimseye o kadar çabuk bağlanmıyorum."

"Daha büyüksün."

"Doğru."

"Daha olgun."

"Hem de nasıl."

"Erica karşısında ne kadar dayandın?"

"On saniye kadar. Ama o farklı. Bir bakış yeterliydi. Güzel ama, değil mi?"

"Çok güzel."

"Ona sen bile âşık olabilirsin, değil mi?"

"Olmazdım, bütün bilinen nedenlerle. Ama bir varsayım olarak, evet. Gerçekten çekici bir kadın."

"Güzellik yalnızca yüzeyseldir ama bir röntgen uzmanı değilsen o kadar da bana yeter. Bern, neden öyle dik dik bakıyorsun bana. Bütün gece aynı şeyi yaptın."

"Özür dilerim."

"Belki de bir içkiye daha ihtiyacın var. Ama bence bu o kadar iyi bir fikir değil."

"Bence de. Carolyn,, sende bir farklılık var. O yüzden bakıyordum."

"Saçlarımdan olacak."

"Ben de öyle sanmıştım ama başka bir şey daha var, değil mi? Ne ama?"

"Sen hayal görüyorsun, Bern."

"Rujun" dedim. "Carolyn, dudaklarını boyamışsın!"

"O kadar yüksek sesle konuşma! Neyin var senin Bern?"

"Özür dilerim ama..."

"Ben de şimdi, 'Hey Bern, yanağına allık sürmüşsün' diye bağırırsam hoşuna gider miydi. Bütün millet dönüp sana bakardı."

"Özür dilerim dedim ya. Beni şaşırttın, hepsi bu."

"Çok sinsice bir saldırıydı. Bir saattir burada oturuyoruz ve sen şimdi aniden saldırıya geçtin."

"Dudak boyası" dedim.

"Kes artık Bern. O kadar da önemli değil."

"Uzun saçlar ve dudak boyası."

"Uzun saç değil. Biraz daha uzun. Dudak boyası da hafif bir renk vermesi için."

"Başka ne için sürülür ki? Renk vermek için, değil mi?"

"Tamam. Konuyu federal bir olaya dönüştürme."

"Dudak boyası" diye şaşıtm. "En iyi arkadaşım dudağı boyalı bir lezbiyene dönüşüyor."

"Bern..."

"Güle güle, L. L.Bean. Merhaba, Victoria'nın Sırrı."

"Ne sır ama. Her ay kaç katalog post alıyorlar, biliyor musun? Benden para kazandıkları falan yok, Bern. Ben yalnızca resimlere bakıyorum."

"Nasıl dersin öyle olsun."

"Hem neden üsteliyorsun bu kadını giyim meselesini. Ben zaten pek erkek gibi giyinen biri değilim. Beni lezbiyen yapan pantolon kazak değil herhalde"

"Hiç değil."

"Ya da bir parça dudak boyası. Bir saattir karşımda oturuyorsun, dikkatini bile çekmedi."

"Dikkatimi çekti ama dikkatimi çekenin ne olduğunu anlamadım." . .

"Ben de aynı şeyi söylüyorum. Öyle bangır bangır bir şey değil. Hafif bir dokunuş yalnızca."

"Bir dişilik dokunuşu."

"Gençlik" dedi. "Eğer on sekiz yirmi yaşlarında olsaydım ihtiyacım kalmayacaktı ama doğaya biraz el verilmesi gereken yaşa geldim. Bana öyle bakma Bern."

"Nasıl bakmayayım?"

"Öyle işte. Tamam, pekâlâ! Erica'nın fikriydi. Şimdi mutlu musun?"

"Ben zaten mutluydum."

"Erica gerçek bir ruj lezbiyeni. Bu da benim ne felsefe ne de estetik bakımdan hiç şikâyet etmediğim bir şey, Bern. Ruj lezbiyenlerinden hoşlanırım. Çok esaslı olurlar bence." Omuzlarını silkti. "Ben onlardan biri olamayacağımı düşünürdüm, hepsi bu. Bana göre iş değil diye düşünürdüm."

"Ama şimdi fikir değiştirdin, öyle mi?"

"Erica görünüşüme özen göstermememin kendine saygı eksikliğinden doğduğunu söylüyor. Daha yumuşak bir saç modeliyle hafif bir dudak boyasının imajımı değiştireceğini söylüyor ki, haklı olduğuna inanıyorum. Her neyse, o benden böyle hoşlanıyor."

"Sonuçlara bir itirazım yok."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Üstelik gayet de hoş olmuşsun. Seni bir de elbise içinde göreceğim günü iple çekiyorum."

"Kes artık, Bern."

"Şöyle açık dekolteli, dantelli bir şey. Ya da o derin dekolteli köylü bluzları. Bak o sana iyi gider işte."

"Başka bir şeyden söz edebilir miyiz, Bern?"

"Küpelerden örneğin" dedim. "Köylü bluzuyla altın halka küpeler iyi gider."

"Devam et, Bern. Sonra sıra neye gelecek? Külötlü çoraba mı? Yüksek topuklara mı?"

"Ve parfüm" diyerek havayı kokladım. "Parfüm sürünmüşsün!"

"Kolonya" dedi. "Yıllardır Fino Fabrikası'nda bir şişe vardı. Köpek kokusundan kurtulmak için kimi zaman işten sonra sürünürüm."

"Ha."

"O kadar da düşkünlüğüne uğramış görünmene gerek yok. Bu konuşmamızdan müthiş zevk aldığımı bilmeni isterim. İyi ki sana o içkileri ısmarlamamı önlemedin. Bak ne güzel rahatladın şimdi, her ne kadar içkileri ben içtiysem de."

"Eh..."

"Ama bütün iyi şeylerin bir sonu vardır. Hele de bu güzelim konuşmanın. Buradan çıkma zamanımız geldi. Benim güzel bir kadınla randevum var. Senin de bir ayıyla."

3

Yemek yemediğime göre boş mideye iki kadeh viski içtiğim söylenebilir. Ama Carolyn'in sayesinde bunların etkisini hissetmiyordum. Yine de bir şeyler yemenin iyi olacağını düşündüğümünden Paddington'a dönerken çoktandır denemek istediğim bir Batı Afrika lokantasına girdim. Bir sebze türüsüyle adı egzotik geldiği için öğütülmüş fıstık istedim ve "öğütülmüş fıstık"ın bizim yerfıstığından başka bir şey olmadığını gördüm. Ama yine de egzotik bir tadı vardı ve garsonlar neşeli insanlardı. Fıstıktan daha da egzotik gelen bir bâobab suyu istedim sonra. Ama tadını sormayın çünkü baobab suyu tükenmişti. Onun yerine bir limonata içtim ve o da tam limonata tadındaydı.

Oradan otele kadar yürüdüm ve sekiz saat önce kaydımı yapan otel kâtibini saymazsanız lobide herhangi bir tanıdığa rastlamadım. Anahtarı alırken epey uzun çalıştığını dile getirdim.

"Öğleden geceyarısına kadar" dedi. "Saat sekizde çıkmam gerekir ama Paula'nın bu gece gösterisi var. Kendisi sihirbaz ve bu gece bir bekâr partisinde iş aldı."

"Bekâr partisinde sihirbaz mı?"

"Çırlıçıplak gösteri yapar."

"Ya" dedim.

"Benim işim varken o benim yerime bakmıştı, şimdi de ben onun nöbetini aldım. Tam geceyarısı geleceğini umuyorum yoksa Richard sabahın dördünde gelene kadar buradayım demektir."

"Sonra yine yarın öğlen mi işe başlıyorsun?"

Adam başını salladı, sonra öne eğilip bir dirseğini tezgâha dayadı. Bana çizgi romanlardaki Plastik Adam'ı hatırlatan kemiksiz, lastiğimsi bir hali vardı. "Evet ama sekizde çıkacağım için o kadar kötü sayılmaz." Kaşlarını çattı. "Dördüncü katta olduğunuzu biliyorum ama numarayı hatırlayamadım."

"Dört yüz on beş."

"Küçük odalardan biri. Umarım rahat etmişsinizdir."

"İdare eder."

"Bir iki güne kadar sizi daha büyükçe bir odaya alabilirim."

"Önemi yok" dedim. "Zaten birkaç gece kalacağım."

"Ben de yirmi yıl önce kendi kendime öyle demiştim." Kaşını parmağının ucuyla düzeltti. "Ve o günden beri buradayım. Bay Oliphant'ın resepsiyonda birine ihtiyacı olduğunda yedi yıldır otelde kalıyordum. Oda kirasını vermekte üç dört ay geciktiğim halde bir şey dememişti. Ben de buraya geçtim ve vakit buldukça da hâlâ aynı işi yapıyorum. Aslında aktörüm."

Şimdi anlaşılıyordu neden zaman zaman İngiliz aksanıyla konuştuğu.

"Adım Carl Pillsbury" dedi. "Beni sahnede görmüş olabilirsiniz."

"Yüzünüz yabancı gelmemiştir."

Bana hepsi de Broadway dışında rol aldığı oyunları saydı, sonra da New Yorklu olmamam nedeniyle bunları görmüş olamayacağımı belirtti. "Ama beni televizyonda görmüş olabilirsiniz" dedi. "Bir iki yıl önce

Excedrin reklamındaki uçak bileti acentesiydim. Law and Order'de de küçük rollerim olmuştu. Tabii ne dediklerini bilirsiniz: Küçük rol diye bir şey yoktur, yalnızca küçük ücretler vardır."

"Çok komik."

"Sahi mi? Bunu ben uydurdum ve çok da hoşuma gidiyor ama herkes aynı derecede anlamıyor. Bu benim anlatış biçimimden olabilir. Komedi kulüplerinde denediğim bir stand-up oyunum vardı, malzeme iyiydi ama çoğunlukla başarısız olduğumu itiraf etmeliyim. Pek komik biri değilim herhalde. Gülünç ama komik değil, ha-ha-ha."

Gülünç olduğu kuşkusuzdu. Ben, o konuşurken yalnızca araya bir iki kelime sıkıştırıyordum ki, o da yeterliydi, devamını o nasıl olsa getiriyordu. Aktörlüğü hakkında olabilecek kuşkularımı gidermek için kendisi hakkında konuştukça konuştu. Ama az da olsa otelden, orada hem yaşayıp hem çalışmanın kendisine nasıl sevgi dolu bir ailenin parçası olduğu duygusunu vermesinden de sözetti.

Benim de daimi orada kalıp üç günümü on yıllarca uzatıp uzatmayacağımı düşünmeme yol açmıştı. Belki ben de arada sırada tezgâhın ardına geçer ve gecelik müşterilere bu işi, asıl; mesleğim olan hırsızlık alanında bir imkân bulana kadar geçici bir iş olarak yaptığımı anlatırdım.

Heriften kurtulduğumda Paddington Oteli hakkında da, Carl Pillsbury hakkında da gereğinden çok şey öğrenmiş bulunuyordum. Bana iyi geceler diledi, ben de öteki memurun zamanında geleceğini umduğumu söyledim, anahtarımı alıp asansöre doğru yürüdüm.

Mor zarfın 602 numaralı odanın kutusunda olmadığı da dikkatimden kaçmamıştı.

Odam raftaki ayısına kadar bıraktığım gibiydi. Hayvanı başımla şöyle bir selamladım. Onunla konuşmaya hiç niyetim yoksa da, görmezlikten gelmeyi de içime sindirememiştim doğrusu.

Anthea Landau hakkında ne biliyordum? Bir edebiyat ajanı olduğunu biliyordum. Yarım yüzyıldır aynı işi yapıyordu ve bu süre içinde Paddington'da kalmış, gelen romanları okumuş, işlerini yazışarak ve telefonla yürütmüştü. Son yıllarda iyice içine kapanmıştı ve odasından pek çıkmıyordu. Ben mor zarf oyunuyla oda numarasını öğrenivermiştim. Kadını arayacak olursam 602 numaraya bakmam gerektiğini biliyordum artık. .

Ama onu bulmak istemiyordum. Odasını bulmak istiyordum ve de boş bulmak istiyordum.

Bazı hırsızlar ziyarete gittikleri yerin sahibinin evde bulunmasına pek aldırılmazlar. Hatta tanıdığım biri, evsahiplerinin evde ve uykuda olduklarını bilmediği eve girmezdi. Böylece onların beklenmedik bir anda eve dönüp kendisini iş başında yakalamaları olasılığının kalmadığını söylerdi.

Bana bunu anlattığında ikimiz de devletin konukları olduğumuzdan öğütlerinin bu gözle değerlendirilmesi gerekirdi. (Konu bulmakta sıkıntı çekse de zararsız biriydi, ancak gerçekte cezaevinde çok kaba saba ve kötü insanlar bulunduğu için ben cezaevinden de onlardan da uzak durmaya dikkat ederim. Beni şartlı tahliye ettiklerinde bilinen sabıkalılarla ilişki kurmamamı söylemişlerdi ama bunun söylenmesine aslında hiç gerek yoktu.)

Ben şahsen ziyaretlerimi evde kimse yokken yapmayı tercih ederim. Doğallıkla, yalnızlığı seven biri olduğum söylenebilir. Evsahibi evde ve uykudayken kimi zaman evlere girmek gerekliliği duymuşumdur ama o ayaklarının ucuna basarak dolaşma işinden nefret ettiğimi de söylemeliyim. Ben zaten fazla ses çıkarmam, evi de bulduğum kadar düzenli bırakmaya dikkat ederim ancak oradayken de kendimi evimdeymişim gibi hissetmekten hoşlanırım. Oysa yandaki odada biri uyuyorken bunu nasıl yapabilirsiniz ki?

Ama başka seçeneğim olmayabilirdi. Duyduğum kadarıyla Anthea Landau pek dışarı çıkmıyordu. Bir oda anahtarı için altı yüz küsur dolar ödememin nedeni de onun bu odasından çıkmama ünyüdü. Eğer gündüz dışarı çıkan biri olsaydı otel güvenliği riskini göze alabilirdim. Öğleden az önce ya da hemen sonra bir resepsiyon memurunun önünden geçmek o kadar da güç değildir. İnsanı görünmez kılan ya da oraya ait biriymiş gibi gösteren sayısız stratejiler vardır. Zaman zaman kurye rolüne girmiş ya da konuklardan biriyle randevum varmış gibi davranmışımdır.

Yapılmayacak tek şey kuşku uyandıran bir tavır içinde olmaktır. Öyle sinsî bir tavır takınırsanız bütün dünya size karşı sinsileşir ve çok geçmeden yasanın uzun kolu yakanıza yapışır. Ama sanki yapmanız gereken şeyi yapıyor musunuz gibi görünürseniz hem sokak kapısının anahtarını hem de kasanın şifresini size kendi elleriyle uzatırlar.

Bu konularda beni eğiten Hi Amca'm olmuştur. Tertemiz bir üne sahip olan Hi, bir gün bir iş yolculuğundan evine dönerken uçak bileti denetim yerinde elektrikli bir havayolları tabelası gözüne ilişmiş. (Havayollarının Braniff olduğunu söyleyeyim de bu işin geçen hafta olmadığını anlayın. O sırada ben orta okuldaydım. Başkanın kim olduğunu da söylemeyeceğim.)

Hi Amca'mın oğlu Sheldon bu tür tabela koleksiyonu yapar, odasını bunlarla süslerdi. Planters Fıstıkları'nın bir tabelasını hatırlıyorum: Yaşlı Bay Fıstık bir duvara yaslanmış Stephen King'in, hakkında mutlaka bir şeyler yazacağı bir gülümsemeyle bakıyordu insanın yüzüne. Terminaldeki bu tabeladaysa bir uçak, bir palmye ağacı vardı ve Braniff'in Karayipler'e uçuşlarını bildiriyordu. Hi Amcam tabelanın Shelly'nin odasına çok yakışacağını düşündü.

Bunun üzerine kendi bekleme salonuna gitti, valizini bıraktı, ceketini ve kravatını çıkartıp kollarını sıvadı. Sonra not defteri elinde olduğu halde Braniff tezgâhına gitti. Bir kuyruk varsa da o en öne, genç bir kadının bilet denetimi yapıp biniş kartları verdiği yere yürüdü.

"Tabela bu mu?" diye sordu.

Kadın bir şey anlamadan amcamın yüzüne baktı, kekeleydi.

Amcam tabelayı göstererek, "Tabela bu mu?" diye tekrarladı.

"Şey, herhalde."

"Tamam, bu işte" dedi Hi. Ve tabelayı çengelinden sökerken kadın da işini bırakıp kendisine yardım etti. Hi Amca tabelayı koltuğunun altına sıkıştırıp ceketıyla valizini bıraktığı yere döndü. Eşyalarına tahmin ettiği gibi el sürülmemişti. (Kendisi namuslu olan Hi Amca herkesin namuslu olduğuna inanırdı ve bu inancında da pek yanılmazdı.) Tabelayı valizine yerleştirdi, gömleğinin kollarını indirdi, kravatını bağladı, ceketini giydi ve uçağının anons edilmesini bekledi.

Tabela kuzenim Shelly'nin odasına gayet yakışmıştı. Bay Fıstık ve dostlarını Playboy'un orta sayfa resimleriyle değiştirecek yaşa geldiğinde bile Braniff tabelası orada kaldı. Shelly o palmiye altında güneşten bronzlaşmış vücutlarını sergileyerek, buz gibi içkilerini yudumlayan dilberleri hayal edebildiğini söylerdi. Hatta onları size kahve, çay, süt ya da her ne isterseniz sunmaya hazır Braniff hostesleri olarak bile düşünebilirsiniz.

Bu yıllar önceydi tabii. Shelly şimdi doktor. Muayenehanesinin bekleme odasında yalnızca sağlık sigortası afişleri var ve bunları da çalmak kimsenin aklının ucundan geçmez. Hi Amca emekliye ayrıldı, Florida'da Pompano Beach'te yaşıyor, golf oynayıp pul biriktiriyor. Her pul koleksiyonu çalışmada Hi'yı düşünürüm. O, British Commonwealth biriktirir. Yıllar boyunca tek tük onun işine yarayabilecek pullara rastladığımda, bunları eski bir kitabın içinde bulduğuma dair ufak bir notla ona yollarım. Herhangi birşeyden şüpheleniyorsa da bunu dile getirmeyecek kadar centilmen ve geri vermeyecek kadar tutkulu bir koleksiyoncudur.

Ailenin tek yüzkarası benim ve zaman zaman bunun neden böyle olduğunu düşünmekten kendimi alamam. Hem Rhodenbarr hem de Grimes tarafında gayet iyi örnekler olduğu halde bu sinsiliğe ve hırsızlığa nasıl kapıldım bilemiyorum.

Kötü bir gen diye düşünürüm. Yolunu şaşırmış bir kromozom. Ama sonra Hi Amca aklıma gelir ve acaba derim. Geçmişine bakarsanız namuslu, yasalara itaatkâr ve ahlaklı bir işadamından başka bir şey göremezsiniz. Ama bir öğleden sonra bir havaalanında gayet becerikli bir dolandırıcının hayalgücüne ve bir ikinci kat hırsızının cesaretine sahip olduğunu göstermiş. Eğer koşullar daha erken bir dönemde kendisini yanlış yöne doğru dürtükleyseydi kimbilir ne olurdu?

Kilitler üzerindeki doğal yeteneğime sahip olurdu demek istemiyorum. O bir Tanrı vergisi. Ama az bir eğitim almış herkes, kilitleri ve kilitlerin nasıl aşılabileceğini kısa zamanda kavrar.

Hi Amca da pul maşasını tutabiliyorsa maymuncuk da tutabilirdi. Ve Shelly cerrahtı, o da aynı becerilerini Rabson'un, Segal'in, Fichet ve Poulard'ın eserlerine uygulayabilirdi. Geçmişlerinde sert bir sola dönüş yapmış olsalardı akrabalarımın herhangi biri kötü yola düşebilirdi. Eğer hırsızlığı seçmiş olsalardı hepsinin de gayet başarılı olacaklarından hiç kuşum yoktu.

Oysa hepsi örnek alınacak hayatlar sürdürüyorlardı ve ben de yaşlı bir kadının otel odasına girmeye çalışıyordum.

Gel de işin içinden çık şimdi.

Anthea Landau rehberde Edebiyat Ajanları başlığı altındaydı. Bir dış hat istedim ve kadının numarasını çevirmeye başlarken birden durdum. Eğer özel numarasından ararsam telefonun kaydı olurdu ve bunu da istemezdim herhalde.

7'yi, sonra da 602'yi çevirdim. Altı yedi kere çaldırdıktan sonra kapattım.

Bu kadar kolay olabilir miydi? Bu kadar şanslı olabilir miydim? Gerçekten bugün dışarı çıkmış, bir yerlerde yemek yiyor ya da bir oyun izliyor ya da bir arkadaş ziyaretinde olabilir miydi?

Mümkündü. Kendisine bıraktığım zarf posta kutusundan alınmıştı ki, bu da aşağıya indiğini gösteriyor olabilirdi. (Carl ya da otel personelinden başka biri postasını odasına götürmüş de olabilirdi.)

Postayı kendi almış olsa bile, bu dönüp de odasına gitmediği anlamına gelmezdi. Ama telefonu açmamış olmasının da bir anlamı vardı, değil mi?

Ama bu belki de derin bir uykuda olduğu demek olabilirdi. Saat henüz dokuz olmamıştı, çok kimse için yatma saati henüz gelmemişti ama Anthea Landau'nun kaçta yatıp kaçta kalktığını nereden bilebilirdim ki? Belki akşamları erken yatar, sonra da bütün gece dolaşır dururdu. Yaşlı insanların uykusu hafif olur ve telefon çalışıyla uyanırlardı ama bayan Landau'nun bir istisna olduğunu söyleyecek durumda da değildim. Belki de uyku ilahını bir kadeh votka ve bir Seconal hapıyla çağırırmıştı ve depresim olsa uyanmazdı.

Belki de telefon çaldığında tuvaletteydi ve açamamıştı. Belki televizyon izliyordu ve Seinfeld izlerken açmak âdeti yoktu.

Belki bir kere daha denemeliydim. Telefona uzanırken kendimi tam zamanında tuttum ve başımı belaya sokmadan elimi kucağıma indirdim. Telefonu bir kere aramıştım ve açılmamıştı. Ne yapıyordum yani, otelin üç gecelik parasını verdiğim için karşılığını almaya mı? Kadının odada olmadığı ve kimseye sezdirmeden oraya girip çıkabileceğimin garantisini bekleyemezdim. Eğer garanti arıyorsam yanlış isteyim demekti.

Çalışmaya başlama zamanı gelmişti.

4

Paddington'un bir tek merdiveni vardı ve ona açılan yangın kapısında konukların dışarı çıkabilecekleri, ancak içeri girmek için aşağı lobiye kadar inmelerinin gerektiği belirtiliyordu. Demek öyleydi ha.

Kapıyı açıp merdiven boşluğuna girdim ve iki kat çıktım. Beşinci kat sahanlığında duvarda bir su hortumu vardı. Sigara kokusuna bakılırsa tam yerini seçmişlerdi doğrusu. Otel personelinin sigara içmek için merdiven boşluğuna çıkmayı âdet edindikleri anlaşıyordu. Eğer ortalıkta yanıcı bir şey olsaydı şimdiye kadar çoktan tutuşmuş olurdu. Ancak madeni merdivenden ve sıvanmış duvarlardan başka bir şey yoktu ve onların da yandığı bugüne kadar duyulmuş değildi.

Altıncı katta kulağımı kapıya dayadım ve kendi kalp atışlarım dışında bir ses duymayınca aletlerimi çıkartıp işe koyuldum. Aslında çok basitti. Küçük bir çelik parçası kilidin yayını itti ve altıncı kat koridoruna girdim. Girmemle de asansör bekleyen bir kadının bakışlarıyla karşılaştım.

"İyi akşamlar" dedi kadın.

"İyi akşamlar."

Eh, o dakikaya kadar akşam iyiydi. Ve normal koşullar altında kadını görmek iyiliğinden bir şey kaybettirmezdi. Kadın uzun boylu ve ince yapıydı, bol kremalı ve şekerli kahve rengi teni, yüksek alnı, uzun ve dar bir burnu, çıkık elmacık kemikleri ve sivri çenesi vardı. Bir bluz ve etek denildiğine emin olduğum bir şeyin üstüne bolero ceketı adı verildiğini tahmin ettiğim bir ceket geçirmişti. Ceket kırmızı, bluz kanarya sarısı ve etek açık maviydi ve böyle söyleyince göze batır derecede garipmiş gibi geliyorsa da aslında hiç de öyle değildi. Doğrusunu isterseniz bu renk uyumunda insana güven verecek bir aşinalık vardı ama bunun ne olduğunu o sırada bulup çıkaramamıştım.

"Tanışmıyoruz sanırım" dedi kadın. "Adım Isis Gauthier."

"Ben de Peter Jeffries."

Tüh, diye düşündüm. İkinci keredir adımı yanlış söylüyordum. Adım Jeffrey Peters'di, Peter Jeffries değil. Kendi adım gibi basit bir şeyi neden aklımda tutamıyordum ki?

"Merdiven kapısından girdiniz."

"Öyle mi?"

"Evet." Kadını o öğleden sonra lobide görmüştüm ama yüzüne doğru dürüst bakmamıştım. Ne giydiğini hatırlamıyordum ama şimdiki kadar renkli bir şey giymediğinden emindim. O zaman gözlerine bile dikkat etmemiştim. Gözleri peygamberçiçeği mavisiydi. Bu da ya kontakt lens ya da genetik bir anormallik demekti. Her iki biçimde de etkisi müthişti. Yıllardır bu kadar alımlı bir kadın görmemişim ve asansörün bir an önce gelip onu hayatımdan çekip almasından başka bir dileğim yoktu.

"O kapılar otomatik kapanır" diye devam etti. "Koridordan açılır ama merdiven tarafından açılmaz."

"Gauthier" dedim. "Fransızca, değil mi?"

"Öyle."

"Bir yazar vardı. Theophile Gauthier. Mademoiselle de Maupin. Kitaplarından biri de oydu. Akranınız değil herhalde."

"Birinin akrabası olduğuna eminim" dedi. "Ama benim akrabam değil. Merdivenlerden buraya nasıl girdiniz, Bay Jeffries?"

"Dışarı çıkarken kilide bir parça karton sokmuştum. O sayede geri girebildim."

"Karton hâlâ kilitte mi şimdi?"

"Hayır, kapının normal çalışması için çıkarttım."

"Çok düşüncelisiniz" diyerek gülümsedi. Dişleri bembeyaz, dudakları dolgundu. Sesinin boğuk ve biraz da kısık olduğunu söylemiş miydim? Kusursuzdu kısacası ve ben onun bir an önce çekip gitmesini istiyordum.

"Merdivenlere neden çıktınız, Bay Jeffries?" diye sordu bu kere.

"Bu kadar resmi olmaya gerek yok, bana Peter diyebilirsiniz."

"Ve siz de bana Isis deyin" demesi gerekirdi. Ama o yalnızca kendi sorusunu tekrarlardı. Ama ben de o zamana kadar bir yanıt hazırlamıştım.

"Bir sigara içmek istedim. Odam sigara içilmesi yasak odalardan olduğundan kuralları çiğnemek istemedim, sigaramı içmek için sahanlığa çıktım."

"Tam istediğim şey" dedi. "Bir sigara. Bir sigaranız var mı, Peter?"

"Sonuncuyu az önce içtim."

"Çok yazık. Herhalde o nikotini az markalardan içiyorsunuzdur."

Bu sorularla nereye varmak istiyordu bu kadın? "Çünkü hiç tütün kokmuyorsunuz."

Vay canına.

"O nedenle sigara içmek için dışarı çıktığınızı sanmıyorum." Havayı kokladı. "hatta yıllardır sigara içmediğinizi bile söyleyebilirim."

"Beni yakaladınız" diye gülümsedim.

"Öyle mi? Ama ne yaparken? Merdivenlerde ne yapıyordunuz, Bay Jeffries?"

Birbirimize tam adımızla hitap edecekken yine Bay Jeffries'e dönmüştük işte.

"Birini ziyaret ediyordum" dedim.

"Ya?"

"Başka bir katta oturan birini. Arkadaşım ziyaret edildiğinin bilinmesini istemediği için tedbirli davrandım."

"O yüzden merdivenleri kullandınız."

"Evet."

"Çünkü asansörü kullansaydınız..."

"Aşağıda Carl beni kapalı devre televizyonda görürdü."

"Hiç sanmam. Görse ne çıkardı?"

"Ya da asansörde birine rastlayabilirdim."

"Oysa şimdi bana rastladınız."

"Öyle oldu."

"Koridorda."

"Evet." Lanet asansörü beklerken, diye düşündüm. Asansör de nerede kalmıştı?

"Arkadaşınızın adı neydi?"

"Bunu söyleyemem."

"Bu çok iyi işte" dedi. "Bir centilmensiniz ve günümüzde centilmenler o kadar azaldı ki. Erkek mi kadın mı?"

"Bu belli bir şey sanırım. Bana centilmen dediniz ve ben de size adımlı söyledim, erkek olduğum anlaşılmış yani... Ha, arkadaşımı mı sormuştunuz?"

"Demek anladınız."

"Arkadaşım bir kadın ve maalesef bundan fazla bir şey söyleyemem. Bakın, asansörünüz geldi."

"Tam zamanında." Ama binmek için bir girişimde bulunmadı. "Bazen hiç gelmeyecek gibi olur. Arkadaşınız daimi kalanlardan mı, yoksa geçicilerden mi?"

"Bu sizin için ne farkeder ki?"

"Daimi kalıyor olmalı, yoksa aynı odayı paylaşıyor olurdunuz" dedi. "Ve herhalde yalnız yaşıyor, yoksa ikiniz onun değil sizin odanızda buluşurdunuz."

"Size bir soru sormama izin verin" dedim.

"Sordunuz bile. Arkadaşınızın daimi ya da geçici olmasının benim için ne farkettiğini sordunuz. Hiç fark etmez herhalde."

"Bir soru daha" dedim. "Siz ne iş yaparsınız? Çünkü niyet etseniz bayağı iyi bir özel detektif olurdunuz."

"Bu hiç aklıma gelmemişti" dedi. "İlginç fikir doğrusu, iyi geceler, Peter." Asansöre bindi, kapılar kapandı.

Sorumu yanıtlamamıştı, geçimini neyle sağladığını hâlâ bilmiyordum. Ya da hakkında başka bir şeyi. Ama hiç olmazsa birbirimize adlarımızla hitap etmeye başlamıştık yine.

602 numaranın kapısının altından ışık sızılmıyordu.

Bu da bana yalnızca ışığın sönük olduğunu söylerdi. Emin olmak için anahtar deliğinden baktım. Işık sönüktü ve telefon açılmamıştı. Bu ne demektir? Kadın ya dışardaydı ya da derin uykuda. Ya da daha önce telefon ettiğimde banyodaydı ve şimdi de karanlıkta keşfettiği yazarları hatırlayarak tek başına oturuyordu.

İçimde bir ses, "Bu işi bırak. Zararın neresinden dönülse kârdır. Palamarı çöz, demiri al ve hâlâ vakit varken çek git buradan" diyordu.

O incecik sese kulak verdim ve sözleri bana mantıklı geldi. Ona neden aldırış etmeyecektim ki?

Neden? Anthea Landau'nun bir yere gittiği yoktu, ne onun ne de biriktirmiş olduğu yazışmalarının. Neden bu gece kendime izin vermeyecektim ki?

Neden olmasın? diyordu başka bir ses. "Ben sana neden olmayacağını söyleyeyim. Çünkü bu iş böyle başlar, basit bir hırsızlığın ertelenmesiyle. Bundan sonra bir de bakarsın ki güneşli bir gün de dükkânı açmamış, gününü kitaplar arasında geçirmek istememişsin. Ya da hava yağmurlu diye evden dışarı çıkmak istemezsin. Erteleme zaman hırsızlığıdır ve ayrıca tehlikeli bir alışkanlık, elini verirken kolunu kaptırırsın ve bir de bakarsın ki, işe çıkacağın gecelerde içmeye, aklına geldiği anda evlere girmeye başlamışsın. Bunun geleceği de, ne oda servisi ve ne de ayısı olan bir otelde beş-on beş yıl yatmaktır."

Fazla aşırıya mı kaçtım? Eh, vicdan budur işte. Benimkinin ne bir oran duygusu vardır ne de dünyayı boş verme huyu. İçinde ince bir sesi olan gayet uyanık bir vicdandır ve ben de ona sesini kesmesini söylemekten korkarım.

Anthea Landau'nun kapısını tıklattım. Hafifçe. Bir yanıt gelmeyince bir daha tıklattım ve bu kere de yanıt alamayınca söyle bir çevreme bakındım. Tanrıya şükürler olsun ne Isis vardı ne de başka biri.

Kendi oda anahtarımı deneyebilirdim. Bir anahtarın uyduğu bir başka kilit mutlaka vardır -bin odalı otelde bin ayrı anahtar yoktur- ama bunu deneyerek birkaç saniye kaybetmek istemedim. Maymuncuğum da işi aynı çabuklukla gördü.

Kapı sessiz menteşeler üzerinde açıldı. İçerisi karanlık ve hareketsizdi. Kapıyı arkamdan kapayıp bir an öylece durdum, gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Gözlerim belki alışmıştı ama hâlâ bir şey göremiyordum. Perdeler gayet kalın olmalıydı ve güve yeniği falan olmamalıydı ki gördüğüm tek ışık kapının altından gelen koridor ışığının daracık çiziydi.

Cebimden fenerimi çıkarıp ışığını kapıdan başlayarak odanın içinde dolaştırdım. Kapıda bir zincir vardı ve kancasına geçirilmemiş olması da odada yalnız olduğumun bir başka kanıtıydı. Kadın herhalde yatmadan önce zinciri takardı ve zaten ben de o zaman 415 numaraya dönmek zorunda kalırdım. (Aslında zincir fazla bir engel oluşturmaz. Güçlü bir hırsız iterek ya da demir makasıyla keserek içeri gireceğini bilir; usta bir hırsız zinciri girdiği delikten çıkartıp hem kapıya zarar vermez hem de iz bırakmaz.)

Arka cebimde bir çift naylon eldiven vardı, hiçbir şeye dokunmadan önce onları giydim. Sonra anahtarı çevirdim, zinciri taktım ve fenerin ışığında çevremi -mümkün olduğunca tabii- inceledim. Hem büro hem oturma odası olarak kullanılan bir odadaydım, duvarların ikisi kitap raflarıyla, üçüncüsü dosya dolaplarıyla çevriliydi. Raflar tavana kadar yükselirken dolapların üzerlerinde on beş yirmi çerçeveli fotoğraf ve mektup vardı.

Anthea Landau'nun işlerini gördüğü yer burasıydı demek. Onu masası başında oturmuş sigara içerken (kül tablası izmarit doluydu), kahve içerken (kocaman kupasının üstünde Bana Bir Fırsat Tanı yazıyordu) ve telefon ederken hayal edebiliyordum. Ve Queen Anne stili koltuğunda oturmuş, ayaklarını önündeki pufa uzatmış, arkasındaki okuma ışığının altında roman sayfalarını çevirirken. Okudukları arasında herhalde Nobody's Baby'le şaşırtıcı bir çıkış yapan Gulliver Fairborn'un ilk eserlerinden, temsil ettiği sonuncu kitabı olan A Talent for Sacrifice'a kadar pek çok şey vardı.

Odanın bende bir heyecan uyandırdığını söylemeliyim. Ama aslında beni dışarda tutmak için kullanılan bütün öteberiği aşıp da başkasının evine ya da işyerine girdiğimde hep öyle! olurdu ya. Hırsızlık kirayı öder ve kedi Raffles'in kedi mamasız kalmamasını sağlarsa da, benim için her zaman bir geçim kaynağından fazla bir şey olmuştur. Çocukluğumda komşunun evine ilk girdiğimde duyduğum heyecanı asla kaybetmiş değilim ve bugün bile her girişimde aynı heyecanı duyarım. Ben doğuştan hırsızım. Ve Tanrı yardımcım olsun işimi çok severim. Hep sevdim ve korkarım bundan sonra da hep seveceğim.

Ama bu odaya kapısı kiracısı tarafından açılarak girmiş olsam bile heyecanlanırdım. Her yarı okumuş ve içine kapanık Amerikan genci gibi ben de Nobody's Baby ye çarpılmışım Roman kahramanı Archer Manwaring bana her nasılsa daha önce hiç karşılaşmadığım ama okudukça hikâyesini kulağımı fısıldayan bir dost gibi gelmişti.

Çok daha genç bir Anthea Landau bu odada Nobody's Baby'nin ilk sayfalarını okumuş ve Amerikan edebiyatının yeni önemli sesini hemen tanımıştı. Kitabı bir solukta okumuş, daha yarısına geldiğinde telefonu açıp bir yayımcıya elinde mutlaka okuması gereken bir şey olduğunu bildirmişti.

Gerisi yayımcılık tarihiydi ve her şey burada, bu odada başlamıştı.

Bu sigara dumanı kokan odada. O kadar çok insan sigarayı bıraktı ve bu vakit geçirme aracı o kadar çok özel ve genel yerlerde yasaklandı ki, sigara dumanı kokusunu bile unuttum diyebilirim. Sokakta arasına sigara içen birine rastlarsam ve Bum Rap'te içen bir iki kişi varsa da bu farklıydı. Anthea Landau bu daireye girdiğinde bir sigara yakmış ve bir daha da söndürmemişti. Ve sigarasını içmek için merdiven boşluğuna çıkmadığı da anlaşıyordu. Odasında kalmış ve baca gibi tütürüp durmuştu.

Tanrı göstermesin bir daha Isis Gauthier'e rastlayacak olursam burun deliklerini açıp kapayarak benim sigara içmeyen biri olduğumu söyleyemeyecekti. Elbiselerimin ne kadar kokuyu sindirdiğini bilemiyordum ama bir izi kalmadan oradan çıkmam imkânsızdı.

Sigara kokusunun yanısıra bir koku daha vardı. Sigaradan ayrı ama her nasılsa ona yakın bir koku. Kokuyu tanıyordum, o anda çıkaramamıştım.

Neden orada durmuş başını araba camından çıkarmış bir köpek gibi çevreyi kokluyordum ki? Hırsızlık heyecanlıydı tamam ama hırsızlık yaparken yakalanmak hiç de tatmin edici değildi.

Doğruca F-G yazılı ikinci dosya dolabının üst çekmecesine gittim. Kilitli değildi. Fenerimi bir elimde tutarak diğeriyle dosyaları karıştırdım. E'lerde Ewing, J. Foster ve Exley, Oliver vardı; sonra Fadiman, Gordon P. ve Faffner, Julian geliyordu. Eğer bunlar yazarsa başarısız yazarlar olmalıydı çünkü birinin bile adını duymuş

değildim. Sonra Farmer, Robert Crane geldi; onu duymuş, hatta kitaplarından birini ucuzluk masama koymuştum. Biri satın almamış ya da çalmamışsa hâlâ oradaydı.

Fairborn, Gulliver'in yanlışlıkla başka bir yere sıkıştırılmış olması ihtimaline karşılık aramaya devam ettim ama başarılı olamadım. Hoş, buna pek de şaşırılmış değildim. Hiçbir şey kadar kolay değildir, değil mi ama?

Fairborn'un dosyasını bulmak daha yoğun bir araştırmayı gerektirecekti ve ben de dosya dolabını açmadan önce bunu yapmalıydım. Dairede yalnız olduğumdan emin olmak için yatak odasına yürüdüm.

Yatak odası kapısı aralıktı. İterek içeri girdim. Burada da perdeler kapatılmıştı; feneri söndürünce oda bir ineğin içi kadar karanlıktı. Ve burası da sigara kokuyordu.

Sigara kokusu uyku ve pudra ve kolonya gibi diğer kokuları örtüyordu. Ve o diğer koku burada kendini biraz daha fazla belli ediyordu. Hâlâ ne olduğunu kestiremeyerek yüzümü buruşturdum.

Fairborn dosyası belki de komodinin üstündeydi. Dosyayı kaptığım gibi oradan çıkmak istiyordum ama bu mümkün olmayabilirdi. Landau yatağında oturmuş sıcak kakao içerken eri ünlü müşterisinin mektuplarını tekrar tekrar okumak istemiş olabilirdi. Anılarını tazeler ve o mektupların getireceği serveti düşünürdü.

Odanın boş olduğundan emindim: Soluk sesleri gelmiyordu. Ama yine de feneri yakmadan önce elimle maskeledim.

Ve yastıkta beyaz saçlı bir baş görünce de hemen söndürdüm.

Kadını uykusunda rahatsız ettiğimi belirtecek en küçük bir sese kulak vererek kırıdamadan bekledim. Ama tek bir çıt bile çıkmadı, ayaklarımın ucuna basarak geri geri kapıya yürüdüm. Dosya komodinin üzerindeyse -ama ne dosyayı hatta ne de komodini görebilmiştım- orada kalabilirdi. Kadını uyandırma riskine giremezdim. Eğer gözlerini açıp da beni görürse korkudan ölebilirdi. Eğer bir çığlık atarsa o zaman ben korkudan ölebilirdim-

Öteki odaya dönünce yazı masasının çekmecelerine giriştim. İki yanda üçer, ortada da bir çekmece vardı. Yalnızca biri kilitliydi. Deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki genellikle kilitlenmeye değer olanlar açmaya değer çekmecelerdir.

Masa çekmecesini kilitleri fazla önemsenecek şeyler değildir Işık iyi değilse ve elinizde eldiven varsa biraz daha zorlanırsınız ama yine de basit iştir.

Orada bir tabanca bulmayacağımı umuyordum. Tabancalar genellikle kilitli çekmecelerde tutulur. Böylece evsahibi kendisini koruma ihtiyacını duyduğunda işe anahtarı koyduğu yeri hatırlamaya çalışmakla başlar.

Silahlardan asla hoşlanmamışımdır ve özellikle de masa çekmecelerinde bulunanlardan nefret ederim. Bunlar insanların hırsızları vurabilmeleri için oraya konulmuştur ve ben de buna karşıyım. Düşüncesinden bile nefret ederim.

Çekmeceyi açtım ama ne tabanca buldum ne de Fairborn dosyası. Bunun üzerine kapadım; eğer vaktim olsaydı kilitlerdim de. Öteki çekmeceleri açıp kapayıp içlerine şöyle bir baktım. Gully Fairburn'un mektuplarını bulamamıştım, tabanca da bulamamıştım ve...

Barut.

Duyduğum koku barut kokusuydu. Barut, kordayt ya da ne dersiniz deyin. Ve şimdi kokuyu daha iyi alıyordum; yatak odasında daha güçlüydü ve soluk alma sesi işitmemiştım ve kadının sigara tiryakiliği gözönüne alındığında soluklarının felaket olması gerekirdi ve...

Yatak odasına döndüm. Bu kere çıkardığım seslere değil de aceleyle önem vererek yatağın yanına gittim. Hâlâ soluk sesi alamıyordum ki, bu mesafeden alamamam soluk olmaması demek olabilirdi.

Uzanıp kadının alnına dokundum.

Ölmüştü. 37 derece değildi ama oda sıcaklığına da inmemiştı henüz. Öleli çok olmamıştı ama bunu elimi alnına sürmeden de biliyordum. Eğer öleli fazla olsaydı o küçük odada kordayt ve sigara kokusundan daha başka bir şey olurdu.

İçimdeki ses, ben sana demedim mi? dedi. Ben sana bu işi sürdürmemeni söylemedim mü Ama sen beni dinledin mi? Hiç dinler misin küçük budala?

Şimdi dinliyordum ama içten gelen sesleri değil. Dairenin dışındaki, koridordaki sesleri dinliyordum. Ayaksesleri duyuyordum ve o sesi çıkarmak için epey ayak gerekliydi, hem de düztaban ayaklar. Sesler de geliyordu, kapılara vurulmalar ve ardından sesler. Ne dediklerini duyamıyorsam da duymak isteyeceğim bir şey söylemeyeceklerinden de emindim.

Biri de benim -yani Bayan Landau'nun- kapısını yumruklayıp, "Polis! Açın kapıyı!" diye bağırıyordu. Gelenin polis olduğunu biliyordum ve kapıyı açmak da dünyada isteyeceğim en son şeydi.

Perdeleri çekip dışarı baktım. Yangın merdiveni yoktu ve sokak da epey aşağıdaydı.

Kilitte dönen bir anahtar sesi duydum. Carl'ın anahtarı. Kilit döndü. Kapı aralandığında yatak odasıdaydım. Onlar zincirle uğraşırken ben de perdenin arkasına geçtim. Pencereyi açtım. Tanrıya ve Aziz Dismas'a şükürler olsun orada bir yangın merdiveni vardı.

Merdivene çıktım, pencereyi arkamdan kaparken kapıyı kırarak içeri girdiklerini duydum.

Yangın merdiveninde fazla zaman kaybetmedim. Dördüncü ve beşinci katlarda bütün odaların ışıkları yanıyordu. Işığı yanan bir oda her ne kadar ille de içinde biri olan oda demek değilse de, daha yakından bakarak vakit geçirmek istemiyordum. Üçüncü katta karanlık bir oda buldum. Penceresi kapalıydı ama kilitli değildi. Açıp içeri atladım, arkamdan kapadım.

Perdeyi çekip ışığı yaktım ve soluklanmak için durakladım. Tuvalet masasının üstündeki kozmetik eşyaya bakınca odanın bir kadına ya da bir travestiye kiralandığı ve sahibinin de gecenin keyfini çıkarmaya gittiği anlaşılıyordu. Ani bir sıla hasretine tutulup da soluğu havaalanında almazsa ergeç döneceği yer burasıydı. O nedenle orada fazla kalamazdım ama hiç olmazsa bir süre için güvenlikte sayılırdım.

Başka birinin odasında ve güvenlikte. Bu koşullar içinde çalacak bir şey aramak için çevreme bakınmam çok doğaldı. Odaya yasadışı yollardan girmiştım. Olmamam gereken bir yerdeydim. Eh, hazır oradayken neden bir şey almayacaktım ki?

Gerdanlıkla küpeleri örneğin.

Eğer onları almamam gerekiyorsa neden öyle ortalıkta bırakılmışlardı peki? Yani işte oradaydılar: Konsolun ikinci çekmecesinde, sutyenlerle külotların altındaki küçük mücevher kutusunda. Pek gözönünde denemezse de...

Küpelerin her birinde çevresi elmaslarla çevrili bir karatlık bir yakut vardı. Gerdanlığın yakutu üç dört karatlıktı. Ama ne yazık ki piyasada sahte yakut bolluğu vardı ve benim yanımda kuyumcu büyütecisi olmadığı gibi fazla inceleyecek zamanım da yoktu ama tahminim bunların gerçek olduklarıydı. Montürleri de en az on sekiz en fazla yirmi iki ayar altındı.

Eğer sahte olsalardı daha iri olurlardı. Ve yirmi iki ayar al-tına kim sahte yakut yerleştirirdi ki? Bana gerçek gibi geliyordu ve eğer bu tahminim doğruysa geceyi kârlı geçirdiğim söylenebilirdi.

Ne de olsa korumam gereken bir yatırımdım vardı. Oda için altı yüz küsur dolar saymışım. Gully Fairborn'un mektupları kayıptı. Biri benden önce davranmış ve onları almak için bir kadın öldürmüştü. Kötü bir gece geçirmişim ve gece daha sona ermemişti, neden küçük bir kâr fırsatını kaçıracaktım ki?

Yine de polis kaynayan bir lobiden geçecektim. Kayıtlı müşteri olduğum için anahtarımı resepsiyona bırakmamda kuşkulu bir şey olamazdı. Eşyalarım 615 numaralı odada temizlikçi kadın gelene kadar kalabilirdi. Orada çoraplarım ve iç çamaşırlarım dışında bir iki parmakizi de bırakmışım ama bundan ne çıkardı. Boş bir odada kim parmakizi arama zahmetine girerdi ki? Paddington'un temizlik gelenekleri göze alındığında ta Stephen Crane'a kadar kimbilir kimlerin parmakizlerini bulurlardı.

Ne yapacaktım peki? Yakutları bulduğum yerde bırakacak mıydım?

Gerdanlıkla küpelere son bir kere bakıp kutuyu kapadım. İnsanın tam da cebine sığacak boydaydı. Bu bir işaret miydi yoksa?

Ben öyle kabul ettim.

Kapıdan boş koridora çıktım, asansörü pas geçip merdivenlere yöneldim. Son katı da indikten sonra kilitli olmayan kapıdan kalabalık ve çoğu mavi üniformalılarla dolu lobiye girdim. Diğerleri neler olup bittiğini anlamaya çalışan vatandaşlardı. Polis de onları kendi işlerine bakmaları için uyarmaktaydı. Benim de planım buydu ve yapacağım iş de oradan bir an önce sıvışmaktı.

Anahtar elimde olduğu halde rahat adımlarla resepsiyona doğru yürüdüm

"İşte bu!"

O boğuk ve kısık sesi son duyduğumda hem sinir bozucu davetkârdı. Şimdiyse ses yükselmiş, âcil bir nitelik kazanmıştı. Ve sesin o asal renklere bezenmiş sahibi de bir iki metre ileride, parmağını bana doğrultmuştu.

"Gördüğüm adam bu" diye devam etti. "Altıncı katta dolaşıyordu, kilitli bir kapıdan girmişti ve orada ne aradığını söyleyemedi. Bir sürü yalan sıraladı durdu."

Ve sen de bu öğleden sonra baban yaşında bir adamla lobideydin ama adam baban değildi. Ben o zaman bir şey söyledim mi? diye düşündüm.

Kadının mavi gözleri parıladı. "Adı Peter Jeffries" dedi. "En azından bana öyle söyledi. Ama gerçek adı olduğunu sanmıyorum."

"Ona yakın" dedi Carl Pillsbury. Daha önce dikkat etmediğim hafif bir Güneyli aksanı vardı. Sanki bir rol oynuyormuş gibi bunu o an için takındığına hiç kuşku yoktu. İnandırıcı ve abartısız aksanıyla, "Kayıtlı bir müşterimizdir" dedi. "415 numarada. Adı Jeffrey Peters."

Sen saçlarını boyuyorsun ve boyanmış saç da göze bu kadar batır. Ama ben ağzımı açıp bir şey söylüyor muyum? diye düşündüm.

"Her ikiniz de yanılıyorsunuz" dedi tanıdık bir ses. "O bambaşka biri ve eğer bu otelde kalıyorsa West End Caddesi'nde gayet iyi bir dairesi olduğu için bu başlı başına kuşku çekecek bir durumdur. Bu bey Bayan Rhodenbarr'ın oğlu Bernard'dır. Neyin var senin, Bernie? Bir merhaba da yok mu?"

"Merhaba, Ray."

"Beni gördüğüne pek memnun olmadığını tahmin ediyorum. Bunu anlarım ama seni tanımayan biri yerine ben olmam senin için çok daha iyidir. Şimdi seninle merkeze gider, parmakizlerini alırsın sen de, gelip kefaletini yatırması için Wally Hemphill'e telefon edersen, sonra da nasıl olsa işleri yoluna koyarız. Hep öyle olur, değil mi?"

"Ray, beni merkeze götürmen için hiçbir neden yok" dedim.

"Şaka ediyor olmalısın Bern."

"Bayan Gauthier yalan söylediğimi iddia ediyor. Eh,doğru konuşmamı gerektiren bir yasa yok, değil mi? Ben ona altıncı katta ne aradığını sormadığıma göre onun bana sormaya ne hakkı var?"

"Ben orada oturuyorum" dedi Isis.

Kadının giysilerinin renklerinde az önce altıncı kat koridorunda gördüğümün dışında bir aşinalık vardı. Şöminenin üstündeki Horvath tablosuna bakınca bunun ne olduğunu anladım. Eteği ayının şapkasının mavisindendi ve bolero ceket| ayının ceketine uyuyordu, bluzu da ayının Wellington çizimleri kadar parlak sarıydı. Teni ayının postu renginde değilse de ona pek yakındı.

"Geçmişim nedeniyle ve benim, yaşantımı değiştirmiş olmama hiçbir zaman inanmadığın için.."

"Ki, değiştirmiş değilsin" diye Ray sözümü kesti. "Bir an bile."

"... benim hep çalacak bir şeyler aradığımı sanıyorsun. Eğer aklımdan öyle bir şey geçmiş olsa bile bir insanı düşünceleri için ne asabilirsin ne de hapse tıkalırsın. Ben bir şey çalmadım, üzerimde hırsız aletleri yok. inanmazsan arayabilirsiniz. "

"Merkeze gidince arayacağız elbette. Hiç kuşkun olmasın, Bern."

"Bir şey bulamayacaksın, senin de ondan kuşkun olmasın. Elinde ne var yani? Kayıtlı olduğum bir oteldeydin. Bu suç mu?"

"Sahte bir ad altında kalıyorsun burada."

"Bundan ne çıkar? Otelciyi dolandırmak amacıyla yapılmış bir suçtur bu. Paramı peşin ödedim Ray. Eğer otelden para ödemediye kaçmak niyetindeysen genelde parayı peşin ödemezsin."

"Ağzın iyi laf yapıyor, Bern. Epeyce bir yetenek bu. Eğer buraya bir hırsız olduğu ihbarı üzerine buraya gelseydik ve üstünde çalıntı eşya ve maymuncuk falan yoksa seni bırakırdım elbette. Ama altıncı katta bir odada ölü bir kadın var ve ölmek için birinin kendisine yardım ettiği anlaşılıyor. Sen de altıncı kattaydın. Sence bu nedir, ha?"

"Bana tesadüf gibi geliyor" dedim. "Her ne olmuş olursa olsun, benim bir ilgim yoktu. Ben şimdi evime gitmek istiyorum. Beni tutmak için bir nedenin yok. Haklarımı iyi bilirim."

"Bundan hiç kuşkun yok. Artık bilmen gerekir. Ezberleyecek kadar duymuşsundur nasıl olsa. Ama belleğini tazelemek için ben yine de tekrar edeyim: Konuşmama hakkın var. Anlıyor musun?"

"Ray, ben..."

"Tamam, anlıyorsun. Avukat tutma hakkın var. Anladın mı? Evet, onu da anladın..."

6

Sanırım her şeye en baştan başlamam gerekecek Olay bir hafta önce kusursuz bir güz öğleden sonrasında başladı. New York gayet uzun ve boğucu bir yaz geçirmiş, bir sıcak dalgasının akında bunalmıştı. Şimdi Kanada'dan gelen taptaze serin havayla sonunda sıcaklığın beli bükülmüştü.

Benim dükkânım, klima tesisatı olduğundan cehennem sıcaklığında bile keyifle oturulacak bir yerdir. Ancak dükkân ne kadar rahat olsa da, sıcak insanın bir kitapçıda kitaplara bakarak vakit geçirme hevesini körletir. Bu nedenle son bir iki haftadır işler epey kesatti.

Serin hava kitap meraklılarını ortaya çıkarmıştı. Kapıyı açtığım anda içeri insanlar giriyor ve arada sırada kitap satın alan biri bile çıkıyordu. Aldıkları zaman memnun oluyordum tabii ama almadıkları zaman da fazla kaygılandığını söyleyemem çünkü bir anlamda ben orada değildim ki. Binlerce mil uzakta, cesur ve gözüpek Redmon O'Hanlon'la Venezüella'nın balta girmemiş ormanlarındaydım.

Kısaca söylemek gerekirse, kürdan balıklar olan kandiru'ları okumaktaydım. Bunlar daha büyük balıkların galsemalarında yaşarlarmış. O'Hanlon'un daha önceki kitabı Into the Heart of Borneo'yu okumuştum ve aldığım bir çuval kitap içinde Into Trouble Again çıkınca rafa yerleştirmeden önce okumak için bir kenara ayırmıştım.

İşte şimdi de bir kitapevine yakışan dostça sessizlik içinde kitabı okurken kolumda bir el hissettim. Elin sahibine baktım. Bir kadın, ince vücutlu, kara saçlı, otuzuna yaklaşmış oval yüzü bir kaygı maskesi.

"Sizi rahatsız etmek istemezdim ama, iyi misiniz?" dedim.

"Elbette." Kadın bana inanmış görünmüyordu ve bunun nedenini anlıyordum. Ben bile sesimin inandırıcı olmadığını farketmiştim.

"Heyecanlı görünüyorsunuz" dedi. "Sinirleriniz bozuk sanki."

"Bunu nereden çıkardınız?"

"Sizin çıkardığınız seslerden."

"Ses mi çıkarıyordum? Hiç farkında değilim. Uykuda konuşur gibi desenize ama ben uyumuyordum."

"Hayır."

"Kitaba dalmıştım ki, bu da aşağı yukarı aynı şey demek. Nasıl bir ses çıkarıyordum?"

Kadın başını yana eğdi. Sandığımdan birkaç yaş daha büyük ama çok güzel bir kadındı. Otuz otuz beş arası. Daracık blucin ve beyaz bir erkek gömleği giymişti. Saçları atkuyruğu biçiminde arkasında toplandığından ilk bakışta yaşını göstermiyordu.

"Sıkıntılı sesler" dedi.

"Sıkıntılı sesler mi?"

"Başka nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum. 'Aaaaaghhh' dediniz."

"Aaaaaghhh mı?"

"Evet ama daha çok şöyle: 'Aaaaaghhh!' Sanki boğazınız sıkılmadan önce bir şeyler söylemeye çalışıyormuşsunuz gibi."

"Ya!"

"Bunu iki üç kere söylediniz. Bir kere de, 'Aman Tanrım!' dediniz. Sanki dehşete kapılmışsınız gibi."

"O iki şeyi düşündüğümü hatırlıyorum" dedim. "Aaaaaghhh ve Aman Tanrım. Ama bunları yüksek sesle söylediğimin farkında değildim."

"Anlıyorum."

Ama anlamadığımı görebiliyordum. Bana hâlâ bir doktorun ilgisiyle bakıyordu ve hasta olduğumu sanmasını istemediğim kadar güzeldi. O'Hanlon'u uzattım. "Şu gösterdiğim yeri okuyun hele."

"Okuyayım mı?"

"Lütfen."

"Eh, pekâlâ." Hafifçe öksürdü. "Amazonlarda içkiyi fazla kaçırır, sonra suya girer ve de yüzerken farkında olmadan işerseniz, kandirular...Kandiru mu?"

Başımı salladım. Paragrafı içinden okumasını istemiştım ve şimdi bunu kibarca söylemenin bir yolu kalmamıştı. Tok sesli, gayet iyi bir okuyucuydu. Çıkardığım sesleri ve kadınla konuşmamızı duymuş olan öteki müşteriler kadını dinlemek için ellerindekileri bırakıp kulak kesilmişlerdi.

"'Kandirular kokuyu duyunca sizi büyük bir balık sanır ve heyecanla ürik asite doğru yüzerler, yuvasına giren bir solucan gibi sidik yolunuza girerler ve galsenalannı kabartarak dikenlerini gayri kabil-i rücu olarak uzatırlar. Buna karşı yapılacak bir şey yoktur. Sancı dayanılmaz boyutlardadır. Sidik torbanız patlamadan önce bir hastaneye gidip penisinizin kesilmesini istemelisiniz.' "

Kadın kendisi de gayet sıkıntılı bir tavırla kitabı kapadı ve tezgâhın üzerine bıraktı. O sırada diğer müşteriler de birer ikişer dükkândan çıkmaya başlamıştı. Erkeklerden biri eliyle bacakarasını örtmüştü. Diğerleri onun kadar önlem almamışlarsa da, böyle bir şeyi düşünmekten bile bir an önce uzaklaşmak istiyorlardı.

"Korkunç bir şey" dedi kadın.

"Eh, insanda ilk uçakla Amazonlara gitme hevesi uyandırmadığı kesin."

"Ya da herhangi bir nehre girmeyi. Ya da banyo küvetine."

"Bir insan sudan tümüyle uzaklaşabilir hatta. İçmekten bile vazgeçebilir."

"Size hak vermemek mümkün değil. O sözcük ne demek oluyor kuzum?"

"Şey..."

"Penis'i sormadım. 'Gayri kabil-i rücu'... daha önce hiç duymamıştım."

"Geri alınamaz demek. Yani dikenler hep bir yöne dönük kalır, çekince çıkmaz."

"Ben de öyle tahmin etmişim. Bakın yüzünüzde yine o aaaaghhh bakışı belirdi."

"Sahi mi? Hiç şaşmadım. Doğrusu tam aaaaghhh'lık bir kavram."

"Sanırım. Her erkeğin en kötü karabasanı bu olmalı. Kızlar için nasıldır acaba?"

"Kızlar mı?"

"Yanlış bir şey mi söyledim? Siz kadınları mı tercih edersiniz?"

"Hemen hemen her şeye. Zaten kandirularla karşılaşmak istemememin bir nedeni de odur. Ama kızların ya da kadınların kandirulardan korkmalarına gerek yok sanırım."

"Ben korkmam çünkü o korkunç yaratıkla aynı kıtada bulunmaya hiç niyetim yok. Ama kızlar da erkekler gibi yüzer. Ve kimi zaman havuza işediğimizi söylersem hayallerinizi yıkmayacağımı umarım."

"Dehşete düştüğümü söyleyebilirim."

"Eh, dünyaya hoş geldiniz, Bay... Adınızı da bilmiyorum. Barnegat mıydı?"

"Rhodenbarr. Bernie Rhodenbarr."

"Bernie Barnegat'ın kısaltılmışı mı oluyor?"

"Barnegat'tan kısadır" dedim. "Ama Bernard'ın kısaltılmışıdır. Barnegat Feneri, Bay Litzaue'ın tatillerinde gittiği Jersey de bir kıyı köyünün adıdır, dükkânı açınca adını oradan almış."

"Bu onun dükkânı mı?"

"Artık değil. Birkaç yıl önce bana sattı."

"Sizin adınız Bernie Rhodenbarr demek, benimki de Alice Cottrell. Nerede kalmıştık?"

"Bana havuza işediğinizi anlatıyordunuz."

"Bir daha asla. Kanduri olabileceği korkusuyla ayağımı bile sokmam artık. Olmayacağını kim bilebilir ki? Bir tür balık galiba."

"Kürdan balığı diyorlar. O'Hanlon'a bakılırsa kedi balığının bir türü."

"İnsanlar Güney Amerika'dan balık getirir" dedi. "Akvaryumlarında beslemek için tropik balıklar. Birinin neon tetralar ve opalin guramiler arasında kandiru getirmesi de mümkündür."

"Guramiler Asya'dan gelir."

"Neon tetralar öyleyse. Guramiler'in Asya'dan geldiği emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Siz tropik balık besler misiniz?" Başımı hayır anlamında salladım. "O zaman böyle garip şeyleri nerden biliyorsunuz?"

"Bir kitabevim var ve arada sırada bir kitap çeker okurum. Garip şeyler de hep aklıma takılır kalır."

"Sidik yolundaki kandirular gibi" dedi. "Hobi pazarı için diğer balıklar arasında gelip birinin akvaryumuna ya da bahçe havuzuna girebilir ve oradan doğaya sızabilir. Burada su herhalde yaşayamayacakları kadar soğuktur ama ya Florida'da salverilirlerse?"

"Bir daha yüzmemeye ve asla Florida'ya gitmemeye kararlıyım" dedim. "Ama kızlar ya da kadınlar için gerçekten bir tehlike var mı? Sizin de işediğinizi biliyorum ama sanırım siz bu işi oturarak yaparsınız..."

"Yüzerken değil."

"Ama sizin penisiniz olmadığına göre sorun nedir?"

"Yani cerrahın keseceği bir şey yok diyorsunuz."

"Evet."

"Şu anda yüzünüzü görmeliydiniz. Cerrahtan konuşmak bile istemiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

"Bizim penisimiz yok ama biz de işeriz ve sidik torbamız var. Ve kürdan balıkları oraya girip kendilerine bir yuva kurarlar ve o zaman bir kız ne yapabilir, ha? Cerraha koşup, 'Lütfen kes onu! Sidik torbam patlamadan kes lütfen!' diyecek hali yok ya. 'Kusura bakmayın, kesemem, kesecek birşey yok.'"

"Ah!"

"Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Bir anlaşma yapalım" dedim. "Hiç cerraha gitmeyelim."

"Tamam."

"Jones Plajı'na da gitmeyeceğiz."

"O da tamam."

"Ve bundan kimseye söz etmeyeceğiz."

"Bu daha da iyi."

Dudaklarında hafif bir gülümseme, kahverengi gözlerinde şeytanca bir parıltı vardı. Kandiru gibi korkunç bir konuda konuşmanın kur yapmaya dönüşeceği pek düşünülemezdi ama bizimki o yönde ilerliyor gibiydi. Bu ağızımızdan çıkan sözcüklerden belli olmuyorsa da, konuşmamızın bant çözümünde yan bakışların, kalkan kaşların, bazı sözcüklerin vurgulanmasının ve arada sırada vücut diliyle anlatılan şeylerin de yeri olmazdı kuşkusuz. Resmen karşılıklı kur yapıyorduk ve sona ermesini de hiç istemiyordum.

"Ama bir konuda konuşmamız gerek" dedim. "Benim kitabı unutun da sizinkine bakalım."

"Aslında bu da sizin kitabınız" dedi. "Raftan çıkardım ve daha satın almadım."

"Alabilirsiniz ama. Eğer elinizden bırakmaya razı olursanız."

Kadın kitabı tezgâha bırakınca hemen tanıdım. Gulliver Fairborn'un Nobody's Baby'isinin ciltlisi.

"Bu bir ay kadar önce geldi" dedim. "Fiyatını bilmiyorum. Otuz dolar mıydı?"

"Otuz beş yazıyor."

"Eğer alacaksanız beni otuza inmeye ikna edebilirsiniz sanırım."

"Eğer ikna edersem."

"Evet."

"Kitap ilk baskı değil, değil mi?"

"Otuz otuz beş dolara mı? İmkânsız."

"Ama ilk baskı olmayan bir kitap için biraz pahalı, değil mi? Bir cep kitabı alabilirim. Cep kitaplarında da çıktı, değil mi?"

"Bol miktarda. Basıldığı günden bu yana henüz tükenmedilerse."

"Bay Fairbourn için iyi olmalı."

"Yılda kaç tane sattığını bilmiyorum. Ya da yüzde kaç telif aldığını ama yine de memnundur sanırım. Bunu da hak ettim, değil mi? Güzel bir kitap."

"Benim hayatımı değiştirdi."

"Çok kimse aynı şeyi söyler. Ben on yedi yaşımdayken okudum ve o zaman hayatımı değiştirdiğine yemin edebilirdim. Belki de değiştirmiştir."

Parmağıyla kitabın kabına vurarak, "Benimkini değiştirdi" dedi. "Bunun gömleği de yok."

"Yok."

"Yine de otuz beş dolar getiriyor, ha?"

"Henüz getirmedim" dedim. "Ama umuyorum. Eğer gömleği olsaydı çıkarırdım ve gömleksiz bir ilk baskının gelmesini beklerdim. Ya da gömleğini ayrı satardım. İlk baskı gömleği iki yüz dolar eder. İlk baskının gömleklisi ve gömleksizi arasındaki fiyat farkı budur."

"O kadar çok, ha?"

"Gömlekler aynı olmasa daha çok ederdi. Ama ilk on baskının gömlekleri hep aynı. Ondan sonra arka kapağa eleştirmenlerin yorumlarını koymaya başladılar. Siz bu kitabın neden bu kadar pahalı olduğunu merak ediyorsunuz, söyleyeyim: Bu ilk özgün baskının daha sonraki bir baskısıdır ve birinci baskıları toplamak isteyen ama parası çıkmayanlar için koleksiyonlarına katılacak bir parçadır. Ne de olsa bununla ilk baskı arasındaki tek fark, telif sayfasında 'Birinci Edisyon' yerine 'Üçüncü Baskı' ya da her neyse, yazmasıdır."

"Bunda 'Beşinci Baskı' yazıyor."

Söz konusu sayfayı açtım. "Doğru. Eğer kitabı okumak istiyorsanız, sokağın aşağısındaki Shakespeare ve Şirketi'nde beş dolar doksan dokuza cep kitabı var. Ama birinci edisyona yakın bir şey istiyorsanız ve bir servet ödemek niyetinde değilseniz..."

"Ne kadarlık bir servet?"

"Nobody's Baby'nin ilk baskısı için mi? Dükkânı devraldığımdan kısa bir süre sonra bir tane geldi. Ne olduğunu görünce talihime şükrettim. İki yüz dolar fiyat koydum ki, bu o zaman bile fazla ucuz sayılırdı. Ve bir hafta sonra da sattım."

"Bu sorunun yanıtı değil."

"Doğru. Gulliver Fairborn'un ilk kitabının ilk baskısı ne eder? Tabii bu kitabın durumuna, gömleğinin olup olmamasına bağlı..."

"Çok esaslı bir kopya" dedi. "Gömleği de çok iyi durumda."

"Son katalogda bin beş yüz dolar fiyat vardı. Gömleği yırtık olmayan iyi durumda bir birinci baskı için."

"Ya ithaf yazısı da varsa?"

"Yazar tarafından imzalı mı yani? Çünkü 'On yedinci doğumgününde Timmy'ye sevgilerle, Nedra Teyze' gibi bir yazı kitabın fiyatına bir şey eklemeyi, aksine değerini eksiltir."

"Nedra Teyze'ye dileklerini kendisine saklamasını söylerim."

"Ya da kurşun kalemle fazla bastırmadan yazsın. Gulliver Fairborn'un imzasına çok seyrek rastlanır, hele bu kitle imza günleri çağında. Fairborn elinde kalemi bütün memleketi bir uçtan öteki uca dolaşmış değildir. Onu böyle bir şey yaparken göremezsiniz. Aslında hiç görmezsiniz ya. Görsem ben bile tanımam. Ne nerede oturduğunu ne de neye benzediğini bilen var. Bir iki kitap önce öldüğü hakkında ve son kitapları V. C. Andrews'un yazdığı konusunda söylentiler çıkmıştı."

"Elliott Roosevelt denmiyor muydu?"

"O da mümkün. Her neyse biri kitabın metnini bilgisayarda inceledi de Fairborn'un kitaplarını kendisinin yazdığını kanıtladı. Ama kitap imzalamış değildir."

"Ya bir tane imzalamışsa?"

"İmzalayanın gerçekten o olduğunu nasıl bilebiliriz? Adamın gerçek imzasını kimse görmediğine göre kitaplardan birinin içine 'Gulliver Fairburn' diye imza atmak güç olmasa gerek."

"İmza gerçek diyelim ve size yalnızca imzalı değil, aynı zamanda ithaf yazısı bulunan bir kitabın değerini sormuş olduğumu farz edelim."

"Timmy ve doğumgünü hakkında bir şeyler mi?"

"Şöyle bir şey: 'Küçük Alice'e -Çavdar Milt'den Malt'dan da çok şey yapar / Suçun bizde olmadığı bilmemiz için. Sevgilerle, Gully.'"

"Gully" dedim.

"Evet."

"Ve siz de Küçük Alice olacaksınız herhalde."

"Çok zekisiniz."

"Hep öyle derler. Demek sorunuz bir varsayıma dayanmıyor. Kitap elinizde ve imzanın gerçekliğinden emin olacak durumdasınız."

"Evet."

"Şu ithafı bir daha söyleyene." Söyleyince başımı salladım. "Housman'dan almış, değil mi? 'Tanrının varlığını ispatlamakta Malt, Milton'dan daha başarılıdır.' Bir arkadaşım akşamın dördüncü birasını içmeden bunu söylerdi. Ama sonra beş ile on ikinci biralardan sonra da söylemeye başlayınca bayağı can sıkıyordu. 'Çavdar Milt'ten de Malt'tan da çok şey yapar', neden çavdar demiş sizce?"

"Tek içtiği o da onun için."

"İçecek daha iyi bir şey bulabilirdi, değil mi? Ne de olsa Nobody's Baby basılabilecek... kaç yıl oldu?"

Telif sayfasına bakmamdan önce kadın yanıtı verdi. "Kırk küsur. Kitabı yazdığında yirmi beş yaşında falandı. Şimdi altmışının içinde."

"Eğer bilgisayar analizi doğruysa, hâlâ yaşıyor."

"Yaşıyor."

"Ve siz, onu tanıyorsunuz?"

"Tanırdım."

"Size bir kitap imzaladı. Bunun değeri hakkında ancak bir tahminde bulunabilirim. Eğer kitap elimde olsaydı bir iki uzman çağırır bir sonuca varabilirdim. Elyazısının gerçekliğini saptayabilirdik. Sonra kitabı bir müzayedeye verip fiyatını bulmasını sağlardım. İki bin dolardan fazla olmalı. Belki beş bine kadar da çıkardı. İsteyene ve ne kadar parayı gözden çıkaracağına bağlı tabii."

"Ve bunlardan birkaçı karşılıklı fiyat arttırsalar?"

"Çok iyi olur tabii. Ve önemli bir kişi olmanızın da yarar büyük olur. Alice Walker, Alice Hoffman ve hatta Alice Roosevelt Longworth gibi. O zaman özel bir kopya olur ve koleksiyoncu için değeri biraz daha artar."

"Anlıyorum."

"Diğer yandan, ithaf da kendi başına bir özellik taşır. Nasıl olmuş da imzalamış? Onunla nasıl tanıştınız? Ve, şey..."

"Ne?"

"Belki biraz salakça bir soru olacak ama kitabınızı imzalayanın o olduğundan emin misiniz? Çünkü adamın bir tek fotoğrafı bile yok, ayrıca neye benzediğini ya da nerede yaşadığını bilen de yok..."

Kadın bilmişçesine gülümsedi. "Gully idi, ondan hiç kuşku yok."

"Bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Eh, kendisiyle kitapçada karşılaşmış değilim. Üç yıl onunla yaşadım."

"Onunla mı yaşadınız?"

"Üç yıl. Bu benimkini özel bir kopya yapar mı?"

"Bu ne zaman oldu?"

"Yıllar önce. Yirmi üç yıl önce evine taşındım ve..."

"Ama o zaman bir çocuk olmalıydınız. Ne yaptı? Sizi evlatlık mı edindi?"

"On dört yaşındaydım."

"Şimdi otuz yedi yaşındasınız demek? Bense otuz otuz iki derdim ancak."

"Çok teşekkür ederim. Otuz yedi yaşındayım ve Gully Fairborn'la karşılaştığımda on dört, ondan ayrıldığımda on yedi yaşındaydım."

"Ve de, şey..."

"Evet, öyleydik."

"Saka etmiyorsunuz ya? Nasıl tanıştınız?"

"Bana mektup yazdı."

"Siz ona yazdınız, o da size yanıt verdi, ha? Bu inanılmaz bir şey. Otuz küsur yıldır Amerika'daki her duyarlı on yedi yaşındaki genç Nobody's Baby'yi okumuştur. Bunların yarısı kendisine mektup yazmış ve bir tek yanıt almamıştır. Kendisi mektuplara karşılık vermemekle ünlüdür."

"Biliyorum."

"Ama size yanıt verdi, ha? Esaslı mektup yazarsınız herhalde."

"Öyle. Ama önce o bana yazdı."

"Ne?"

"Erken gelişmiştim."

"Buna inanabilirim. İyi ama Gulliver Fairborn sizin değil erken gelişmişliğinizi, varlığını nasıl bilebilirdi? Ve size neden mektup yazsın ki?"

"Yazdığım bir şeyi okumuştum. Ve bu bir mektup değildi."

"Ya?"

"Nobody's Baby'yi okuduğumda on yedi değil, on üç yaşındaydım."

"Eh, erken gelişmiş olduğunuzu söylemişsiniz."

"Kitap çok kişiyi etkiler, özellikle de etkilenebilecek yaşta olanları. Beni de etkilemişti. Bir ara kitabı beni düşünerek yazdığını düşündüm ve kendisine bir mektup yazmayı aklımdan geçirdim ama yazmadım."

İki ay sonra bir kompozisyon ödevi yazdım. Öğretmenim çok mutlu olmuştu. Nedenini anlamak güç değildi. 'Ötekiler Yaz Tatilimi Nasıl Geçirdim' türünden bir şeyler yazmışlardı. Ben ise yedi bin kelimelik ruh derinliklerine inen, felsefeye uzanan bir makale."

"Öğretmeniniz onu Fairburn'a mı gönderdi?"

"Böyle bir şeyin aklından geçmediğine eminim. Ama beklenmedik bir şey yaptı. Yazımı The New Yorker'e gönderdi."

"Olamaz."

"Oldu. Dergi mucizevi bir biçimde yazıyı kabul etti. Adını 'Yaz Tatilimi Nasıl Geçirmedim' diye koymuştum. Ama editörler değiştirip 'Bir Dokuzuncu Sınıf Öğrencisinin Dünyaya Bakışı' dedi."

"Tanrım! Siz Alice Cottrell'siniz" dedim.

Kompozisyon ödevi sansasyon yaratmış, dikkatleri genç yazarın üzerine yöneltmişti. Ünü bir süre devam etti ve ortalık yatışmaya başladığı sırada postadan mor bir zarf çıktı.

Mektup kâğıdı da aynı renkti ve sık satırlı üç sayfaydı. Alice'in kompozisyonuna yanıtla başlıyordu ama ikinci sayfanın ortalarında konu dağılıyor, orta yaşlı yazarın Hayat ve Evren hakkındaki fikirlerine dönüşüyordu.

Alice daha ilk satırdan yazarının kimliğini anlamıştı ama yine de imzayı görünce soluğu tutulacak gibi oldu. Gayet işlek bir yazıyla Gulliver Fairborn ve altında New Mexico'da Tesuque'de bir adres. Alice hemen atlasa baktı, sözkonusu yerin Santa Fe'nin hemen kuzeyinde olduğunu gördü.

Fazla aşırılığa kaçmamaya çalışarak hemen bir mektup yazdı ve yazarın yanıtı ilk postada geldi. O sırada küçük bir Kızılderili kasabası olan Tesuque dışında üç odalı küçük bir evde yaşadığını anlatıyordu. Evi rasgele yapılmış kerpiç bir binaydı. Ama rahattı ve dünyada iyi şeyler hep planlanmadan, kendiliğinden olmaz mıydı? Nobody's Baby'yi hiç planlamadan, bir taslak hazırlamadan yazmıştı, hikâyenin nasıl ve nereye gideceğini düşünmemişti ve sonuç planlanmış olacağından daha iyi olmuştu.

Mektubu ima edilen ama dile getirilmeyen bir davetle sona eriyordu. Alice hemen kalemi alıp evin kulağa çok hoş geldiğini, eğer bir gün görürse, sanki pek hatırlanmayan geçmiş birara orada yaşamış gibi tanıdık geleceğini yazdı.

Bu kere adamın yanıtının gelmesi biraz uzun sürdü. Tek fark mektupta daha önce ikisinin de yazdıklarına değinmiyor, iki köpeği olan bir komşusunu anlatıyordu. Köpekler çok farklı huylara sahip olmakla birlikte birbirlerinden ayrılamıyordu. Biri ötekinden çok daha fazla serüven düşkünüydü. Alice mektubu bitirince köpeklerin gerçekten var olup olmadıklarından ya da belirsiz bir şeyden söz etmek için o an için yaratılmış olup olmadıklarını kestiremedi. Bu mektup da diğerleri gibi mor kâğıda yazılmış ve mor zarfa konulmuştu. Ve içinde New York'tan Albuquerque'ye bir uçak bileti vardı.

Alice dört gün sonra uçaktaydı. Yazar onu havaalanında bekliyordu. İkisi de birbirlerinin fotoğraflarını görmemişlerdi ama gözgöze geldiklerinde birbirlerini tanıdılar. Erkek uzun boylu, zayıf ve yakışıklıydı. Kızın valizinin gelmesini beklediler. Kız valizi gösterdi, adam alıp arabaya taşıdı.

Tesuque'ye giderlerken kızın kompozisyonunu okuduğunda bütün bunları önceden görmüş olduğunu söyledi. "Bana gelmeni istiyordum" dedi. "Ve geleceğini de biliyordum."

Baraka tıpkı kızın hayalinde canlandırdığı gibiydi ve adamın iddia ettiği kadar da rahattı. Üç yıl orada yaşadılar.

"Anlamadığım şey onun size yazacak, sizin de kabul edecek cesareti nereden bulduğunuz" dedim. "On dört yaşında olduğunuzu biliyor muydu?"

"Benim dokuzuncu sınıfta olduğumu biliyordu. On dördümden büyüksem geri zekâlı olmam gerekirdi."

"Anababanızın sizi bulmaya çalışacakları aklına gelmemiş miydi? Ya da sonunda küçük bir çocuğu alıkoymaktan suçlu bulunacağı?"

"Bunları bir an bile düşündüğünü sanmıyorum. Gully pervasız bir insan değildir ama hareketlerinin sonuçlarını da fazla düşündüğünü sanmıyorum. Hareketlerin ille de sonuçları olacağına inanmıyor da olabilir. Nobody's Baby'yi okudunuz."

"Evet."

"Onun eşzamanlılık konusunda söylediklerini bilirsiniz Her neyse, bir sorun olmayacağını biliyordu. Tıpkı benim için gönderdiği uçak biletini kullanacağımı bildiği gibi."

"Ya anababanız?"

"Onlar yaşlı hippilerdi. Babam o sırada Nepal'de Katmandu'da uyuşturucu komasındaydı. Annem Connecticut'ta Greenwich'de ailesinden kalan parayla yaşıyor ve haftada üç gün marihuanayı yasallaştırmak isteyen bir dernekte çalışıyordu. Derneğin adı NORML'du ama ne derneğin ne de annemin normallikle bir ilgisi yoktu."

"Demek itiraz etmedi?"

"Beni havaalanına o götürdü. Gully'nin telefonu yoktu ama birkaç gün sonra annemi başka birinin telefonundan arayıp bir süre kalacağımı söyledim. Pek hoşuna gitti."

"Ve on dört yaşındaydınız."

"Yaşlı bir ruhum olduğunu söyledim. Buna inanıp inanmadığımı bilemiyorum ama öyle sıradan bir on dördünde çocuk da değildim."

Bunların bir kısmını Raffles kucağında olduğu halde dükkânda anlatmıştı. Diğer müşteriler sanki bizi rahatsız edeceklerini hissetmişler gibi çekilip gitmişlerdi. Geri kalanını da dükkânı kapattıktan sonra gittiğimiz Üniversite Meydanı'ndaki Sedir Han'da anlattı. Garsona çavdar viskisi olup olmadığını sormuştu. Adam Old Overholt olduğunu söyledi, o da bir duble ismarladı.

Ben de aynısından içeceğimi söyledim ama buzlu ve sodalı. Alice'e çavdar viskisinin böyle içilip içilmediğini sordum.

Böyle içmenin daha doğru olacağını söyledi, ben de siparişi değiştirdim: Duble çavdar, sek olsun.

Sedir'de ikiye kadeh içtikten sonra dışardan pek bir şeye benzemeyen, bildiğim bir İtalyan lokantasına gittik. İçeri öyle gösterişli değildir ama yemekleri iyidir. Osso buco yedik, Ilse Valpolicella içtik. Garson kahvelerimizle müessesenin ikramı olarak birer kadeh Strega getirdi. Floransa'da bir tratto'da yemek belki daha iyi olabilirdi ama o da yalnızca belki.

Yiyip içerken de anlatmaya devam etti. Lokantadan çıkınca şarabın ısıttığı akşam serinliğinde tıpkı onun Albuquerque havaalanında Fairburn'le yaptığı gibi baktık ve sorumu sormadan o yanıtı verdi.

"Senin evine" dedi.

Elimi kaldırdığım anda bir taksi önümüzde durdu. O akşamlardan biriydi işte.

7

"Demek bu, çavdar viskisi" dedi Carolyn. "Bana biraz tatlı geldi, Bern. Skoçla kıyaslanınca yani." "Biliyorum." "Ama kötü değil. Tatlılığına alışıncaya ilginç. Bir tat derinliği var, her ne kadar Glen Drumnadrochit'le bir sınıfa sokamazsan da."

Glen Drumnadrochit, bir hafta sonu Berkshires'da denediğimiz pek nadir bulunan bir viskidir ki, başlı başına bir sınıf oluşturur. Onu ancak Baküs'ün Olimpos Dağı'nda dağıttıklarıyla kıyaslayabilirsiniz.

"Çavdarın ucuz markalardan olduğunu sanırdım" diye Carolyn devam etti. "Hani o numaralı viskilerden biri falan."

"Numaralı mı?"

"Üç Tüy gibi, Bern. Ya da Dört Gül."

"Beş Altın Halka" dedim ve Maxine'e birer kadeh dalı getirmesi için el ettim.

"Üç Yüzen Kuğu ya da Yedi Zıplayan Lord. Ben küçükken teyzelerim aile yemeklerinden önce çavdar viskisiyle gazoz içerdi ve o da ya Üç Tüy ya da Dört Gül olurdu. Ya da Schenley falan gibi şeyler."

"Karışık viski" dedim. "Çoğunlukla tahıl ispiertosudur. Pek çok kimse ona çavdar der ama aslında değildir. Gerçek çavdar Skoç ya da bourbon gibi sektir yalnızca başka tür tahıldan yapılır. Skoç arpadan, bourbon da buğdaydan."

"Ya çavdar viskisi?"

"Çavdar viskisi çavdardan yapılır."

"Kimin aklına gelirdi? Teşekkür ederim, Maxine." Carolyn kadehini kaldırdı. "Suça içelim, Bern."

Tahmin ettiğiniz gibi Bum Rap'teydik. Bir akşam önce Carolyn'e telefon edip iş sonrası içkimizi iptal etmiştim. Sonra da sabah telefon edip hep beraber yediğimiz öğle yemeğini iptal etmişti ve şimdi de kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk.

"Bana kalırsa bu nesne içtikçe güzelleşiyor" dedi. "İyi viski de bu demek, değil mi?"

"Bence bu yalnızca içinde alkol olduğunu kanıtlar."

"Eh, belki de iyi viskinin sınavı budur. Çavdar, ha? Çavdar bir tahıl mıdır?"

"Sen hiç çavdar ekmeği diye bir şey duymadın mı?"

"Duydum elbette. Ama bunda o küçük tohumların tadı yok."

"Onlar tat vermesi için konulan susamdır. Çavdar undur."

"Ekmek yapmadıklarından da viski mi yapıyorlar?"

Başımı salladım. "Ve Gully Fairborn yalnızca bunu içer. Anladığım kadarıyla da hem de çok içermiş."

"Aferin ona. Kadın da bunu mu içiyor? Alice Cottrell yani?"

"Yemekte biraz şarap, sonra da bir kadeh Strega içti. Evimde çavdar viskisi olmadığı için Skoçu da kabul edilebilir buldu. Ama aslında çavdar viskisi içiyor. Fairborn'la geçen üç yıldan kalma bir alışkanlık."

"Şimdi sen de çavdar viskisi içiyorsun" dedi. "Ve işe bak ki, ben de. Yoksa burada bir alışkanlık mı oluşmakta, Bern? Bütün ülkeye yayılacak bir şey mi dersin?"

"Sanmam."

"Çavdar viskisinden ölmezsem ölene kadar yaşarım artık.' O şarkıyı biliyor musun, Bern?"

"Sanmıyorum."

"Söyledim ama havama girmek için bunlardan üç dört tane devirmem gerek. Şöyle bir şeydi: 'Kupa Oğlanı, Kupa Oğlanı, Kupa Oğlanı işte ağlıyorum. 'Çavdar viskisinden ölmezse ölene kadar yaşarım.' "

"Neden Kupa Oğlanı?"

"Ben ne bileyim, Bern?"

"Zaten ne saçma bir şey: Herkes viski içse de içmese de ölene kadar yaşayacaktır."

"Bern, bu bir halk şarkısı. 'Rhody Teyze'ne söyle yaşlı boz kaz öldü.' Bunun bir anlamı var mı sanki? Rhody Teyze de kim; Boz ya da başka renk kazdan ona ne? Halk şarkılarının anlattığı olmaz. O yüzden onları Cole Porter değil de halk yazar."

"Ya."

"O şarkıyı bilmediğine inanamıyorum. Senin hiç, bir folk şarkıcısıyla ilişkin olmadı mı?"

"Hayır, hem senin ne zaman... Tamam. Mindy Sea Gull."

"Yani Siegel. Onu hatırladın mı?"

"Gitar çalan."

"Ona pek gitar çalardı denmez, Bern. Yalnızca üç akor biliyordu ve üçü de aynı sesi veriyordu zaten. Şarkı söylediğinde gürültü olsun diye telleri tıngırdatıyordu, hepsi bu." Carolyn omuzlarını silkti. "Sesi de pek matah değildi ya."

"Vücudu güzeldi ama."

"Bu ne biçim konuşma, Bern?"

"Cinsel ayrımcı demeye kalkma çünkü sen de aynı şeyi söylemek üzereydin. 'Sesi pek matah değildi ama vücudu esaslıydı' diyecektin, değil mi?"

"Benim söylememle senin söylemen aynı şey değildir. Senin, onun vücuduna dikkat etmemen gerekirdi."

"Mindy Sea Gull'ın mı? Öyle bir çift kanadı kim görmezlikten gelebilir ki?"

"Bern..."

"Dikkat etmemem gerekirdi de ne demek oluyor? Kadın olduğu için mi? Sen normal kadınlara bakıyorsun ya. kimine asılıyorsun ve bazı bazı da talihin yaver gidiyor."

"Kısa vadeli talih o, Bern. Uzun vadede sıkıntı demek. Ve Mindy lezbiyen olduğu için de değil. O benim sevgilim olduğu için vücuduna dikkat etmemeliydin."

"Ya."

"Ama artık sevgilim falan değil. Ve haklısın, insanı aya kadar uçuracak bir çift kanadı vardı. Boş ver şimdi. Ya sen?"

"Benim kanadım yok."

"Seninle Alice Bilmemne'yi sordum. Talihin var mıydı?" Bakışlarımı indirdim. "Bern?"

"Bir beyefendi asla böyle şeyleri açıklamaz."

"Biliyorum, Bern. O yüzden Prens Philip'e değil de sana sordum. Başarılı oldun mu, ha?"

Bir kadın kendini evinize davet ederse kuştüyüne gömülmek kaçınılmaz gibi gelir. Ama benim hemen yatağa atlamak gibi bir niyetim yoktu. Gecenin çoğunu onun bir başka erkekle, hem de esrarengiz ve romantik efsanevi bir erkekle ilişkisini konuşmakla geçirmiştik ki, herhalde bu sevişmenin ön oyunlarından sayılmazdı.

O yüzden pikaba müzik koyacakken Mel Torme'yi rafta bıraktım. Torme'nin bu konularda erişilmez bir rekoru vardır ama şu anda onun uygun düşeceğini sanmıyordum.

Coltrane çalarken kadın da bana Gulliver Fairborn'u anlattı. Bir iki yılda bir kendini yeniler, yeni bir ad alır, yeni bir yaşam biçimini benimser, ülkenin başka bir köşesine taşınır. Kimse neye benzediğini bilmediği için kimselere farketirmeden yaşaması mümkünmüş. Resmini gören olmadığından benzincide ya da süpermarkette tanınma olasılığı yokmuş. Alışverişini genellikle nakit parayla öder, eğer çek yazmak zorunda kalırsa o anda kullandığı adı doğrulayacak bir cüzdan dolusu kimlik belgesi olurmuş.

Ve Fairborn kimseyle de arkadaşlık etmezmiş. "Yalnız yaşardık" dedi kadın. "Öyle ıssız bir yerde yaşamanın da kolay yanları vardı. Sabah şafak sökmeden kalkar ve kahvaltıdan önce o günlük yazısını tamamlar, sonra da kahvaltıyı hazırlardı. Sonra uzun yürüyüşlere çıkar, otomobille gezer, çeşitli Kızılderili köylerini ziyaret ederdik. San Ildefonso çömlekleriyle ilgilendi ve köyün en iyi çömlekçisini buldu. Kadınla bir iki saat geçirdi ve sonunda küçük bir seramik tas satın aldı. Tası eve getirip masanın üstüne koyunca Wallace Stevens'in Tennessee'de bir tepeye bir tas yerleştirme hakkındaki şiirini okudu. O şiiri biliyor musun?"

Başımı salladım. "Biliyorum ama ne demek istediğini anladığımı söyleyemem."

"Ben de, ama o söylerken sanki anlamışım gibi gelmişti. O tas hâlâ bende."

"Onu sana mı almıştı?"

"Bana bırakmıştı. Eve geldiğim gün bana istediğim kadar kalabileceğimi, hiç gitmeyeceğimi umduğunu ama kendisinin beni terk edeceğini söylemişti."

"Sahiden öyle mi dedi?"

"Bir gün uyandığında ben gitmiş olacağım."

"Bu bir halk şarkısı olabilir" dedim.

"Sonra bir sabah uyandığımda gitmiş olduğunu gördüm."

"Öyle aniden, ha? Gideceğini anlamamış mıydın?" "Belki de anlamam gerekirdi ama anladığımı söyleyemem. İlk başta gittiğini farketmedim bile. Otomobili de, sırtındaki giysiler dışında diğer bütün eşyasını da bırakmıştı. Yazdığı kitabın müsveddesini bir iki hafta önce postalamıştı. Onun kahvaltıdan önce yürüyüşe çıktığını sandım. Sonra notu buldum."

"Çok hoştu ama bu işler böyledir işte."

"Aslında buna benzer bir şeydi. Swinburne'den alıntı: 'Bir yeşerirken diğeri kararır. Yarının dünden çok söyleyecek birşeyi yoktur.'"

"Wallace Stevens'den daha anlaşılır bir şey yani."

"Pek şaşmamıştım. Bir de not vardı altında, uzun zamandır ezberimdeydi ama artık değil: İstediğim kadar kalabileceğimi, kiranın Haziran sonuna kadar yani daha altı haftalık ödendiğini söylüyordu. Çekmecede biraz para ve New York'a bir uçak bileti vardı. Bileti kullanabilir ya da iade edip başka bir vere gidebilirdim. Ev eşyasını da bana bırakmıştı. Otomobili de üzerime geçirtmişti ve yeni ruhsatı torpido gözünde idi. Onu da ister kullanır ister satardım."

"Otomobil kullanmasını biliyor muydun? Son söylediğinde on dört yaşıydın."

"O sırada on yedime gelmiştim ama otomobil kullanmasını öğrenmemiştim. Bir komşuya satabilmem için acenteye kadar götürmesini rica edecektim ama sonunda hemen hemen her şeyle birlikte onu da orada bıraktım. Greenwich'ten gelirken yanımda olan valizimi doldurdum, San Ildefonso çömleğini kırılmaması için eşyalarımın arasına yerleştirdim. Kırılmadı ve hâlâ bende."

"Ve New York'a dönmek üzere uçağa bindin."

"Neredeyse. Havaalanına otobüsle gittim, binış kartımı aldım. Uçağım anons edildiğinde binmedim. Valizimi alıp terminalden çıktım. Bilet parasını geri almak mümkündü sanırım ama o anda kimseyle münakaşa falan etmek istemiyordum. Otobüsle San Francisco'ya kadar gidecek param vardı, ben de oraya gittim."

"Giysilerin ve siyah tasınla."

"Tenderloin'de bir oda tuttum. Giysilerimi dolaba yerleştirdim, tası konsolun üzerine koydum. Ama şiir falan okumadım."

"On yedi yaşıydın."

"On yedi yaşıyordum. Dergide bir yazım çıkmıştı, tam her gün yazma dersleri veren ünlü bir yazarla üç yıl yaşamıştım, ama Connecticut'tan ayrıldığımdan beri tek kelime yazmış değildim. Hâlâ bakireydim."

Cokrane sona ermiş, şimdi Chet Baker'i dinliyorduk.

"Bakire" dedim. "Yani bunu mecazi olarak mı söylüyorsun, yoksa..."

"Kelime anlamında. Virga intacta ya da Latincesi her neyse. Kızıoğlan kız. El değmemiş."

"Şey., öyle bir ilgisi yok muydu?"

"Olmaz olur mu? Hemen hemen her gün seks yapardık."

Bunun üzerine düşündüm: "Amazon'lara gitmişti" dedim. "Çıplak suya girmiş ve bir kandiruyla karşılaşmıştı."

Başını salladı. "Ameliyat falan olmuş değildi, bir performans sorunu da yoktu. Bilinen uzantıyı bilinen deliğe sokmak istemiyordu. Onun dışında her şeyi yapıyordu ama San Fransisco'ya giden kız teknik olarak hâlâ bakireydi."

"Neden ama?"

"Nedenini söylemedi. Gully kendisi hakkında fazla bir açıklamada bulunmazdı. Belki yaşımdan, belki de bakire oluşumdan. Ya da başka kadınlarla da aynı durumdaydı. Çocuk sahibi olmaktan korkuyor da olabilir. Ya da bir deney yapıyordu ya da öyle bir dönem geçirmekteydi. Onun yanıtlamak istemediğini hissettiğim soruları sormamaya çalışırdım. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirir ve zaten sorulanı yanıtlamazdı. Ben de soru sormamayı öğrendim."

"Demek bu konuşmadığınız bir konuydu."

"Konuşmadığımız pek çok konudan biriydi. İnsan buna alışıyor. Ama konuştuğumuz pek çok konu vardı. Cinsel eğitimim de ihmal edilmiş değildi çünkü pek çok şey yapıyorduk."

Ve bunlardan bazılarını anlattı. Kanepede yanıma biraz daha yaklaştı, başını omzuma koydu ve yirmi yıl önce babası yaşında bir adamla yaptıklarını anlattı. "Bernie? Nereye gidiyorsun?"

"Hemen döneceğim" dedim. "Plağı değiştireceğim. Mel Thorne'den hoşlanırsın umarım."

Bir süre sonra, "Eh, artık bakire değilsin" dedim.

"Saçmalama. San Fransisco'da ikinci haftamda bakireliğim sona erdi. O kadar uzun sürmesinin nedeni rastladığım her yakışıklı erkeğin eşcinsel çıkması olmuştu."

"San Francisco işte" dedim.

San Francisco'da bir buçuk yıl kalmış ve romanının ilk müsveddesini orada yazmıştı. Yazması bitince bir hafta bir kenara bırakmıştı. Sonra okumuş ve berbat olduğuna karar vermişti. Şöminede yakmak istemişti ama şöminesi yoktu. Onun yerine sayfaları ikiye yırtmış, sonra bir kere daha yırtmış ve çöpe atmıştı.

Geçimini bir kahvede garsonluk yaparak sağlıyor ama işinden de San Francisco'dan da nefret ediyordu. San Ildefonso tasını falan toplayıp önce Portland'a, sonra da Seattle'a taşınmıştı. Pioneer Meydanı'na yakın bir oda bulmuş, bir kitabevinde işe başlamış ve bir hikâye yazmıştı. Hikâyeyi The New Yorker'a göndermiş, geri gelince de adını bildiği tek edebiyat ajanı olan Anthea Landau'ya postalamıştı. Fairborn, Landau'ya zaman zaman yazar ve kadından Santa Fe'ye post restant olarak gönderilen mektuplar alırdı.

"Hikâyeyi iade etti, mektubunda da ustaca kurulmasına rağmen inandırıcı olmadığını yazmıştı. Ayrıca artık Gulliver Fairborn'u temsil etmediğini söylüyordu ki, ondan sözemiş olmamın stratejik bir hata olduğunu anlamıştım."

Alice hikâyeyi bir daha okuyunca ajanın haklı olduğuna karar verdi. Hemen yırttı ve iki gün sonra işten döndüğünde çantasında bir Harlequin romanı vardı. Romanı o gece okudu ve hafta sonunda beş tane daha okudu. Sonra daktilosu başına oturdu ve bir ay içinde bir kitap yazdı. Kitabı doğruca bir yayınevine gönderdi ve yayınevi de kendisine bir çekle bir sözleşip yolladı.

Alice Melissa Manwaring takma adını kullanmıştı. Manwaring tabii Nobody's Baby den geliyordu ve Melissa da ona uymuş gibiydi. İkinci kitabının yarısına geldiğinde kitapçıdaki işini bıraktı. Daha sonra başka bir yayınevine romantik romanlar yazmaya başladı ve bu kere Virginia Furlong adını kullandı. Birkaç yılda bir kent, ondan daha sık da arkadaş ve sevgili değiştiriyordu. Çok kitap yazdığı için para bir sorun değildi.

Arada sırada, yani yirmi yılda sekiz on kere diyelim, üzerinde en son adresinin yazılı olduğu mor bir zarf gelirdi. Ve içinde de Gulliver Fairborn'dan bir mektup.

"Detektif tutmasına gerek yoktu" dedi. "Ben onun gibi dünyadan saklanıyor değildim. Her taşındığımda postaneye adres değişikliği bildirirdim. Telefon numaramın rehberde kayıtlı olmaması için de asla fazladan para ödemedim. Yine de beni bulmak için bir zahmete katlanması gerekiyordu."

Birinci mektup Melissa Manwaring'in ilk romanı piyasaya çıktıktan birkaç ay sonra gelmişti. Belki de Fairborn'un dikkatini çeken takma ad olmuştu. Her ne olmuş olursa olsun, Alice'in stilini tanımış, kitabı okumuş ve eleştiride bulunmuştu. Bu iyi bir şeydi. Adresini de yazmıştı: Missouri'de Joplin'de Post Restant. Takma bir ad tabii. Alice uzun bir mektup yazmış, onu yırtıp kısa bir tane yazmış ve göndermişti. Yanıtı iki yıl sonra ve bin mil uzaktan gelmişti. Mor zarf bu kere Maine'de Augusta'dan postalanmıştı.

Ve böylece devam etmişti. Alice evlendikten kısa bir süre sonra ve iki yıl sonra boşanmasının hemen ardından birer mektup daha almıştı. İkisi de gerek yurt içinde gerek yurt dışında sürekli bir dolaşım içindeydiler. Yolları hiç kesişmemişti ama mektup arası asla iki yılı aşmıyordu. Mor zarflar gelince her zaman şaşırır, heyecan ve korkuyla açardı. Adamın hâlâ hayatında önemli erkeği olduğunda kuşku yoktu. Bazen bunun için ona lanetler yağdırırsa da, gerçek buydu.

Ve şimdi hemen hemen üç yıllık bir suskunluktan sonra birkaç hafta önce yine bir mektup almıştı.

"New York'ta mıydın?"

Alice, Virginia'da Charlottesville'deymiş. Oraya baharda taşınmış ve Virginia Üniversitesi kampüsüne çok yakın bir daire bulmuş. Mektubu apartmanın diğer üç kiracısıyla paylaştığı gül bahçesinde, akşam esintisinin gül kokuları arasında okumuş.

Fairborn çok telaşlıymış. Kendisine gönderdiği mektupları ne yaptığını soruyormuş? Onları yırtmış mıymış? Eğer saklıyorsa lütfen yırtar ya da kendisine iade eder miymiş?

Alice hemen yanıt yazıp mektuplarının tümünü sakladığını bildirmiş. Mümkün olduğu kadar az eşya ile taşınmış, hatta kendi kitaplarından birer tane bile saklamamış ama gittiği her yere onun imzaladığı Nobody's Baby ile mektuplarını taşımış. Ve saklamak da istiyormuş. Fairborn onları neden imha etmesini istiyormuş ki?

Fairborn yanıt olarak -hem de ilk postayla!- New York Times'da çıkan bir yazının fotokopisini göndermişti. Eski ajanı Anthea Landau yıllar boyunca Fairborn'un kendisine gönderdiği mektupları müzayedede satmak için Sotheby's ile anlaşmıştı.

Fairborn öfkeyle kadına telefon açmış ve "kan emici" ve paragöz vampir" ve "ruhumun yüzde onu" gibi şeyler söylemek hatasını işlemişti. Bunun üzerine Landau telefonu yüzüne kapamış ve Fairborn aradığında bir daha çıkmamıştı. Bunun üzerine Fairborn daha diplomatik bir dille bir mektup yazmış, Mektuplarının yalnızca onun okuması için yazıldığını belirtmiş ve onları geri almasının önemini vurgulamış, hatta kadının istediği fiyata kendisinden satın almaya hazır olduğunu bildirmişti. Üstelik kadının, alacağı parayı gelir vergisi dairesine bildirmesine gerek kalmayacaktı.

Anthea Landau mektuba yanıt bile vermemişti. Fairborn bunun üzerine ikinci bir mektup daha yazmış ama zarfı kutuya attığı anda kadının bunları da satabileceği aklına gelmişti. Ve bunun üzerine de bir daha yazmamıştı.

Carolyn'e, "Adamın yapabileceği hiçbir şey yoktu" dedim. "Yasalar mektuplar konusunda çok kesindir. Mektup yazılan kişiye aittir. Sana bir mektup gönderirsem artık o senin olur. İster saklarsın, ister yırtarsın istersen başkasına satarsın."

"Önce satacak birini bulmam gerekir, Bern."

"Eğer ben Gully Fairborn olsaydım bunun için çok uğraşman gerekmezdi. Fairborn önemli bir yazardır ve çok esrarengiz bir insan olduğu için mektupları özellikle aranan nesnelerdir, İstersen satabilirsin yani. Ancak yapamayacağın tek şey onları yayımlamaktır."

"Eğer benimseler, neden?"

"Mektuplar fiziki nesneler olarak gönderilenin mülkiyetine geçer. Ama edebi mülkiyeti yazarında kalır. Telif hakkı onundur."

"Bir dakika, Bern. Fairborn'un biraz kaçık olduğunu biliyorum ama sen şimdi bana onun mektuplarının telif hakkını almak için Kongre Kütüphanesi'ne gönderdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Buna gerek yok. Yazdığın her şey otomatik olarak telif hakkına girer, Washington'a kaydettirmene gerek yok. Mektuplarının telif hakkı da Fairborn'dadır ve yayımlanmasını engelleyebilir. Birkaç yıl önce de bunu yaptı zaten."

"Anthea Landau mektuplarını yayımlatmaya mı kalkıştı?"

"Hayır ama biri kalkıp Fairborn'un otobiyografisini yazdı. İznini almadan sanırım. Bunca yıl boyunca o mor zarfları alan epey kişi olmuştur ve bazıları yazara bunları gösterdi. Yazdığı kitabında onlardan alıntı yapacaktı ama Fairborn mahkemeye başvurup bunu önledi."

"Yani mektuplardan alıntı bile mi yapılamıyor?"

"Mahkeme mektuplardan söz edilebileceğini ama alıntı yapıldığı takdirde bunun Fairborn'un telif haklarına tecavüz olanına karar verdi. Sonuçta yazar istediği kitabı yazamadı ve yazdığını fazla bir okuyan çıkmadı."

Carolyn bir süre düşündü. "Eğer mektuplarını kimse yayımlayamazsa Fairborn neden kaygılanıyor peki? Mektupların Anthea Landau'da ya da bir koleksiyoncunun kütüphanesinde olması onu ne ilgilendirir? Eğer yayımlanamıyorsa..."

"Ama bir tür yayımlanabilir."

"Ama sen dedin ki..."

"Ben ne dediğimi biliyorum. Bir kitapta yayımlayamazsın, hatta alıntı bile yapamazsın. Ama bir müzayede katalogunda alıntı da yaparsın, ayrıntılı bir özetini de verebilirsin."

"Neden?"

"Çünkü satışa sunduğun malın tam bir tanımını yapmak zorunluluğu vardır. Ayrıca malı almak isteyen kişilere de göstermek senin hakkındır. Böylece Sotheby'ye bir hafta önce uğrayan herkes Fairborn'un mektuplarını okuyabilir. Ve basın da içeriğinden söz edebilir."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Fairborn hakkında her şey bir esrar perdesiyle sarılmışken ve mektuplarına böylesine ilgi varken bu fırsatı kaçırmazlar. Satışta bulunacaklar ve mektupların kaç gittiğini mutlaka yazacaklardır."

"Bu da Fairborn için reklam olur."

"Ve kendisi Amerika'nın reklam istemeyen tek yazarıdır."

Ve şimdi mektupları en yüksek fiyatı verene satılacak ve er ya da geç de yayımlanacaktır."

"Telif hakkı süresi bitince mi?"

"Fairborn öldüğünde. Telif hakkı o zaman da korunur ama mirasçılarının bunun için mahkemeye başvurmaları gerekir ve bunu yapıp yapmayacakları bilinemez elbette. Başvursalar bile mahkemeler bir insan öldükten sonra mahremiyetinin korunması ihtiyacını o kadar da öne çıkarmazlar. Fairborn'un o mektupların yayımlanmasını önlemesinin en sağlam yolu onları eline geçirip yakmasıdır."

"Peki, neden müzayedeye gidip kendisi satın almıyor?"

"Yüzünü göstermekten hoşlanmadığı için."

"Kimse neye benzediğini bilmiyorsa bunun ne sakıncası olabilir? Zaten kendisinin ortaya çıkması gerekmez ki? Birine vekâlet verebilir. Bir avukata örneğin."

"Eh, bu olabilir" dedim. "Eğer yeterli parası varsa?"

"Kaç paradan söz ediyoruz, Bern?"

Omuzlarımı silktim. "Alice'e ithafli birinci baskısının fiyatını bile söyleyemedim. Yüz mektubun ne edeceğini tahmine imkân yok."

"Yüz mü?"

"Eh, kadın beş altı kitabının ajanıydı. Mektupların bazıları çok kısa olmalı -kitabı gönderiyorum, çeki gönder falan gibi- ama herhalde bazıları yaratıcı süreci ortaya koyan ve kitapların ardındaki adama ışık tutan şeylerdir."

"Bunu biraz daha aç, Bern."

"Açamam. Mektupları görmediğim için nelerin açıklandığını bilemem. Ve satış günü kimlerin geleceğini kestirmenin de imkânı yok. Bir iki üniversite kütüphanesi arttırmaya katılacaktır. Eğer ciddi koleksiyoncular gelirse ve cepleri de yeteri kadar derinse o zaman fiyatlar tavana vurabilir. Ve tavanın ne kadar yüksekte

olduğunu falan sormaya kalkışma. On bin doların altında olacağım sanmam ama milyonun üstüne çıkıp çıkmayacağını da bilemem."

"Ve Fairborn zengin değil, öyle mi?" "Düşündüğün kadar zengin olamaz. Nobody's Baby iyi para getirdi ve hâlâ da getirmeye devam ediyor ama diğer kitapları iyi satış yapmadı. Yeni şeyler deniyor, aynı kitabı iki kere yazmıyor, hatta aynı türü bile tekrarlamıyor. Ama kitapları yayımlanıyor. Gulliver Fairborn'u yayımlamamak olmaz. Ama son romanları ne ona ne de yayımcılarına fazla bir şey getirmedi."

"Yeni kitapları işe yarar mı, Bern?"

"Çoğunu okudum" dedim. "Ama arada bir ikisini de kaçırdım. Kötü değiller, hatta Nobody's Baby'den iyi olabilirler. Olgunluk çağı eserleri oldukları kesin. Ama o ilk kitap gibi kavramıyorlar insanı. Alice'e bakılırsa kitapların satılıp satılmaması Fairborn'un umurunda bile değilmiş. Bütün istediği her sabah kalkıp istediğini yazabilmekmiş."

"İsterse para kazanabilirdi, değil mi?"

"Elbette. Yeni bir kitap yazıp turneye çıkar, kolej kampüslerinde kitabını okuyabilirdi. Ya da Nobody's Baby'nin film haklarını satar ve arkasına yaslanırdı. Yapabileceği çok şey vardı ama o zaman huzur ve gizlilik içinde yaşayamazdı."

"Demek mektuplarını geri alamıyor."

"Bunu yapmaya çalıştı. Landau mektubuna yanıt bile vermedi. Ve müzayedede almaya imkânı da yok."

"Anlıyorum. Ve sen burada sahneye giriyorsun, değil mi, Bern?"

"Çok yazık" demiştim Alice'e. "İnsan avukatların bir şey yapabileceğini düşünmek istiyor. Oysa yapabileceği tek şey mektupları satın alanın yayımlamasını önlemek."

"Ama müzayedede katalogu var yine de."

"Doğru."

"Ve gazetelerde çıkacak haberler."

"Yapılacak bir şey olmalı."

"Belki de vardır."

"Ya?"

Alice yüzüme bakmadan, "Bir hırsız olsaydı, mektupları Sotheby'nin eline geçmeden çalardı. Zeki ve becerikli bir hırsızın yapacağı böyle bir şey olurdu, değil mi?"

"Bunun geleceğini anlamam gerekirdi" dedim Carolyn'e. "Ben kitapçı dükkânını kadınlarla tanışacak iyi bir yer olduğu için satın almıştım, ki zaman zaman o da oluyor. İnsanlar gelip dolaşüyor, içlerinde kadınlar ve hatta güzel olanlar da çıkıyor. Tabii insan konuşmaya başlıyor, başka şeylerden olmasa bile kitaplardan söz ediyorsun ve konuşma kimi zaman bir yemekte falan devam ediyor."

"Ve bazen da Mel Torme söylemeye başlayana kadar da bitmiyor."

"Arada sırada. Çok seyrek olarak. Ama yine de olcakları sezmem gerekirdi. O öğleden sonra fazla bir çekici yanımda yoktu zaten. Yalnızca kandirulardan söz ediyordum."

"Eh, ne de olsa ilgi çeken bir konu."

"Fairborn'dan mektup geldiğinde Virginia'daymış ve iki hafta sonra dükkânıma geliyor, raftan beşinci baskı bir kitabını alıyor ve bana ithafı ilk baskının kaç para edeceğini soruyor. Ve kitap yirmi yıldır da kendisinde. Değerini benden iyi bilmesi gerekmez miydi yani?"

"Konuşmaya başlamak için bir bahane, Bern. Ve kandirudan daha iyi olduğunu kabul edersin sanırım. Onun bir hırsıza ihtiyacı olması ve senin de hırsız olman bir rastlantıydı. Eh, insanın yaşamında rastlantılar da olur doğrusu. Erica'ya bak."

"Bakmayayım daha iyi" dedim. "Mindy Sea Gull'a baktım ve o kadar azar işittim."

"Ben rastlantıdan söz ediyorum. Erica tam da aşka ve bir ilgiye nazır olduğum anda karşıma çıktı: Sence bu bir rastlantı değil mi?"

"Sayılmaz."

"Neden? Neden sayılmazmış, ha?"

"Sen genellikle hep aşk havasındasın ve sevimli birini gördüğünde hemen birlikte perde için kumaş seçmeye hazırsındır."

"Biz kalabalık bir odada göz göze geldik, Bern. Bu ne kadar sık olur, ha?"

"Haklısın" dedim. "Müthiş bir rastlantıydı. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız demek bu. Ama Alice'le olan rastlantı değildi. Benim hakkımda bilgi edinmişti ve bu da ummak istediğim kadar güç değil sanırım. Bilgisayarın başına geç, hırsı? ve kitap yaz, karşına kimin adı çıkar dersin?"

"Eh, adının birkaç kez gazetelere geçtiği doğru."

"Tutuklanmanın belalı yanı da bu işte. İnsan reklam ediliyor. Fairborn mahremiyete tecavüzün ne demek olduğunu öğrenmek istiyorsa bir mezeciyi soysun da görsün. 'Fotoğraf çekilmesini istemem, lütfen.' Hah!"

"Bu da mektupları kendisinin almaya çalışmaması demek oluyor herhalde."

"Böyle bir şey geleceğini bilmeliydim. Ama Mel Torme söylüyordu ve..."

"Anlıyorum, Bern. Bu işi yapacaksın, değil mi? Mektupları çalacaksın."

"Bunun için aklımı kaçırmış olmam gerek. Bu işte para yok. Mektuplar küçük bir servet ediyor olabilir ama onları yazan kişiye iade edeceğim ve adam zahmetimin bedelini ödeyecek durumda değil. Ve kadın bir otelde yaşıyor. Paddington, Fort Knox değilse de bu iş her zaman risklidir ve ucunda bir altın küpü yok. Tek küp, kara kilden yapılma ve onu da zaten Alice'e vermiş. Bunu yapmam çılgınlık olur."

"Alice'e ne dedin, Bern?"

"Yapacağımı söyledim." Kadehimi aldım. "Aklımı kaçırmış olmalıyım."

8

Gulliver Fairborn olsaydı nefret ederdi.

Beni kelepçeleyip merkeze götürdüler, parmakizlerimi aldılar, cepheden ve profilden fotoğraflarımı çektiler. Bu resmen mahremiyete tecavüzdür bunu bir de uzun bir nöbetin sonuna yaklaşmış olan polisler anlatın bakayım. Sonra beni çırlıçıplak soyup üzerimi araklar ve sabaha kadar kalacağım hücreye attılar.

Evimde, dükkândaki divanın üzerinde, hatta Paddington'daki 415 numaralı odada çok daha iyi uyurdum. Aslında hiç uyumadım denilebilir ve sabah erkenden Wally Hemphill gelip de kefaletimi ödeyip beni çıkardığında gözlerim şiş, kafam karmakarışık.

"Onlara hiçbir delilleri olmadığını söyledim" dedi. "Bir kadının ölmüş olduğu bir otelin müşterisiydin. Bunun nesi suç ki? Bir tanığın seni, cinayetin işlendiği ve bulunmak için bir nedeninin olmadığı katta gördüğünü söylediler. Takma bir ad kullanıyormuşsun. Ayrıca kolum kadar uzun bir tutuklanma listen var."

"Ama yalnızca bir mahkûmiyetim" dedim.

"Bir yargıç için bu, yalnızca ucunu soktuğunu söylemenden farksızdır. Ben senin dükkân sahibi bir esnaf olduğunu ve kaçmak diye bir şeyin düşünilemeyeceğini söyledim ve sonunda kefaleti nispeten ödenebilir bir meblağa olan beş bin dolara indirmeyi başardım."

"Ödenebilir mi?"

"Dışarı çıktın ya. Koşumu yarıda bırakıp sabahın köründe buraya geldiğim için teşekkür edebilirsin." Wally, New York Maratonu'na hazırlanıyor, yarışma günü yaklaştıkça haftalık mesafesini artırıyordu. Mesleği avukatlık ama tutkusu koşmaktı. "Ve dostun Marty Gilmartin'e teşekkür edebilirsin kefaleti o yatırdı" dedi.

"Marty Gilmartin."

"Kaşlarını neden çattın, Bernie? Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Elbette hatırlıyordum. Martin Gilmartin'le bir süre önce onun beyzbol kartları koleksiyonunu çalmaktan tutuklandığımda tanışmıştık. Aslında hırsızlığı ben yapmamıştım ama olay sırasında kentin öteki ucunda bir evi soymakta olduğumu söylemektense suçu kabullenmek işime gelmişti. Sonunda her şey yoluna girmiş, Marty ile kârlı bir işbirliğine başlamıştık. Ben onun sigortadan para almak isteyen arkadaşlarının evlerine zahmetsizce giriyordum. İşe bir son verene kadar yüklüce bir paramız olmuştu ve ben benim payımla dükkânımın bulunduğu binayı satın almıştım. Artık kendim evsahibi olduğum için aç. gözlü malsahipleriyle uğraşmak zorunda kalmıyordum. Bir de işlediğin suç, yanın kalmaz derler değil mi? Doğrusu öyle demekle ne kastettiklerini hâlâ anlamış değilim.

"Onu daha dün görmüşüm gibi hatırlıyorum" dedim. "Sana ona telefon etmeni söyleyecektim de kaşlarını ondan çattım. Söylememiştim, değil mi?"

"Hayır, ben de etmedim. Telefon yanı."

"Ama o seni aradı."

"Evet. Başının dertte olduğunu duyduğunu söyledi ve seni çıkartmak için kaç para gerektiğini sordu. Ben seni dertten ancak Tanrı'nın kurtarabileceğini ama herhalde kefaletin onda biriyle yani beş bin dolara salıvermeye razı olacaklarını tahmin ettiğimi söyledim. O da bir kuryeyle bir zarf içinde elli tane yüzlük gönderdi ki, bu da kendisini Noel partine çağırarak için yeterlidir sanırım. Hepsi bu işte."

"Doğru" dedim.

"Cinayetle suçlanıyorsun" diye Wally devam etti. "Ama fazla ciddi olduklarını sanmıyorum. Bunu kanıtlayamazlar. Tabii, kadını öldüreni bulsalar hayat senin için çok daha basit olurdu."

"Bunu bilseydim onlara seve seve söylerdim" dedim. "Simdi dükkânımı açsam iyi olacak. Yemek saatlerini kaçırmaktan hiç hoşlanmayan bir kedim var da."

"Onun neler hissettiğini tahmin ediyorum, Bernie. Ama gece eve bir uğrasan." Burnunu kıvrırdı. "Bir duş almak isteyebilirsin."

"Sigara dumanı" dedim. "Bulunduğum yerde sigara dumanından geçilmiyordu."

"Bu yalnızca sigara dumanı değil."

"Sen koşucusun" dedim. "Temiz bir ter kokusuna bir diyeceğin olmayacağını sanırdım."

"Temiz bir ter başka şeydir, cezaevi teri başka. Haydi, evine git, Bernie. Bir duş al, üstüne temiz bir şeyler giy. Apartmanında çöp yakıcı var mı?"

"Çöp öğütücü var."

"Her neyse. Şu üzerindikiler var ya? Onları da oraya at işte."

İnsanlar giysilerini yakmaktan söz eder ama akli başında bir orta sınıf insanı bunu hiç yapar mı? Ben de benimkileri bir torbaya doldurduğum gibi köşedeki kuru temizleyiciye götürdüm.

Apartmanım West End Caddesi'yle Yetmiş Birinci Sokak arasındadır. On Üçüncü Karakol'dan (televizyonda polisler 'Bir Üç' derler) taksiyle oraya gittim, yıkanıp tıraş olduktan ve üstümü değiştirdikten sonra yine bir taksiye atlayıp dükkânın yolunu tuttum. Genelde hem daha çabuk gittikleri hem daha geniş oldukları için metroyu tercih ederim. Bir de metroda Jackie Mason'un banda alınmış sesi size sık sık emniyet kemerinizi bağlamanızı söylemez. Ancak insan kodeste bir gece geçirdi mi hayatın bu küçük inceliklerini bile takdir ediyor ya.

Dükkâna vardığımda saat on bir olmuştu ve Raffles günün modasına uyarak ayak bileklerime sürtünerek beni görmekten memnun olduğunu açıkça gösterdi. Geldiğine sevindim ve eğer yiyecek bir şey verirsen daha da sevineceğim diyordu. Onu da yaptım ve ortalığı toparladıktan sonra rehberde Martin Gilmartin'in numarasını bulup çevirdim.

"Sana teşekkür etmek istedim" dedim.

"Önemli değildi."

"Eğer içerde bir gece geçirmiş olsaydın öyle konuşmazdın."

"Tahmin ederim. Her neyse geçmiş olsun diyeyim ve sana bir iyilik yapmanın beni memnun ettiğini söyleyeyim. Görüşmeyeli çok oldu, Bernard."

"Öyle. Yolda bir iki rastlama dışında görüştük diyemeyiz."

"Haklısın. Öğle yemeğine randevum var ama bugün öğleden sonra kulübe uğrayabilir misin? Saat üç buçukta falan."

Bu dükkânı erken kapatmak demekti ama onun yardımı olmasaydı zaten hiç açamayacağımı da unutmamak gerekirdi, Üç buçukta orada olacağımı söyleyip telefonu kapadım ve milletin dükkânın yolunu bulmasını beklemeye koyuldum. İlk gelen lacivert pantolonlu, spor gömleğini yanlış iliklemiş kırkma yaklaşmış bir adam oldu. Âdem elması ve bilek kemikleri fırlaktı, zayıftı, saman sarısı saçları berber okulunda pek de becerikli olmayan bir öğrenci tarafından kesilmiş gibiydi. Çerçevesiz gözlüklerinin ardından yemeğini bitirip vitrinin güneşli köşesine doğru gitmekte olan Raffles'a bakıyordu. Hayvan bir köpek olmadığını kanıtlayarak arkasına üç kere bakmadan vitrine sığırayınca adam soluk mavi gözlerini bana çevirdi.

"Kuyruğu yok" dedi.

"Sizin de yok" dedim, "ama bunu dile getirmek istemedim. Manx türüdür."

"Duymuştum" dedi. "Onların kuyrukları olmaz, değil mi?"

"Kuyruk işini çoktan bırakmışlar" dedim. "Tıpkı sizin ve benim gibi. Aslında çağımızda ve günümüzde kedi kuyruğu ne işe yarar ki"

Bunu öyle laf olsun diye söylemişsem de adam ciddiye aldı. Alnı düşünceyle kırıştı. "Kuyruk acaba hayvanın dengesini bulmasında rol oynar mı?" dedi.

"Haftada bir ruh tedavisine gidiyor" dedim. "Bir sorunu olursa oturup konuşuyoruz."

"Ben fiziki olarak demiştim."

Hah. Kedi kuyruğunun hayvanın dengesi üzerindeki etkisi ve Manx Adası kedilerinin kuyruksuz olmalarının evrimsel avantajı konusunda konuşmasına izin verdim ama ben yalnızca başımı sallamakla ya da arada sırada bir ses çıkarmakla yetindim. Adam anlayamayacağı için espri yeteneğimi kullanma zahmetine girmedim ayrıca Raffles'ın kökeninin derinliklerine inmek için fazla bir isteğim de yoktu.

Çünkü işin aslına bakarsanız Raffles'ın gerçek bir Manx kedisi olduğundan hiçbir zaman emin olamamışımdır. Gördüğüm Manx kedisi resimlerine hiç benzemez ve o türün karakteristiği olan sıçramalı yürüyüşten bizimkinde eser yoktur. Bizimki daha çok kuyruğunu kayda geçmemiş bir kazada kaybeden ve sonra da kuyruksuz yaşamayı öğrenmiş olan bir sokak kedisine benzer.

Bir zamanlar kendisinin olan daha pek çok şeyden yoksun yaşamayı da öğrenmiştir ya. Mobilyalar üzerinde hâlâ bilemeye çalışırsa da tırnakları Kader (ve Carolyn Kaiser) onu bana getirmeden çok önce ameliyatla alınmıştır. Davranışları ve huyları kedi erkekliğinin gösterişli örnekleriye de erkekliğinin iki nişanesi de aynı şekilde cerrahi müdahaleden geçmiştir.

Bu sonuncusu soyunun devamını imkânsız hale getirdiğinden artık gelmişini geleceğini konuşmanın da bir anlamı kalmış değildir. Bence o bir Manx'tir, hem de türünün esaslı bir örneğidir. Ve nasıl olup da öyle olduğu beni hiç mi hiç ilgilendirmemektedir.

"...Gulliver Fairborn" diyordu ziyaretçim.

İşte o zamana kadar kaybettiği dikkatimi yakalamayı başarmıştı. Başımı kaldırıncaya ancak son iki sözcüğünü duydum. Adamın bir soruya yanıt beklemekte olduğunu gördüm. Anlamsız bir biçimde yüzüne baktım.

"Anlatayım" dedi.

"Belki de en iyisi bu" dedim.

"Bana yalnızca fotokopiler gerekli. Orijinallerini ne isterseniz yapabilirsiniz. Ben mektuplarla değil, içeriğiyle ilgileniyorum."

Mektupların Raffles'ın kuyruğu kadar güç izlenebilir olduğunu söyleyebilirdim ama bunun için bir acelem yoktu doğrusu Şu anda kedimden çok daha ilginç bir konudan konuşuyordu. "Adınızı alamadım" dedim.

"Benimki..."

"Rhodenbarr" dedi. "Doğru söyledim mi?"

Bazıları ilk hecede çuvallarlar. O harfi biraz uzunca okunur ve o da doğrusunu söylemişti. "Ya siz doğru söylediniz ya da anababam bana yalan söylemişler" dedim. "Ve siz de..."

"Lester Eddington."

Adının kafamda bir çağrışım uyandırmasını bekledim. Bir kitabeviniz varsa binlerce yazarın adını aklınızda tutarsınız. Ne de olsa onlar sizin mallarınız sayılır. Bir yazar hakkında hiçbir şey bilmeyebilirim, yazdıklarının tek kelimesini okumamışımdır ama kitaplarının adlarını ve hangi rafa koyduğumu bilirim.

Bu kuş da yazardı ama adını hiç duymamıştım; görmeyecek kadar talihli olduğum birkaç dergi dışında henüz basılmış bir eseri olmadığını söyleyince o sorun da çözümlenmiş oldu. Ancak bu durum yazmadığı anlamına gelmezdi. Yirmi yıldan beri kendisini on yedi yaşından -şu işe bakın!- beri meşgul eder bir konu hakkında yazmaya çalışıyordu.

"Gulliver Fairborn" dedi. "Nobody's Baby'yi okudum ve hayatım değişti."

"Herkes öyle diyor."

"Ama bende gerçekten öyle oldu."

"Herkesin söylediği diğer bir şey de budur."

"Üniversitede Gulliver Fairborn hakkında çok tez yazdım. İngiliz Edebiyatı dışında daha pek çok yere sokabilirsiniz, Gulliver Fairborn'un eserlerinde Amerika'da Değişik Irk Davranışları, örneğin. Sanat tarihinde onun romanları soyut izdüşümcülüğün edebi yansıması olarak ele aldım. Fende biraz tökezledim ama geri kalan hepsi yerli yerine oturdu."

Tabii master tezini de Fairborn üzerine yapmış, sonra onu genişletip doktorasını tamamlamıştı. Ve hayatını üniversitelerle ders vererek geçirmiş, bir kürsüye kapılanamamıştı. Gittiği her yerde bir iki yıl İngilizce okutup, Fairborn hakkında bir seminer düzenlemişti.

"Ama onu incelemek istemiyorlar" dedi. "Oturup Nobody's Baby'nin ne esaslı bir kitap olduğunu ve hayatlarını değiştirdiğini söylemek onlara yetiyor. Ve kendisiyle Archer Manwaring hakkında konuşmak istediklerini dile getiriyorlar ama esrarengiz bir adam olduğundan bunu yapamadıklarından yakınıyorlar. O günden bu yana kaç kitap yazdığını biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Bazıları raflarımdadır."

"Eh, bilirsiniz elbette. Siz işin içindesiniz. Adam her üç yılda bir kitap yayımladı, bir yazar olarak giderek büyüdü ama kimsenin umurunda bile değil. Çocuklar ona metelik vermiyor. Son eserlerini hiç okumuyorlar."

"Ama siz hepsini okudunuz."

"Ben onun yazdığı ve onun hakkında yazılan her şeyi okudum" dedi. "O benim hayatımın işidir, Bay Rhodenbarr. Bir gün Gulliver Fairborn'un hayatı ve eserleri hakkında çok esaslı bir kitap yazacağım."

"Ve mektup kopyalarını da bunun için istiyorsunuz."

"Elbette. Anthea Landau onun ilk edebiyat ajanıydı, yakın bir ilişki kurduğu tek kişi."

"O kadar da yakın değil" dedim. "Duyduğum kadarıyla hiç karşılaşmamışlar."

"Bu da doğru ama mektuplardan başka sonuçlar da çıkarılabilir. Mektupların sağlayacağı yanıtlardan yalnızca biri bu. Hiç karşılaştılar mı? Birbirleriyle yazar-ajan ilişkisinin ötesine geçtiler mi? Bu soruların da yanıtları olumsuzdur herhalde. Yine de kadın ona en yakın olan insandı. Mektuplarında neler yazmıştı? Üzerinde çalıştığı kitaplar hakkında neler söylemişti? Düşünceleri ve duyguları neydi? O mektuplara neden ihtiyacım var, anladınız mı, Bay Rhodenbarr?"

"Mektupları istemenizi anlıyorum" dedim. "Ama onları ne yapacağınızı anlayamadım. Fairborn mektuplardan alıntı yapılmasını önlemek için bir kere dava açmıştı. Bunu bir daha yapmayacağını nasıl bilebilirsiniz?"

"Açacağından eminim. Ama ben gerektiği kadar beklemeye hazırım. O benden otuz yaş büyük. Ve ben ne içki içerim ne de sigara."

"Çok iyi" dedim. "Ya küfür?"

"Eh, o kadar da sütten çıkma ak kaçık değiliz." Bir Başkan'ın sahtekâr olmadığını ya da diğerinin uyuşturucu çekmediğini söylemesi kadar inandırıcıydı. "Ama benim kötü huylarımın sağlığıma bir zararı yoktur. Fairborn'un sigara içip içmediğini bilmiyorum ama bilen biri içki içtiğini söyledi."

"avdar viskisi" dedim.

" yle diyorlar ama anladığım kadarıyla biraz fazlaca içiyormuş. Daha uzun yıllar yaşayacağını umarım, Bay Rhodenbarr. Daha çok kitap yazar ve ben de okuyacak fırsat bulurum. Ama bütün insanlar  l ml d r, bazıları hayatlarında ölümsüz eserler yaratsalar bile. O daha otuz yıl yaşayabilir ve ben bugün bir otobüs altında kalabilirim..."

"Ama sizin ondan çok yaşayacağınız olasılığı da yüksek" dedim.

"Sigortacılar  yle der. Kitabımı onun sağlığında yayımlamaya niyetim yok. İnanın bana, eğer onun ne düşüneceği konusunda kaygılanmasam çok daha rahat yazardım. O gittikten sonra istediğim gibi yayımlayabilirim artık. Ama bu arada tek hedefim kitabı mümkün olduğu kadar gerçekçi ve kapsamlı yapmak." Kırklı yılların filmlerindeki bir SS subayı sıcaklığıyla gülümsedi. "Ve siz de işte bu noktada işe karışıyorsunuz."

"Bu doğru değil tabii."

"Efendim?"

"Mektuplar bende değil" dedim.

"Ya?"

"Bende bir kart bile yok. Geçmişte hırsızlıkla sulandığım doğru. D n geçe Anthea Landau'nun otelinde tutuklandığım da doğru. Ama mektupları ben almadım."

"Eh, böyle konuşmanız beklenir bir şey tabii."

"Pinokyo olsaydı da aynı şeyi söylerdi, eğer burnunun uzamasını istemiyorsa."

"Mektuplar sizde değilse kimde peki?"

İşte bu iyi bir soruydu ve bunun yanıtını bilmeyi ben de isterdim. Bunu kendisine söyleyince yüzüne kurnaz bir bakış geldi. "Mektuplar size gelecek olursa" dedi. "Eğer dışarda bir yerde dolaşıyorlarsa sonunda size de gelebilir."

"Doğru."

"O zaman elinizdeki seçenekleri gözden geçirir ve sizin için en uygun olanını seçerdiniz. Ama kendinizi emniyete almak için olsa bile onların fotokopilerini ekerdiniz, değil mi?"

"Bu bütün hırsızların yaptığı bir şeydir" dedim.

"Sahi mi?"

"Biz her şeyin fotokopisini ekeriz: K rkler, mücevherat, sikkeler..."

şaka olarak algılanan bu yeni bilgiyi kafasına sallayarak gibi başını salladı. "Bana bir takım verin" dedi.

"Paramın olmadığını anlamışsınızdır. Ama masrafınızı karşılayacak ücret verebilirim."

"Masraf mı?"

"Fotokopi çıkartmak için."

"Kısacası bana sayfa başına on sent vermeyi teklif ediyorsunuz."

"Ondan biraz fazla olabilir. Ama size aslında çok daha önemli bir şey teklif ediyorum. Kitap yayımlanınca teşekkür sayfasında yer alacaksınız."

"Bak şimdi oldu işte" dedim. "Mütevazı bir hırsız bundan başka nasıl onurlandırılır ki? 'Bernard Rhodenbarr'a teşekkürler...' Araya göbek adımı da sığdırabilir misiniz?"

"Elbette."

"Merhum Anthea Landau'dan çalınan yararlı belgeleri benimle paylaştığı iin Bernard Grimes Rhodenbarr'a teşekkürler!' Kadıncağız çok gurur duyacak."

"Bayan Landau mu?"

"Oğlunun böyle takdir edildiğini gören annem. Tabii polisin bakış açısı farklı olabilir, o yüzden biraz daha üstü kapalı bir şeyler yazabiliriz sanırım. Ayrıca siz kitabınızı piyasaya çıkardığınızda hırsızlık da zaman aşımına uğramış olabilir."

Bunun mümkün olacağını söyledi ve bana bir kartvizitini verdi: Lester Eddington, Pennsylvania'da adını duymadığım bir kent ve bir kolej. Bunu kendisine söyleyince kentin eyaletin batısında, Ohio sınırına yakın olduğunu söyledi.

"Yorgun olmalısınız" dedim. "Bu sabah çok yol yapmışsınız."

Ama haftasonunu kentte bir otelde geirmışmiş. Paddington değil ya? O kadar lüks bir yer değil deyip Paddington'dan yalnızca birkaç adım ilerdeki bir otelin adını verdi. Sotheby ile kendisine mektupların fotokopilerini vermeleri hakkında konuşmaya gelmişmiş. Ve Anthea Landau ile de görüşüp, kadına mektupları göstermesi ya da kendisiyle konuşmasını söyleyecekmiş. Geçmişte de aynı ricada bulunmuşsa da g r şemediği iin ricası hep reddedilmiş.

Doğrularak, "Eh, epey zamanınızı aldım" dedi. "Eğer mektuplar elinize geçerse..."

"Sizi unutmuyacağım."

Bundan daha kesin bir yanıt isterdi sanırım ama artık düşkünlüğüne alışmış olmalıydı. Başını salladı ve elini, bir an için ana ne yapmam gerektiğini düşündüren beceriksiz bir tavırla tezgâhın üzerinden uzattı. Herhalde sıkılmasını istiyor diyerek adamın elini aldım, sonra kendisine geri verdim ve çıkıp gitti.

Kapı Eddington'un arkasından kapandığı anda telefon çaldı. Carolyn yemek alıp gelmeyi teklif ediyordu.

"Bugün sıra sende ama dükkânı az önce açtığını biliyorum" dedi. "O yüzden arka arkaya iki gün ben getireyim dedim. Ama geç kahvaltı etmişsen, öğle yemeğini atlatacaksan, o başka..."

"Kahvaltı falan etmedim" dedim. "Raffles'ı besledim, zavallı açlıktan ölüyordu. Ben de öyleydim ya, senin anlayacağım öğle yemeğini kaçırmak istemiyorum."

"O domuz" dedi.

"Hangi domuz?"

"Senin o domuz kedin, Bern. Kahvaltısını etti mi?"

"Son lokmasına kadar."

"Eh, senden iki öğün ileride öyleyse. Ben benim dükkânı açmadan dokuzu çeyrek geçe falan onu beslemiştim. Bundan söz etmedi, değil mi?"

"Yalnızca 'miyav' dedi. O sayılır mı?"

"O hayvan gerçek bir sahtekâr. Bak, az sonra görüşürüz. Salamlı sandviçle birer ayrına ne dersin?"

"Miyav" dedim.

"Aferin Marty'ye" dedi Carolyn. "Sen adamın beyzbol kartlarını çalıyorsun ve o seni kodesten kurtarıyor."

"Ben onun kartlarını çalmadım."

"Eh, o senin çaldığını zannetti ya. İlişkiniz iyi başlamadı, ama bak nereye geldi."

"İki saat sonra kulübünde onunla buluşacağım."

"Onu görmeyeli epey oldu, değil mi?"

"Epey." Saati baktım. "Yirmi iki saat kadar."

"Nerede..."

"Paddington'da" dedim. "Dün gece değil. Gündüz. Ben oradan çıkarken o giriyordu."

"Orada ne işi varmış?"

"Konuşmadığımız için bir şey söylemedi. Ama tahminim zina yaptığı."

"Orası o otellerden mi, Bern?"

"Zina işlenen mi demek istiyorsun? Başka otel türü var mı?"

"Yani fahişe kaynayan yerlerden biri mi demek istedim! Öyle bir ünü olduğunu sanmıyordum,"

"Öyle bir ünü yok. Ve öyle de değil. Ama zina yapmak için fahişeye gerek yoktur. Evli olmadığın bir kadın yeter."

"Onda da böyle biri mi vardı?"

"Hem de kolunda. Kadına iyice baktım. Bakılmaya değerdi hani. Ama onun bana baktığını sanmıyorum, eğer bakıyorsa da dikkat etmemişti. Çünkü beni tanımadı."

"Bildiğin biri miydi?"

"Hayır."

"Ya. Ben de sandım ki..."

"Ne sandın?"

"Kadının Alice Cottrell olduğunu söyleyeceğini."

"Değildi."

"Öyleyse neden seni tanımasını bekledin ki?"

"O zaman değil, daha sonra."

"Daha sonra mı?"

"Ona altıncı kat koridorunda rastladığımda" dedim. "Bu sefer Paddington Ayısı gibi giyinmiş olmasına rağmen tanıdım"

Sonra da o beni lobide hatırladı. " 'İşte o!' dedi sevgili yavrucak."

"Marty ile gördüğün kadın mı?"

"Ta kendisi. Ve herifin zevkine hayran olduğumu söylemeliyim. Adı Isis Gauthier ve otelde yaşıyormuş."

"O seni polise ihbar etti ve sonra da Marty kefalet parayı ödeyip çıkardı, öyle mi?"

"Evet."

"Peki, bunun mektuplarla ne ilgisi var?"

"Bilmem."

"Ya da cinayetle. Bunların hepsi birbirine bağlı mı?"

"İyi soru."

"Salam gibisi yok, değil mi, Bern?"

"Yok elbette."

"Bern, dün gece ne oldu? "

"Keşke bilseydim" dedim. "Çünkü olanlar olduğu zaman ben oradaydım ve bir ağa takıldım ve neler olup bittiğini bilsem çok daha mutlu olacağım."

Paddington'a gelişimden başlayıp bir süre sonra ellerim kelepçeli olarak götürülüşüme kadar olanları bir kere daha anlattım..

"Yolda bir otomobil falan çarparsa diye annem hep temiz çamaşır giymemi söylerdi" dedim.

"Benimki de aynı şeyi söylerdi ama nedenini söyleme sakın Bern. Ben de bunu terbiyeli insanların yaptıkları bir şey sanırdım. Hoş, sanki ne yararı var ki? Otomobil çarparsa her şey gibi iç çamaşırların da berbat olacak nasıl olsa."

"Bak işin o yanını hiç düşünmemiştim" dedim.

"Ama onun öğütlerini tutup her sabah temiz çamaşır giyerim ve bunca yıldır bir kere bile otomobil çarpmış değil."

"O kadar çamaşıra yazık oldu desene."

"Ama onun söylemesi gereken şuydu: Polisler tarafından çıplak soyulup aranman olasılığına karşı her gün çamaşır değiştir."

"Toyota çarpmasından daha kötü, ha?"

"Benim için öyle oldu. Aslında öyle soyulup aranırken kirli donun olması insanı gerçekten utandırır. Zaten temizlikle bile sıkıntılı bir durum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Çünkü otomobil altında kalırsan büyük bir olasılıkla baygınsındır."

"Ya da ölü."

"Her iki durumda da çamaşırlarının kirli olduğunu bilemeyeceksindir. Baygın olmasan bile o anda çamaşırın umurunda mıdır sanki? Doğrusu ben hiç de çamaşırimi düşünüp sıkılacak durumda olmazdım."

"Dün gece epey sıkıntılıydı, ha?"

"Üzerimin aranması mı? Bir şey bulsalardı çok daha kötü olurdu. Ve kirli çamaşırlardan söz ediyor değilim."

"Çok iyi" dedi. "Çünkü sanırım kirli çamaşır konusunda yeterince konuştuk ve bir daha hiç konuşmasak çok da memnun olurum. Bir şey bulmadılar mı, Bern?"

"Hayır. Maymuncuklarımı da bulmadılar, yoksa çok daha nelerle suçlardı o zaman. Gulliver Fairborn'un ajanının mektupları da bulmadılar ki, onları zaten ben de bulurdum. Bir başka şey de..."

Kapı açıldı.

"...dün gece Mets'e ne olduğu" diye masum bir havayla devam ettim. "Sarasota'dan aldıkları o sağ açık dün gece oynayacaktı ama başarılı olup olmadığını öğrenemedim."

Carolyn sanki aklımı kaybetmişim gibi bakıyordu yüzüme. Sonra kapıya baktı ve durumu anladı.

9

Gelen lacivert elbisesi, kırmızı mavi çizgili kravatı ve üzerine elbisesinden daha iyi olacağını umduğum, herhalde temiz olan iç çamaşırlarıyla Ray Kirschmann'dı. Ray bana bakıp başını salladı, sonra Carolyn'e baktı, başını bir daha salladı ve gelip tezgâha dayandı.

"Seni salıverdiklerini duydum" dedi. "İçeri tıktığım için özür dilerim ama elimde pek seçenek yoktu."

"Tahmin ederim" dedim.

"Bana kızmadın ya, Bern?"

"Kızmadım, Ray."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Bak, Bern, sen artık otellerde dolaşamayacak kadar yaşlandın. O genç işidir ve sen de artık çocuk değilsin. Orta yaşın kapısını tıklatmaya başlamışsındır herhalde."

"Eğer tıklatıyorsam bunu gayet hafifçe yaptığımı emin olabilirsiniz" dedim. "Eğer içeri almazlarsa maymuncuğumu kullanacak değilim."

"O zaman maymuncuğunu kullanmadığın ilk kapı olacak bu" dedi. "Dün gece yaşlı kadının odasındaydın, değil mi?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

Yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Hiç" dedi.

"Hiç mi?"

"Hiç, Bern. Ne maymuncuk, ne bir para tomarı, ne sikke koleksiyonu, ne de mücevherat. O İngiliz hiç havlamayan köpek hakkında ne demişti?"

Gerçekten ne demişti? O cümleyi düşündüm de söz konusu İngiliz'in Sherlock Holmes ve köpeğin de Baskerville'li değil de (bu sık sık düşülen bir yanılgıdır) 'Gümüş Fırtınada sesini çıkarmayan köpek olduğunu

varsaymak zorundaydı m. Ancak o sırada aklıma gelen tek İngiliz Redmondulon'du, kendisine son baktığımda jaguarlar, akrepler ve yılan balıklarıyla uğraşmaktaydı. Köpek umurunda bile değildi.

"Bilemeyeceğim, Ray" dedim. "Köpek hakkında ne söylemiş?"

"İsirdiğini, Bern. Senin hikâyen de öyle: Bir kızla buluşmak için otelde bir oda tutmakmış. Senin gibi biri otel odasına para yatırırsa bunun sonunda soygun var demektir. Sen orada çalacak bir şeyler arıyordun."

"Belki."

"Bern..."

"Carolyn, sana başkası konuşurken sözünü kesmemeni öğretmediler mi?" dedi Ray.

"Öğretmeye çalıştılar ama ben biraz geri zekâlıyım. Bern, dün gece sana haklarını okumuştun, hatırlıyor musun? Şimdi söyleyeceklerin kanıt olarak kullanılabileceği için dikkatli ol. Mahkemede yemin edip şunu söylediyebilir."

"Bernie bir şey söylese de söylemese de onu her zaman yapabilirim" dedi Ray. "Tanık sandalyesinde gerçeği biraz çekip uzatamayacak insanın polislikte işi yoktur. Ama burada mahkemeden söz ediyor değiliz, Bern. Burada bu işten ikimizin de bir zarara uğramadan çıkmasından söz ediyoruz. Şimdi konuşayım mı, yoksa çekip gideyim mi?"

"Benim de oy hakkım var mı?"

Ray ters ters baktı Carolyn'e, ben sodamın son yudumunu da içtim. "Konuşmaya devam et" dedim.

"Oteldeydin ve seni oraya götüren şey romantik bir ilişki değildi. Altıncı kata çıktığını biliyoruz çünkü kadınla orada karşılaştın."

"Kadın mı?"

"Daha şimdiden unuttun mu? Zenci kız, lobide sıvışıp çalıştığında arkandan seslenen."

"İsis Gauthier" dedim. "Onunla koridorda karşılaşmıştım. Aramızın gayet iyi olduğunu düşünüyordum."

"Kadını bayağı etkilemişsin diyebiliriz, Bern. Doğruca resepsiyona gitmiş ve herife saçlarına kundura cilası koymayı bırakıp 911'i aramasını çünkü otelde kuşku birinin dolastığını söylemiş."

"Bana neden kuşku dediğini anlayamadım" dedim "Ben hiçbir şeyden kuşulanmamıştım ki."

"Bern, sen bu Landau denilen kadını ve mektuplarım duydun ve aramak için odasına girdiğinde kadının ölü olduğunu gördün. İşte olan bu."

"Yani onu ben öldürmedim mi?"

"Elbette ki hayır, Bern. Sen katil değilsin. Sen hırsızın ve hırsızların da en iyilerindensin. İş şiddete varınca Mahatma Gandhi'den farkın yoktur."

"Beni çok iyi tarif ettin" dedim.

"Landau ölmüştü. Sen de oradan çıktın ve kapıyı zinciriyle falan arkandan kilitledin. Bu senin karakteristiğindir, Bern."

"Ben tabiatım gereği düzenli bir insanım, ama..."

"Dur da sözümü bitireyim. İçeri giriyorsun, ölü bir kadın buluyorsun, oradan çıkıyorsun ve bu kere diri bir kadınla karşılaşıyorsun."

"İsis Gauthier."

"Fransız adlı o zenci işte. O da otelden çıkmak üzere. Neden onunla birlikte asansöre binip cinayet yerinden uzaklaşmıyorsun peki? Öyle yapsaydın polisler otele geldiklerinde sen çoktan evinde kendi yatağında yatıyor olurdun."

"Buna bir yanıt bulmuş olduğuna eminim, Ray."

"Buldum elbette. Köpek."

"Ne köpeği?"

"Sessiz köpek. Senin üstünü aradık, Bern. Seni de dördüncü kattaki odanı da tersyüz ettik. Ve ne bulduk biliyor musun?"

Bir iki çift çorap ve iççamaşırı. Ve New York'un En iyilerinden biri yürütmemişse oyuncak bir ayı."

"Polis hakkında böyle şeyler düşünmemelisin, Bern. Ayını kimse çalmadı. Zaten ayı da senin değil, otelin malı. Odandan ellerimiz boş çıktık ve bir tek maymuncuk bile bulamadık."

"Eee?"

"Maymuncukların neredeydi?"

"Bilmem."

"Onları evde bırakmış olamazsın. Yoksa Landau'nun odasına nasıl girer ya da çıktıktan sonra kapıyı kilitledin? Onlar senin American Express kredi kartındır. Onları yanına almadan evden çıkmazsın. Ama üzerinin aranacağını düşünerek onları bir yere attın."

"Nerede olduklarını bilseydik Pentagon'a girip devlet sırlarını çalardık" dedim.

"Nerede olduklarını bilseydik maymuncuk takımından başka şeyler de bulurduk. O mektupları. Ve ne mektubu diye sorma, Bern. Sanki en azından bu sabahın gazetelerini okumadın. Adını bile duymadığım ünlü

bir yazarın mektupları. Adını duymadığıma göre nasıl ünlü olabilir, orası başka ya. Talk showlarında görmek gibi değil bu. Kim olduğunu insan nasıl bilsin ki?"

"Kitaplarını okumayı deneyebilirsin" dedim.

"Okumak istersem Wambaugh, Caunitz ve Ed McBain okurum. Her şeyi bilen insanlar bunlar, mektuplarını mor kâğıtlara yazan hıyarın biri değil. Mektuplar çalınmıştı, Bern. Kadının odasını altüst ettik. Ama mektuplar yoktu."

"Ve maymuncuklar."

"Söyledim ya."

"Ve köpek de yoktu" dedim. "Ray, kadını benim öldürmediğimi söylemiştin. Hatırladın mı?"

"Hem de çok iyi."

"Ve olay cinayetti, öyle mi? Yani kadın doğal nedenlerden falan ölmüş olamaz mı?"

"Biri kafasına vurmuş, sonra da göğsüne bir bıçak saplamış. Kadın da doğal olarak ölmüş. Katil bıçağı alıp götürmüş. Bırakmış olsaydı onu da alır ve maymuncuklarıyla mektuplar, sakladığın yere sokardın. Ama katil bıçağı neden bıraksın ve sen neden alarsın? Anlamsız şeyler bunlar."

"Ben kadının tabancayla vurulduğunu sanıyordum" dedim.

"Bunu da nereden çıkardın?"

Barut kokusu aldığım için. "Bilmem" dedim. "Bir yerden duymuş olmalıyım."

"Yanlış duymuşsun. Kadın tabancayla vurulmuş olsaydı bile bunu sen yapmış olamazdın, dün gece sana parafin testi uyguladık ve temiz çıktın." Alt dudağını çekiştirdi. "Tabii, eldiven giymiş olabilirdin. Avuçlarına hava alması için delik açtığın o lastik eldivenlerinden. O da senin alameti farikalarından biridir, at çalındıktan sonra ahırın kapısını kilitlemek gibi."

"Ben Bernie'yi tanırım" dedi Carolyn. "Ve şu kadarını söyleyeyim ki, o at çalmış değildir, Ray."

Ray yine ters bir bakış fırlattı kadına. "O lastik eldivenler parafin testinde bir işine yaramaz çünkü avuçlarına nitrat parçacıkları yapışır. Ama son zamanlarda plastikten yapılma o kullan-at eldivenleri kullanıyorsun. Ancak dün gece eldivenli değildin, Bern. Öyle mi?"

"Bunu nereden çıkardın?"

"Parmakizi bırakmışsın."

Nasıl? Anthea Landau'nun dairesine girdikten sonra kapıyı kilitlemeden önce plastik eldivenleri giydiğimi gayet iyi hatırlıyordum. Ve eldivenli olarak dokunduğum her yeri silmiştim. Dairenden çıkana kadar da eldivenler elimdeydi. Onları yangı n merdiveninde, olay yerinin bir kat aşağısında çıkarmıştım.

"Nerede olduğunu sormayacak mısın, Bern?"

"Soracaktım ama içimden bir ses senin nasıl olsa açıklayacağını söylüyor."

"Zarflardan birinin üzerinde."

"Ya!" dedim. "Hangi zarflardan biri üzerinde?"

"Tam da tahmin ettiğim gibi" dedi.

"Tahmin ettiğin neydi ki?"

"Onları arkada bıraktığını biliyordun. İki mor zarf, ikisi de Anthea Landau'ya gönderilmiş. Kuzum, nasıl bir ad bu Anthea?"

"Bir kız adı" dedi Carolyn.

"Carolyn de öyle ama bu neyi kanıtlar ki? Bunlar mektupların geldiği zarfların eşiydi Bern, hepsi parmakizi testine tabi tutuldu ve izlerin çoğu kadına aitti ama bir tanesinde çok net bir iz vardı. Kimin dersin?"

"İçimden bir ses benim olduğunu söylüyor."

"Mektuplarla birlikte onu da alacağından parmakizi bırakmak kaygısında değildin tabii. Ama onu düşürmüşsün sanırım. Öyle hazin bakışlarla bakmana gerek yok, Bern. Olay yerinde olduğun anlaşıldı ama zaten orada olduğunu bildiğimden fazla bir fark etmedi yani."

"Sen nasıl dersin öyle olsun."

"Bir tomar mektup vardı elinde. Bir zarf içinde ya da bir dosyadaydı herhalde. Ne kalınlıktaydı, ha, bir santim mi, iki mi? Kadın elinde bir şey olmadığını söyledi. Ellerin boştu ama gömleğin doluydu."

"Gömleğim mi?"

"Bence mektupları gömleğinin içine soktun. Bu kadın yanından geçmeni sağladı ama eğitilmiş bir gözlemci hemen farkedeceği için lobiye varmadan önce onları bir yere saklamalıydı n. Birinin öldürüldüğünü ve senden kuşkulanılabileceğin biliyordun elbette."

"Eğitilmiş bir gözlemci, ha?"

"Ya da senin ıslah olmaz bir hırsız olduğunu bilen biri Ama mektupları odana da bırakmadın, Bern. Dışarı çıkarken de üzerinde değillerdi. Şu halde geriye ne kaldı?"

"Mektupların bende olmadığına inanmadığına göre..."

"Kesinlikle, Bern."

"...o zaman otelde bir yere saklamışımıdır."

"Tam üstüne bastın. Başka bir odaya benim tahminime göre ve eğer genç olsaydım şimdi oda oda dolaşır, mobilyaları çekip halıları kaldırırdım."

"Ama bunu yapmayacak kadar olgun ve akıllısın."

"Şimdi durumu anladın işte, Bern. Her ikimize de yararı dokunacak bir durum varsa ortalığı neden bulandıralım, değil mi? Sen bana malı nereye sakladığını söylersin, ben gider oradan alırım ve sonra neler olacak diye bekleriz?"

"Neyi bekleriz?"

"Malı nasıl paraya çevireceğimizi; Orası biraz güç sanırım. Duyduğum kadarıyla mektupların değerini bilen yok. Açık piyasada satılamazsa fazla para getirmez. Sen nadir bir kitap, bir sikke ya da tablo çaldığın zaman dünya kadar para ödeyip bunları kimsenin göremeyeceği yerlerde saklayan koleksiyoncular bulup satarsın. Ancak üniversite kütüphaneleri bu Gulliver gibilerin mektuplarına düşkünseler de, satın aldıklarını dünya âleme ilan etmedikçe büyük paralar ödemekten kaçınırlar."

"Reklam isterler tabii."

"Genç sevgilisi olan yaşlı erkekler gibi. Eğlencenin çoğu arkadaşlarına göstermektir. Özellikle göstermek dışında bir şey yapamayacağı için. O yüzden bu işte de en iyisi şirketine satmaktır."

"Eh, o zaman..."

"Ama mal sigortalı değil. Landau eski mektuplarını sigortalatmamış, Sotheby's de henüz ele geçirmedeği için sigortalatmayı düşünmemiş. Landau öldüğü için geri alamaz ve henüz kimsenin bilmediği bir vasiyetname ortaya çıkmazsa miras çoğunlukla beş parasız olan yazarlara yardımcı olan Yazarlar Sendikası'na gidiyor."

"Toplumumuzun derdi de bu, Ray. Sanata gereken değeri vermiyoruz."

"Bundan hepimizin utanç duyması gerekir. En iyisi birinin ortaya bir ödül falan koyması, Bern. O zaman ikimiz aramızda paylaşırız."

"Yarı yarıya" dedim.

"Birbirimizi kırmaktan kaçınmanın tek yolu, Bernie. Yarısı sana yarısı bana."

"Eh, gayet mantıklı."

"Elbette. Tamam mı? Anlaştık mı?"

"Anlaştık" dedim. "Ama mektupları benim almam gerekiyor."

"Nasıl? Bütün gazetelerde resmin çıktı, Bern. Resepsiyondan ileri geçemezsin. Bırak ben alayım. Ben sanki otelin sahibiymişim gibi elimi kolumu sallayarak içeri girebilirim."

"Rozetini bana ödünç ver ben de öyle girerim" dedim.

"Çok komik."

"Mektuplar sağlam bir yerde ve kimse onlara el süremez. Acelemiz yok nasılsa, ben bir ara alırım. Zaten nerede olduklarını bilsen bile senin alman çok güç, Ray."

"Hiçbir şey anlamıyorum, Bern."

"Ray, sana o mektuplar hakkında bildiğim her şeyi söylesem bile bulamazsın onları. Bana güven."

"Doğru, sen malı bulmakta olduğu gibi saklamakta da ustasın. Ama inşallah Landau'nun dairesine saklamamışsındır"

"Bunu nasıl yapabilirdim ki? Sen odaları baştan aşağı aramamış mıydın?"

"Aradık elbette. Senin odanı da aradık. Ayıyı da."

"Ayı mı? Paddington Ayısı'nı mı?"

"Odanda, şöminenin üstündekini."

"Ve onun için beş santim kalınlığında mektup tomarı olduğunu düşündün, ha? Nereye saklamış olabilirdi? Küçük kırmızı ceketinin içine mi?"

Ray başını salladı. "Mektupları değil. Maymuncuklar orada olabilirdi, hatta eğer küçükse, bir de tabanca."

Carolyn, "Ray, yoksa sen ve dostların Bernie'nin ayısını kestiniz mi?" diye atıldı. "Eğer öyle bir şey yapmışsanız size esaslı bir dava açabilir."

"Ayının yalnızca röntgenini çektik. Ama her iki odayı da gayet iyi aradık, Bernie. Ancak bu, köpeklerle arama yaptığın uyuşturucu işi değil ki. Bir köpek belirli birinden gelen mektupları nasıl bulsun?"

"Gully Fairborn'un elyazısının örneğini koklatırsan belki bir işe yarardı."

"Ya da mor bir zarfı. Senin ne kadar kurnaz olduğunu bildiğim için kadının dosyalarında mor olan her şeyi arattırdım. Mektupları alıp başka bir dosyaya koyma olasılığını gözardı eder miyim hiç. Bir bok bulamadılar. Ama yazı masasını ya da buzdolabı kapağını sökmedik, o yüzden Landau'nun odasına ikinci bir kez girip malı saklayacak bir yer bulmuş olabilirsin Ancak şu anda daire olay yeri olarak mühürlendiğinden iç eri giremezsin."

"Girmeme gerek yok ki."

"Güzel. Demek mektuplar erişebileceğin başka bir yerde."

"Öyle de denilebilir."

"Ve benim erişemeyeceğim bir yer."

"Ortalığı gürültüye vermeden ve hoşuna gitmeyecek kadar dikkat çekmeden erişemeyeceğin bir yer."

"Onu da kim ister ki?" Omuzlarını silktilti. "Pekâlâ, Bern. Şimdilik senin istediğin gibi olsun. Acele etme ama çok da oyalanma, tamam mı? Adını kimse duymamışsa da sözde ünlü olan bir kadın öldürüldüğünden üzerimde büyük baskı var. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorsun, değil mi?"

"Eğer bütün bunlar ağızdan laf almak için..."

"Hayır hayır, onu senin öldürmediğini biliyorum. Ama olay yerine bizden önce girdiğin için bir fikir edinebileceğin bir şey görmüş olabilirsin. Eğer görmemişsen bile bokuna basıp nergis gibi kokma huyun vardır senin. Bir an tutuklusun ve bir an sonra da bir oda dolusu insana gerçek katilin kim olduğunu açıklarsın."

"Bu odanın insanla dolu olmadığına memnunum ama" dedim. "Yoksa dilim tutulur kalırdım."

"Doğru mu konuşuyorsun, Bern?"

"Kesinlikle. Elimde en küçük bir ipucu bile yok."

"Ama sen yine de bir şeyler bulursun. Ve bu ilk kez de olmayacak. Eğer bulursan nereye getireceğini bilirsin."

"Elbette, Ray, biz ortağız."

"Ortağız tabii, Bernie. Birlikte genelde iyi işler çeviririz, değil mi? Bu konuda da başarılı olacağımız gibi bir his var içimde." Kapıda durakladı. "Görüştüğümüze memnun oldum, Carolyn. Sen bugün hiç konuşmadın."

"Fırsat bulamadım, Ray."

"Belki de en iyisi böylesi. Ağızını açmadığın zaman başbelası olmuyorsun."

"Arasıra sen de aynı şeyi denesen."

"Gördün mü? Ağızını açtığın anda hemen başlı yor. Ama fermuarı çektiğin zaman zararsızsın. Bir şey söyleyeyim mi? Giderek farklılaşıyorsun."

"Nasıl?"

"Genelde birini ısırmaya hazırlanan bir köpeğe benzerdin."

"Şimdi de yıkanmış ve permanant yaptırtmış bir finoya benziyorum, değil mi?"

"Daha çok küçük bir taziye diyebiliriz." Kapıyı açtı. "Her ne yapıyorsan onu yapmaya devam et, tavsiye ederim."

10

"Her ne yapıyorsan onu yapmakta devam et" diye homurdandı Carolyn. "Raymond Kirschmann Zarafet Okulu kurucusundan öğütler."

"Ray'i tanırısın."

"Tanırım ve tanımış olmaktan da pişmanım. Nergislerin kokusu yoktur, Bern, nasıl olur da onlar gibi kokarmışım? Pis ne olacak!"

"Nergis için söylediklerine mi kızdın?"

"Benim için söylediklerine kızdım. Fark etti, Bern. Neyi fark ettiğini bilmiyor ama fark etti işte."

"Uzamış saçların yüzünden" dedim.

"Kısmen öyle. Ama üzerimdeki giysilerden de. Şu bluza bak."

"Bluzun nesi var?"

"Sen bunu giyer miydin?"

"Giymezdim elbette. Ama ben erkeğim, Carolyn."

"Bu çok kadınsı, değil mi?"

"Eh."

"Oluyor işte, Bern. Kadına dönüşüyorum. Şu tırnaklarıma bak hele."

"Tırnaklarının nesi var?"

"Baksana."

"Eee?"

"Sence bir fark yok mu?"

"Kısa kesilmiş" dedim. "Görebildiğim kadarıyla oje de sürmemişsin. Eğer renksiz oje sürmemişsen yani. Bence bir fark yok."

"Doğru."

"Sorun ne peki?"

"Sorun içerde" dedi.

"Tırnaklarının altında mı?"

"Derinin altında, Bern. Her zamanki gibi ama ilk kez bana iyi görünmüyor. Kısa görünüyor."

"Ama tırnakların kısa, Carolyn. Her zamanki gibi."

"Şimdiye kadar gözüme kısa görünmemişlerdi. Tam kıvamında görünürlerdi. Şimdi bakıyorum ve kısa buluyorum. Çirkin denecek kadar kısa."

"Ya."
"Daha uzun olmalılar."
"Ya."
"Saçlarım gibi."
"Ya."
"Ne olduğunu görüyor musun, Bern?"
"Görüyorum galiba."
"Erica yüzünden. Beni Barbie'ye çeviriyor. Bundan sonra ne olacak dersin, ha? Ayak tırnaklarımı mı boyayacağım? Kulaklarımı mı deldireceğim? Bern, mektupları almadığını sanıyordum."
"Almadım."
"Zarfin üstünde parmakizini nasıl bıraktın peki?"
"Landau'nun oda numarasını öyle buldum. Unuttun mu? Yerde üzerinde adı yazılı bir zarf bulmuş gibi yapmıştım..."
"Ve resepsiyoncu da zarfı kadının kutusuna koymuştu. Mor zarfı öylesine mi seçmiştin?"
"Belirgin bir şey olsun istemiştin. Fairborn'un mor zarflar kullandığını biliyordum ve ..."
"Zarfin içinde ne vardı?"
"Boş bir kağıt."
"Mor kâğıt mı?"
"Başka ne olabilirdi ki?"
"Kadını kalp krizinden öldürmeye mi niyetlenmiştin? Yazar adamdan geldi sanacak, içini açınca boş kâğıt olduğunu görecek. Onun yerinde olsam çok konuşmayan birinden ölüm tehdidi aldığımı sanırdım."
"Ben mektupları aşırana kadar kadının zarfı almayacağını umuyordum."
"Demek öyle, ha?"
"Eh, aşağı yukarı."
"Ve bu Perrier içtiğin gece oldu, öyle mi?"
"Carolyn..."
"Demek mektupların nerede olduğunu bilmiyorsun?"
"Hiçbir fikrim yok."
"Bu işi başlatan kadınla konuştun mu?"
"Alice Cottrell'le mi?" telefona uzandım. "Daha önce aradım ama telefon açılmadı... Yine yanıt yok işte."
"Seni aramamış olmasına şaşıtm doğrusu."
"Ben de. Daha sonra yine denerim."
"Ve Ray'le ortaklığın..."
"Yüzde ellişer olarak devam ediyor. Ama satacak bir şeyimiz yok ve şimdiye kadar para konusunda tek konuşma fotokopi ücretini ödeyeceğini söyleyen adamdan geldi. O yüzden paylaşılacak bir şey yok. Meğer ki.."
"Evet?"
"Meğer ki, ben yanılmış olmayayım. Neyse, bakalım Marty ne istiyormuş."

Carolyn Fino Fabrikası'na döndükten sonra hâlâ aynı şeyi merak etmekteydimse de başlayan müşteri akını dikkatimi dağıtıyordu. İlk gelen Mary Mason oldu; onun kitap almak bahanesiyle kedimi görmeye geldiğine yemin edebilirdim. Her zamanki gibi hayvanı sevdi. Kedi de buna bir süre dayandı, sonra yüksek raflardan birine atlayıp dükkân bende olduğu sürece satılmayacağına emin olduğum Thomas Love Peacock kutulu mektup ciltlerinin yanına kıvrıldı. Bayan Mason'a iki polisiye roman sattım ve parasını alırken koltuk değnekli bir adam gelip Grace Kilisesi'nin nerede olduğunu sordu..

Kilise Broadway'in köşesinde ve oraya gitmek doğrusu için Burdes'a gitmekten çok daha kolay. Adama gideceği yönü işaret ettikten sonra kahverengi bereli ve gümüşü sakallı dostum geldi. Gayet güzel viski kokan adam doğruca şiir köşesine gitti Ve ciddi bir biçimde okumaya koyuldu.

Üzerinde tulum olan genç bir kadın saatin kaç olduğunu öğrenmek istedi, onu da gönderdikten sonra gelen çok uzun boylu ve inanılmayacak kadar zayıf bir Senegalli bana Rolex marka saatle Prada cüzdanları satmak istedi. Malının gerçek sahteler olduğunda ısrar edip benim için iyi bir iş imkânı açacağını anlattı. Kendisine burasının kitapçı olduğunu ve yalnızca basılı malzeme sattığımı söyleyince benim girişimcilikten yoksun ve ticaretten hiç anlamıyor olmama başını sallayarak çekti gitti. Ben de neye olduğunu pek bilemeden kendi başımı salladım ve Alice Cottrell'in numarasını bir daha çevirdim. Yine yanıt yoktu.

Bu kere Mowgli'ye telefon ettim. Columbia'da eğitimini yarıda bırakmış olan Mowgli eski bir uyuşturucu bağımlısı ve kitap toplamakla geçimini sağlayacak kadar beyni ancak kalmış birisidir. Ondandır epey kitap almıştım ve o da raflarımda ucuz fiyatlı bir kitap görünce benden almayı hiç kaçırmış değil di. Başka bir işi

olmadığı zaman benim yerime dükkânı beklerdi ve bugün Marty Gilmartin'le buluşmaya gittiğimde yine aynı şeyi yapacağını umuyordum. Ama onu da bulamadım.

İçinde benim yaşamakta olduğumdan daha beter cangıllar olduğunu hatırlamak için Redmond O'Hanlon'a döndüğüm sırada kıvrık kumral saçlı, sarkık çeneli şişman biri içeri girdi, permanant yaptırmış bir buldoğu andırıyordu.

"Rhodenbarr" diyerek burnuma kartvizitini soktu. Hilliard Moffett, Koleksiyoncu. Altında da Washington, Bellingham'da posta kutusu numarası, telefon ve faks numaraları ve bir e-posta adresi.

Koleksiyoncular insanı çıldırtabilir. Zaten hepsi biraz kafadan kontaklı ama herkesten çok kitap satın aldıkları içinde eski kitap işi onlar olmadan yürümez. Okumuş oldukları kitaplarla okumaya niyetlerinin olmadığı kitapları alırlar. Zaten kitap okuyacak vakitleri de yoktur. Katalog karıştırmak, eskici dükkânlarını, toptan satışları ve benimki gibi dükkânları dolaşmaktan buna zaman da ayıramazlar.

Kendisine ne koleksiyonu yaptığını sordum. Tezgâhın üzerinden eğildi, bir sır vermişçesine sesini alçaltarak, "Fairborn" dedi.

Ne rastlantı ama.

"Ben bütüncüyüm" dedi o gurur ve kabullenme karışımı havasıyla, sanki hem soylu kanı hem de kan kanseri olduğunu bildirircesine. "Her şeyi isterim."

"Eh, bende fazla bir şey yok" dedim. "Roman bölümünde alfabetik sıraya göre dizilmiş birkaç kitap. Nobody's Baby var ama o da beşinci baskısı."

"Bende ilk baskısı var."

"Tahmin ederim."

"Ve onuncu baskı" dedi. "Kapağı değiştiği için. Ve on dört tane de cep kitabı."

"Arkadaşlarınıza dağıtmak için mi?"

Böyle bir şeyi düşünmek bile adamın soluğunun kesilmesine yetmişti. Hangisi daha itici gelmişti bilemiyorum arkadaşının olması mı, yoksa kitaplarını onlara vermek mi. Herhalde her ikisi de. Bilmiyorum.

"On dört cep kitabı" dedim. "Her baskıdan bir tane öyle mi?"

"Ne münasebet. Kitap altmış baskı yapmış. Hangi aptal bunların hepsini toplar ki? Ben yalnızca her yeni kapağının kopyasını topluyorum. Altmış küsur baskıda kapak on dört kere değişti."

"Demek sizde hepsi var öyleyse."

"Her kapağın ilk baskısı. Biri dışında. Yirmi birinci baskıda yeni bir kapak yapmışlardı ama bende yirmi ikinci baskı dan. Henüz yirmi birinciye bulamadım. Nadir bir parça değil pahalı da değil ama henüz bulamadım işte."

"Size yardımcı olmak isterdim ama ben yalnızca kütüphaneleri toptan aldığımda cep kitabı alırım ve onları da toptan satarım."

"Benim uzmanlarda listelerim var, buraya onun için gelmedim."

"Ya."

"Size yalnızca koleksiyonumun genişliğini anlatmak istemiştım."

"Siz gerçek bir koleksiyoncusunuz."

Başını salladı. "Yabancı baskıları da var. Hemen hemen hepsi. Nobody's Baby'nin Hırvatça'sı değil, o her yerde bulunur, ama bende Makedonca'sı var. Aslında hiçbir bibliyografyada adı geçmez. Resmen basılmış olduğunu sanmıyorum. Korsan baskı olmalı. Biri kitabı çevirdi, biri de dizip bastı. Ve o kitabın bir kopyası da bende. Üsküp'ün bu yanında var olan tek kopya sanırım."

"Çok etkileyici doğrusu."

"Rhodenbarr, ben birini topladım mı, sonuna kadar giderim."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Yalnızca kitapları değil, adamın kendisini toplarım." Onu elinde kocaman bir kelebek ağıyla korkudan ne yapacağını şaşırmış bir Gulliver Fairborn'un ardında koşarken hayal ettim.

"Okul yıllığı da var bende. Son sınıfta seksen öğrenci olduğuna göre yıllıktan kaç tane basılmış olabilir ki? Ve onlardan günümüze kadar gelmiştir? Elinde yıllığı olan bir okul arkadaşını bulmak da, kendisini satmaya ikna etmek de çok güç oldu."

"Ama siz başardınız."

"Başardım ve ödediğimin yirmi katına bile elden çıkarmam artık. Fairborn mezun olan sınıfta fotoğrafı olmayan tek öğrenciydi. Kendisi hakkındaki yazının yanındaki fotoğraf karesi boş. Okulda, ilk yılında mümessillik yapmış, biliyor muydunuz? Sonra Latin Derneği'ndeymiş, okul orkestrasında trombon çalmış. Bunları biliyor muydunuz?"

"Ben Güney Dakota'nın başkentini biliyorum."

Yüzüme ters bir bakış fırlattı. "O zaman bile resminin çekilmesini istemezdi. Resmi olmayan tek kişi. Bu yıllığı imzalamış. Fotoğrafın olması gereken yere şunları yazmış: 'Yaşlandığın zaman / Bir kenarda otururken / Yokuş yukarı yazan / Dostunu hatırlarsın.' Eğik bir elyazısı var."

"Yukarı doğru" diye bir tahminde bulundum.

"Ve imzası: Gulliver Fairborn."

"İmzalı fotoğraf ama fotoğrafı eksik" dedim.

"Ancak grup fotoğraflarında o da var. Orkestra fotoğrafında, ama trombonu tam yüzünün önünde tutmuş. Mahsustan yaptığını tahmin ediyorum."

"Şakacı biriymiş."

"Daha önce de dediğim gibi Latin Derneği'ndeymiş ama orada Sezar'ın Yorumları arkasına sığınmasına izin vermemişler, ön sırada, soldan ikinci. Başka bir çocuğun arkasında, yüzü gölgede kalmış ama yine de nasıl biri olduğu anlaşılıyor. Gulliver Fairborn'un gerçek bir fotoğrafı yani."

"Ve o da sizde."

"Yıllık bende. Orijinaline de sahip olmak isterim. Fotoğrafçı uzun yıllar önce ölmüş ve dosyaları dağılıp gitmiş. Simdi herhalde sonsuza kadar kaybolmuştur. Ama bende Fairbon'un çocukluk evinin orijinal bir fotoğrafı var. Ev yirmi yıl önce yıkılmış. Fırsatı kaçırdım doğrusu."

"Evi görme fırsatını mı?"

"Satın alma fırsatını. Devlet, yol geçireceği için istimlak etti ama ben evi alıp başka bir yere taşıyabilirdim. Dünyanın en önde gelen Gulliver Fairborn koleksiyonunun onun yaşadığı evde bulunduğunu bir düşünün. Yirmi yıl önce. O zaman bilmiş olsaydım, bunu başaracak kadar varlıklı değildim ama yine de bir yolunu bulurdum."

"Kendinizi gerçekten bu işe adanmışınız."

"Öyle olmak gerek. Şimdi param da var. O mektupları istiyorum."

"Eğer mektuplar bende olsaydı kaç para verirdiniz?" diye sordum.

"Ne istediğinizi siz söyleyin."

"Bir fiyat biçecek olsam epey yüksek olurdu."

"Söyle bakalım, Rhodenbarr."

"İş şu ki, o mektupları isteyen bir tek siz değilsiniz."

"Ama onları en çok isteyen benim. Bütün teklifleri alın Bana yalnızca onların üstüne çıkma fırsatı verin. Ya da siz bir fiyat belirleyin ve bana onu ödeme fırsatını tanıyın." Koleksiyoncu, çığırılıyla parlayan gözlerini üzerime dikti. "Ama ne yaparsanız yapın, bana bir fırsat vermeden onları satmayın."

"Mektuplar şu anda fiziki olarak benim elimde değil" dedim temkinli bir tonda.

"Anlaşılır bir şey."

"Ama bu olmayacak demek de değildir."

"Ve size geldiği zaman..."

"Sizinle bağlantı kuracağım. Ama siz..." Kartına baktım. "Wegeilingham, Washington. Bu Seattle'a yakın değil mi?"

"Evet ama ben orada değilim. New York'tayım."

"Bunu görebiliyorum."

"Önceki gün geldim. Bu Landau ile konuşup müzayeden önce bir teklif yapmak istedim. Parayı almak için beklemesine ne gerek vardı? Ve de komisyon ödemesine."

"Ne dedi?"

"Onunla konuşmadım ki. Önce Sotheby'ye gittim ve orada kadınla imzalanmış bir anlaşmaları olduğunu öğrendim. Kadına bir avans vermişlerdi, o da Ocak ayındaki satışın katalogunun hazırlanması için bütün Fairburn dosyasını bir ay içinde vermeyi kabul etmişti. Kendilerine malı bir bütün halinde arttırmaya çıkarmalarını söyledim. Texas Üniversitesi'nin ve arttırmaya girecek diğer kurumların böylesini tercih edeceklerinden eminim."

"Önerinizi kabul ettiler mi?"

"Karar vermemişlerdi ve malzemeyi görene kadar vermeyeceklerdi. Benim tahminim birkaç parçaya bölüp tek tek arttırmaya çıkaracaklarıdır. Gerekirse ona da razıyım ama bir tek yüklü bir çek yazıp işi bitirmeyi tercih ederim."

Çeklerin sorun olabileceğini belirttim. Sotheby için değil, dedi. Ama özel bir satış durumunda parayı tek kalemde nakit olarak vermek çok daha kolaydı elbette. Bana Central Parkwest'de Mayflower Otelinde kaldığını ve bir hafta kadar orada olacağını söyledi. Başka birkaç kitapçıya, bir iki müzeye ve belki de bir tiyatroya gidecekti. En büyük tutkusu olmasına karşın Gulliver Fairborn tek ilgi alanı değildi.

El sıkıştık. Terli bir avuç bekliyordum ama ellerinin sıkışı erkekçeydi. Öyle korkulacak biri değil, yalnızca bir koleksiyoncuydu.

Telefonu açıp Alice Cottrell'i ve Mowgli'yi aradım ama ikisini de bulamadım. Herhalde birlikte öğle yemeği yiyorlar ve iş konuşuyorlardır diye düşündüm. Telefonu kapayıp O'Hain elime aldım ama daha birinci

paragrafı yarılarmıştım ki, biri şeyler söyleyerek dikkatimi çekmeye çalıştı. Uzun suratlı ve gümüş sakallı dostum.

"Konuştuklarınıza kulak misafiri oldum" dedi. "Beyefendi ciddi miydi?"

"Koleksiyoncu" dedim. "Bunlar hep böyledir."

"Hepsi de böyle olamaz ama."

"Hepsi birbirine benzerler."

"Bu yazar" dedi. "Bu Gulliver Fairborn. Sanki adama sahip olmak istiyormuş gibi... Sanki doldurup da duvarına asacakmış gibi."

Başımı salladım. "Gerektiği biçimde korunmuş ve kusursuz bir biçimde gösterime sunulmuş olarak. Bu bir mani ya da tutkudur ya da her ikisidir. Ve bunun nasıl başladığını da duydunuz. Bir kitap okumuş ve hoşlanmış. Eh, o kitabı ben de okudum."

"Bende."

"Ve hayatımı değiştirdiğini söyleyebilirim sanırım."

Adam sakalını parmak uçlarıyla düzelterek, "Bazı kitaplar benim da hayatımı değiştirmiştir" dedi. "Ama o zaman da harekete geçip yeni hayata dalma zamanı gelmiştir, eskisini ani eşyalarıyla doldurma zamanı değil. Hiçbir kitap bende yazarın kesilmiş tırnaklarını toplama arzusu uyandırmamıştır."

Ondan sonra tam da dükkânı satın aldığım da hayal ettiğim gibi tatlı bir kitap sohbetine giriştik. Ona zaten duymuş olduğu kısmı söyledim, o da bana Indiana, Peru'dan Henry Walden olduğunu gösteren kartvizitini verdi.

"Ama artık orada oturmuyorum" dedi. "Yirmi çalışanı olan bir fabrikam vardı, bir aile işletmesi. Model hamuru yapıyorduk ama sonra büyük bir oyuncak fabrikası gelip bizi satın aldı. Ben işimden hoşlanırdım ama kardeşlerimin reddedemedikleri bir öneride bulundular."

Walden de azınlıkta kalınca parayı almaktan başka çare bulamamıştı ancak artık hoşlanmadığı kardeşleriyle kendisinden hoşlanmayan yirmi işsiz elemanı ile aynı yerde yaşamak istememiş. New York'tan oldum olası hoşlanırdı ve şimdi hem bir daire arayıp hem de bundan sonra ne yapacağını düşünürken bir otelde kalıyordu.

"Gülmeyeceğinize söz verin ama bir kitapçı dükkânı açmayı bile düşündüm" dedi.

"Buna gülecek en son insan ben olurum. Bence bu gayet güzel bir fikir. Yalnızca antika kitap işinde servet yapmanın garanti yolunu bilin yeter."

"Neymiş o?"

"Büyük bir servetle işe başlamak" dedim. "Bu arada biraz deneyim kazanmak isterseniz ucuzluk masamı içeri taşımama yardım edebilirsiniz."

"Kapatıyor musunuz?"

"Bir randevum vardı, sohbetimizden çok hoşnut kaldıysam da biraz geciktim diyebilirim. Eğer bana yardım ederseniz..."

"Sizin yerinize burada oturabilirim" dedi. "Yapacak bir işim yok zaten. Dükkânı kapamamı istemezsiniz kuşkusuz ama eğer akşama döneceksiniz..."

On saniye düşünmek yetti dükkânı adama bırakmam için.

Namuslu olduğunu görebiliyordum ama insanlar da yüzüme bakınca beni namuslu sandıklarından bu bir şey ifade etmezdi.

Dükkânı kapamam için gerekenden daha kısa bir sürede yapacağını anlattım. "Bir de kitap satmaya gelenler olabilir" dedim. "Pazarlığa kalkarlarsa beni beklemelerini söyleyin, eğer eksik bir şey söylemişsem onu da Raffles'a sorabilirsiniz."

"Miyav" dedi Raffles.

11

Martin Gilmartin kadehini ışığa tutarak, "Kessler's Maryland Çavdar Viskisi" dedi. Bir yudum alıp ağzında dolaştırdı. "Tatlı ama fazla değil. Yine de bana Skoçu bıraktıramaz."

"Öyle."

"Ama kendine özgü bir tadı var. Gayet ilginç." Bir yudum daha aldı- "Çok Amerikan bir içki, değil mi? Hoş, Amerikalı ya başka milletten, bunu içen birine rastlamış değilim ya. Yine de insanlar içiyor olmalı. Şişe tozlu değildi."

Kulüpte çavdar viskisi bulunup bulunmadığını sormuştum, garson da masaya bir şişe Kessler's getirmişti. Şarap şişesine bakan bir uzman gibi şişeye bakıp uygun göründüğünü söylemiştim ve garson da bunun üzerine şişeyi götürüp iki kadeh getirmişti ve biz de şimdi onları içiyorduk.

"John Wayne'i bunu sipariş ederken hayal edebiliyorum" dedi Marty. "Bir filmde yani. Barın açılır kapanır kapılarından hışımla içeri giriyor. Salonda çıt çıkmıyor. Tezgâha yaklaşıp o ya-kabul edersin-ya-hapı-yutarsın sesiyle 'Çavdar viskisi' diyor." Bir yudum daha aldı. "İnsan zamanla alışıyor" dedi.

Gramercy Park'taki kulübünün alt barındaydık. İkimizin de üzerinde lacivert blazer ceket, boynumuzda çizgili kravat vardı ama Marty benden daha zarif görünmeyi başarmıştı. Hep öyledir zaten. Uzun boylu, ince yapılı, gümüş saçlıdır. Duvarlarında geçmişin büyük aktörlerinin bulunduğu The Pretenders gibi bir kulübe yakışan bir görünümü vardır.

Marty aktör falan olmayıp bir işadımı ve yatırımcıdır ve aktörlüğü yalnızca hayattaki rolüyle sınırlıdır. Ancak The Pretenders üyeleri arasında aktör olmayanlar da vardır ve anladığı kadarıyla üyelik için dolgun bir cüzdan yeterlidir. Marty kulübün kayıtlarında tiyatro hamisi olarak yer alırdı ki bu kişinin arada sırada bir oyun seyretmeye gittiğini gösterir. Ancak Marty'nin tiyatroyla ilgisi bundan biraz daha fazla. Ara sıra, özellikle Broadway dışı oyunları desteklediği gibi, ayrıca oyunculardan da bazılarıyla zaman zaman bire bir ilişkiye girdiği olur.

Daha doğrusu kadın oyuncularla.

Çavdar viskisi kadehimi kaldırarak, "Bugünkü Daily News'ta bir aktris olduğu yazıyor" dedim. "Bunu tahmin etmem gerekirdi."

"İsis'ten mi söz ediyorsun?"

"İsis Gauthier. Güzel kadın, Marty."

"Düşündüğün gibi değil." Birden söylediği şeye kendisinde şaşıtı. "Bunu söylediğime inanamıyorum. 'Düşündüğün gibi değil.' Tabii ki düşündüğün gibi. Ama sözümü şöyle düzelteyim istersen: Yalnızca düşündüğün gibi değil."

"Pekâlâ."

Kadehini kaldırdı, boş olduğunu gördü, garsonu çağırdı, Kadehlerimiz doldurulunca bir yudum alıp içini çekti. "Arkadaşım John Considine ile tanışmadın sanırım."

"Tanıştığımı sanmıyorum."

"Zaten neden tanışacaksın ki? John hisse senedi alım-satımıyla uğraşır. Yelkenlisi vardır, golf oynar."

"Burada üye mi?"

"Kendisini üyeliğe aday gösterdimse de, hayır. Bir bakıma tiyatro hamisidir."

"Bir bakıma."

"Evet. Mutlu bir evliliği var, büyükbabadır, ancak yelkenli ve golf da insana bir dereceye kadar yeter. John'un yıllar boyunca yetenekli genç kadınlarla bir dizi arkadaşlığı olmuştur."

"Aktristlerle."

"Büyük çoğunlukla. John'la karısı bir yıl kadar önce Psoriasis bir yemeğine katıldılar. Sands Point'teki evlerine geldiklerinde saat geceyarısını geçmişti ve bu arada bazı ziyaretçileri olmuştur."

"Hırsızlar."

"Evet. Considine'lar döndüklerinde onlar eve çoktan girip çıkmışlardı."

"Böylesi herkes için çok daha iyi" dedim. "Kışkırtmalarda kimi hırsız ve kimi evsahibi şiddet eğilimi gösterir."

"John Colgate Üniversitesi güreş takımındaydı" dedi. "Tabii aradan epey zaman geçti. O günlerden bu yana gayet iyi yemek yedi ve bir de anjiyoplasti geçirdi. O yüzden davetsiz konuklarıyla karşılaşmaması iyi oldu. Özellikle bu ziyaret kendisine zarardan çok bir fırsat doğurduğu için."

Aradaki bağlantıyı anında bulmuştum. "Sigorta."

"Çok hızlısın ama John da öyleydi. Bir bakışta soyulduğunu anlamıştı. Ortalık berbattı. İskemleler devrilmiş, mobilyalar yere saçılmıştı. Bernie, şaşırılmış görünüyorsun."

"İnan bana, gerçekten şaşırdım."

"Cynthia da şaşırmıştı."

"Bayan Considine yani."

Başını salladı. "John onu dışarı çıkarıp otomobile oturtuktan sonra zararını değerlendirip polise haber verdi."

"Çok tehlikeli. Ya hırsızlar hâlâ evde olsalardı."

"Ya riski göze almıştı ya da kaçmaya hazırdı. Bir koşu yukarı yatak odasına çıkınca komodinlerin devrildiğini çekmecelerin yere boşaltılmış olduğunu gördü."

"Barbarlar."

"John hiç duraksamadı. Hemen 911'e telefon etti, sonra karı sının yanına koştu. 'Kasayı açık bırakmışlar, içindekilerin hepsini almışlar' dedi."

"Ama almamışlar mıydı?"

"Duvar kasasıydı. Yatak odasında bir tablonun arkası. Tablo da birkaç dolar ederdi ama hırsızlar onu ya fark etmemişler ya da almak istememişlerdi. İsteselerdi kasayı bulurlardı kimbilir, belki de açabilirlerdi."

"Kasayı bulamamışlarsa açamazlardı da" dedim. "Arkadaşı n birkaç yıl önce ziyaret ettiğim biri gibi kasanın şifresini tablonun arkasına yazmamışsa tabii."

"Ciddi olamazsın."

"Bunu, hatırlamak için kolay bir yol olarak düşünmüştü herhalde, kasayı açabilmişim" dedim. "Ve kimsenin fark etmeyeceğini sanmış olmalı. Haklıydı da. Evden çıkma hazırlığında tabloyu yerine asana kadar dikkatimi çekmemişti. Kasayı yalnızca becerikliliğimle girmiştim ki, şifreyi görseydim işim çok daha kolaylaşırdı kuşkusuz. Her neyse. John Considine de kendi kasasını soydu demek."

"Kasada sigorta kapsamında olmayan ve Gelir Vergisi Dairesi'nin bilmesine gerek olmayan bir miktar para vardı. Parayı saklayacak başka bir yer buldu. Kasada bazı hisse senetleri, tahviller, evin tapusu, bir iki senet falan varmış. Bunları da yere saçmış, hırsızların almaya değer bulmadıkları izlenimini vermek için."

"Nakit parayı alıp, kâğıtları bırakmışlar gibi yani."

"Evet. Mücevherleri de almışlar aslında. Cynthia'nın ufak tefeğini sakladığı ve çekmecede duran kutuyu götürmüşler. Ancak kadın en iyi sekiz on parçasını kasada saklamış ve bunlar John'un poliçesinde kayıtlıymış. Karısına mücevherlerinin çalındığı söylerken hepsi ceplerini şişiriyormuş."

"Bazılarına göre çok becerikli bir insan" dedim. "Bazılarına göre de namussuzun teki."

"Karşısına bir fırsat çıktı, John da kullandı. Aslında bir anlamda da parmaklarının arasından kaydı gitti. Her neyse, polis o bölgede faaliyet gösteren bir hırsız çetesinin işine benzediğini ve çalınan malların kolayca bulunamayacağını söyledi. John sigortadan kendi yürüttüğü mücevherler dahil olmak üzere nakit para dışında her şeyin ödenmesini talep etti ama sigorta zararını ödedi. Onlar da üçkâğıtçıdır ama bu olayda yapabilecekleri bir şey yoktu. Çalınan mücevherler sigorta kapsamındaydı ve kimse bir hırsızlık olmadığını iddia edemezdi. Çeki yazdılar. "

"Parmaklarımın arasından bir şeylerin kaydığını söylemişin."

"Gerçekten de öyle oldu." Kadehini kaldırdı. "Bu bayağı güzelmış, birer tane daha içelim mi? Zamanımız var mı?"

"Zaman sorun değil" dedim. "Ama otomobil falan kullanmam gerekebilir."

"Onun için sağlam kafa gerek öyleyse" diyerek kadehi bıraktı. "Biz yine John Considine'a dönelim. Sigorta parayı ödedi ve John çeki tahsil eder etmez Cynthia alışverişe çıktı. Çalınan her şeyi yerine koymak istiyordu ve çalınanlardan daha iyilerini istemesine kim hak vermez ki? İş bittiğinde sigorta şirketinin verdiği paranın yanısıra daha binlerce dolar harcamıştı."

"Demek John sonunda kazığı yedi" dedim. "Yine de net olarak kârdaydı diyebiliriz. Bir iki bin dolar gitmişti ama mücevherler hâlâ elindeydi."

"Onları ne yapabilirdi ki?"

"Doğru."

"Eğer yaptığı sahtekârlığa karısını da ortak etseydi durum farklı olurdu. Ama böyle bir şey başka sorunlar ortaya çıkarabilirdi. John da mücevherleri bir kiralık kasaya sakladı."

"Ve şimdi oradalar."

"Hepsi değil."

"Ya?"

"Hırsızlık sırasında John'un genç bir hanım dostu vardı...artık hayatından çıktığına göre adı lazım değil. O zamanlar epey tutkun olduğundan daha önce kasasında duran bir bilezik verdi. Parça ancak birkaç bin dolar ederdi ve o kadar da belirgin bir özelliği yoktu. Önemli bir armağandı ama çok da uygunsuz değildi. Birkaç ay sonra birbirlerine veda ettiklerinde kadın bileziği geri vermediği gibi John da geri isteme hakkını kendinde göremedi."

"Ve kadının şimdiki hikâyede yeri yok."

"Yok."

"Ama başka bir kadının var."

Başını salladı. "Bozuşmalarından, hatta bu olaydan kısa bir süre önce de diyebiliriz, John başka bir genç hanımla tanıştı. "

"Bir ateistle."

"Doğru."

"O da Paddington Oteli'nde yaşamıyordu."

"Yaşıyordu ve bu da John'un kendisini her ziyarete gittiğinde lobiden geçmesi demekti ki, bunu da pek istemiyordu. Diğer yandan otelin belirli bir sanatçı geleneği, romantik bir havası vardı. Ve John da kıza bayağı tutulmuştu."

"O kadar tutulmuştu ki ona bir parça verdi..."

"Kendisi bunun bir ödünç verme olduğunu söylüyor."

"Ödünç, ha?"

"Kendisi bunu kadına açıkça belirttiğini söylüyor. Kadın Broadway dışında bir oyunda rol almış ve oyun için tam da beklenileceği gibi taklit bir şey vermişler. Kadın rolünün bundan iyisini gerektirdiği düşüncesindeymiş. Kendisi, geleneksel olarak bir beyazın oynadığı bir rolü oynayan Afrika asıllı bir Amerikalı olarak ve öyle ucuz

şeyler takınmak istemiyormuş. John da o ilk tutku günlerinde kendisine tam aradığı gibi bir parça olduğunu söylemiş."

"Yakut bir gerdanlık."

"Ve küpeleri. Kadın gerdanlığa hayran kalmış. Neden olmayacaktı? Yirmi iki karat altına monte edilmiş Birmanya Elmaslarını beğenmemek öyle kolay bir şey değildir. Kadın bunları n oynadığı karakter için çok uygun olduğunu söylemiş ve oyun dışında da takmaya başlamış. Sahnedeysen yalnız gerdanlığı takıyor, daha sonra bir içki içmek için buluştuklarında küpeleri de ekliyormuş."

"Ve John mücevherleri yalnızca ödünç verdiğini söylemiş"

"Kendisi öyle diyor. Kadın, o konuşmayı çok daha başka türlü hatırlıyor."

"Oyun devam etmiyor, değil mi?"

"Birkaç ay önce sona erdi."

"Ve kadın da mücevherleri iade etmedi."

"Hayır. John da bunun üzerinde durmak istemedi. Araları gayet iyiiken bir tatsızlık çıkarmanın anlamı yoktu tabii."

"İşler dediğin gibi iyi gidiyorsa onları kadına verebilirdi" dedim. "Çok değerli değilseler tabii."

"Gerdanlık ve küpelerin John'un sigorta listesindeki değeri altmış beş bin dolardı. Bu parayı ödemiş, o kadara sigorta ettirmiş ve çalındı diye sigortadan o kadar para almıştı."

"Geri istemesine şaşmamak gerek."

"Çok doğru."

"Ama konu üzerinde ısrarcı olmamış."

"Hayır, olmamış. Ve sonra Cynthia mücevherlerden söz etmeye başlamış."

"Çalınanların hepsinden mi? Özellikle bunlardan mı?"

"Yakut gerdanlık ve küpelerden. Başka mücevher satın almış ama çalınanları bire bir yerine koyamamış. En çok sevdiği de yakutlarmış. John onları büyük bir para kazandığı zaman aldığı için ikisi için de duygusal bir değeri varmış. John da çalındılar ama buldum diye de ortaya çıkaramamış elbette. Bunun üzerine mücevherleri karısından ayırdığı için pişman olup özel detektif icat etmiş."

"İcat mı etmiş? Yani.."

"Uydurmuş yani. 'Biriyle görüştüm, karanlık biri ama dünyasıyla ilişkileri var' demiş. Küpeleri ve gerdanlığı satın almak bu detektifin göreviymiş."

"Bayan Considine'in bundan gayet etkilendiğine girerim."

"John'a bakılırsa sevincinden çıldıracak gibi olmuş ve karısının bu tepkisi John'un aklını başına getirmiş, kendisine ne kadar kısa görüşlü bir adam olduğunu öğretmiş. 'Aktristler gelip geçicidir ama insanın karısı kalıcıdır' diye düşünmüş. Paddington'a gidip mücevherleri geri istemiş."

"Ve de alamamış."

"İsis, 'Onlar benim, sen bana verdin' demiş. Güçlü duygusallık değil diplomasi zamanıydı ama duygular mutlaka işe karışıyor işte. John kadının oyunculuk yeteneği hakkında sonradan pişman olacağı bir şey söylemiş, kadın da onun bir âşık olarak becerileri konusunda ileri geri konuşmuş. Toz duman yatıştığında ilişki sona ermişmiş. Ve küpelerle gerdanlık kadında kalmış tabii." Marty içini çekti, "işte arkadaşım o zaman beni çağırdı. Kendisiyle burada buluştum, yukarıda bir yemek yedirdim ve bana sana bu anlattıklarımı anlattı."

"Seni özel detektif olarak tutmaya çalışıyordun" diye bir tahminde bulundum.

"Bende o tip var mı, Bernie? Karanlık biri? Suç dünyasındaki tek tanıdığım sensin ve John'un senden haberi bile yok Hayır, o yalnızca bir sırdaş arıyordu, kişileri tanıyan birini. Edna'yla ben onunla ve karısı Cynthia'yla görüşürüz, ayrıca benim Isis'i sahnede görmüşlüğüm de var. Bence John o öfke anın öyle konuşmakla haksızlık etmiş: Gayet iyi bir oyuncu, oynadığı oyuna özel bir ışık katıyor."

"John'la ne zaman yemek yedin?"

"Cuma günü."

"Ve Isis'le kavgası..."

"Birkaç gün önceydi. John'a elimden geleni yapacağımı söyledim. Kavgalı ayrılıkları için kadınla konuşmuyordu ama bir kişi belki onun adına olaya karışabilirdi. Kadına yakutlar için bir para önermemi istedi. Beş bin dolar önerdi ki, bu yakutları n değerinin onda birinden daha az. Ama yine de pek düşük bir rakam sayılmaz. Önerinin ondan gelmesi çok ağır bir hakaret olurdu. Ama olayla ilgisiz bir dostun böyle bir teklifte bulunması bambaşka bir şey olacaktı."

"Onun için otele geldin ve..."

Başını salladı. "Kadına Pazartesi günü telefon edip Çarşamba yemeğe randevulaştım. Doğu Otuz Dokuzuncu Sokak'ta Le Chien Bizarre'da buluştuk. Sen de kendisini gördüğün için o mavi gözlerine dikkat etmişsindir."

"Görmemek mümkün değildi ki?"

"Eğer İsviçreli bir sarışın olsaydı o mavi gözlerin bir özelliği olmazdı. Her neyse, salata ve omlet yiyip iyi bir şişe şarabı paylaştık."

"Ve Paddington'a döndünüz."

"Sen çıkarken biz giriyorduk."

"Kadın mücevherleri iade etmeyi kabul etmişti demek."

"Pek sayılmaz. Konuşmamıza devam edecektik."

"Odasında demek" dedim. "Orada ne kadar kaldın?"

"Bir iki saat."

"Ve durumu konuştunuz."

"Eh." Marty'nin yüzünde kanaryaya yaramaz bir şey yapmış bir kedi ifadesi belirdi.

"Konuşacak çok şeyiniz vardı tabii."

"Düşündüğünden de çok. John'un karşısında kadını n tarafını tutmak zorundaydım ve doğrusu kadın ateş püskürdü."

"John kendisine hakaret ettiği için mi?"

"O kadarla kalmamış, yakutları da almıştı."

"İyi ki o üçüncü kadehleri içmedik" dedim. "İkinci başına vurdu galiba. Yakutlar John'daysa seni neden alman için ne derdi ki?"

"Yakutlar John'da değildi. Isis'te de. Isis onları öğle yemeğine takacakmış ama bulamamış."

Kaşımı kaldırdım.

"Ona inanmıyor musun?"

Ben bir an için bile inanmış değildim. Marty öğle yemeğinde kadını gördüğünde mücevherler kaybolmuşsa o gece çamaşır çekmecesinde nasıl ortaya çıkmıştı? Ama Marty'ye yalnızca, bunun kadın için inanması güç derecede elverişli bir açıklama olduğunu söylemekle yetindim.

"Ben de aynı şeyi düşündüm" dedi. "Ama sözlerinde bir gerçek payı var gibiydi."

"Onun iyi bir oyuncu olduğunu söylemiştin."

"Onu da düşündüm. Yine de kadının lehine bir kuşku payı bırakmaktan yanayım." Gözlerini uzak bir noktaya dikti. "Güzel ve kişilik sahibi. Gayet keyifli bir yemek yedik, bir şişe Pommard'ı zevkle paylaştık ve dostluğumuzdan memnun kaldık. Bana mücevherlerin kaybolduğu konusunda yalan söylüyor gibi geldi mi? Geldi elbette. Belki çekmecelerinden birinde ya da ayısının çizmelerinden birinin içindeydi. Bundan emin olamazdım ve o anda doğrusunu istersen fazla umurumda değil di."

"Neden olsun ki? Yakutlar senin değildi ki."

"Ama John iyi dostum ve bana bir görev vermişti. On sevgilisiyle yatmış olmam yükümlülüğümü ortadan kaldırmazdı Bunun için Isis'e, mücevherlerin kayboldukları gibi esrarengiz bir biçimde ortaya çıktıkları takdirde on bin doları hak edeceğini söyledim."

"Beş bin dememiş miydin?"

"O John'un fikriydi ama duruma göre on bine kadar çıktı, bunu kabul etmişti. Ben doğrudan üst rakama çıktım. Az önce yattığın bir kadınla pazarlık etmenin ne âlemi var? Özellikle de başkasının parasıyla?" İcini çekti. "Rakamdan pek etkilenmiş görünmedi. Mücevherlerin değerini tespit ettirdiğini tahmin ettim. Tutumunu hiç değiştirmedim: Mücevherler kendinde olmadığı için parayı alamazdı. Gerdanlık ve küpeler çalınmıştı ve bunu John'un yaptığına inandığı için de polise bildirmemişti."

"Malı sigortalanmadığına göre polise bildirmesinin ne yararı olurdu ki?"

"Çok doğru. Seni gördüğümde John, Isis ve yakutlarla ilişkili olarak düşünmedim çünkü o zaman onların çalıştığını bilmiyordum. Daha sonra lobide yanımdan geçtiğini hatırladım."

"Ama kadın yemek için giyinirken mücevherler kaybolmuştu ve sen bana rastladığında yemek yemiştiniz."

"Senin kaçta geldiğini ya da otele kaç kere girip çıktığını kim bilebilir? Ama mücevherleri alan sen olmayabilirdin de. John onları almak için herhangi birini göndermiş olabilirdi. Bunun üzerine John'a telefon ettim, kadının bu küstahlığına çok şaşırdı. Mücevherlerin kayboluşuyla herhangi bir ilgisinin olmadığını ve kadının böyle hileli yollara sapmasına çok şaştığını söyledi. Tepkisi inandırıcı olacak kadar şiddetliydi ve kızla duygusal bir anı paylaşmamdan doğan suçluluğumu gidermişti. İlişkileri sona erdiği için aslında dostumun sahasında avlanıyor değildim."

"Demek ikisine de inandın. Biri yakutları aldı ama o biri John değildi."

"Evet öyle. Sonra aklıma bir daha sen geldin ve bugün sana telefon edecektim. Ama dün gece bir ara Isis'i aradığımda bana Paddington'da olanları anlattı. Koridorda kuşkuyla birisine rastlamış ve sonra adamın hırsız ve katil olduğu ortaya çıkmış falan."

"Hırsız belki ama..."

"Bunu söylemene gerek yok, Bernie. Kadını öldürenin sen olmadığını biliyorum."

"Herkes benim adam öldüremeyeceğimi biliyor ama yine de tutuklanıyorum" dedim. "Kefaleti yatırmakla bana büyük iyilik ettin."

"Geceyi içerde geçirdiğin için üzgünüm, karşılığını vermek istersen..."

"Nasıl?"

"Yakutlar."

"Ha, yakutlar" dedim. "Onları kime vereceğine karar verdin mi? Eski dostuna mı, yeni sevgiline mi?"

"Bu bir sürü sorudan yalnızca biri" dedi. "Sen yakutlar peşine nasıl düştün? Bu yalnızca bir rastlantı mıydı? Yoksa John gerçekten karanlık işler çeviren bir hafiye tanıyor muydu?"

"Ben özel detektif falan tanımam" dedim. "Ne karanlığını, ne aydınlığını. John Considine'nin adını duymuş değildim. Isis Gauthier'in de ne adını duydum ne oyununu gördüm. Paddington'a yakutlar için değil, Gulliver Fairborn'un mektupları için gitmiştim."

"Ve öldürülen kadın..."

"Onun ajanıydı, mektuplar ondaydı ve ben de onları aramaya gittim. Ama biri benden önce geldi, kadını öldürdü ve mektupları aldı. Ve ondan sonra da benim ellerim kelepçelendi ve anayasal haklarım okundu."

"Yakutları bilmiyor muydun?"

Bana baktı, uzaklara baktı, sonra ellerine baktı. Elini garsona doğru sallayarak, "Ben bir içki daha içeceğim" dedi. "Sen Perrier mi isteyeceksin?"

"Yoo, çavdar iyidir."

"Kafanın karışmasını istemediğini sanıyordum."

"Onun için çok geç artık. Hem karışmadık kafalar pek işe yaramıyor sanıyorum. Dün gece kafam sapasağlamdı ve bak başıma neler geldi."

Gelen içkilere yumulduk. Marty, "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bunun kolay bir yolu da yok" dedi. "Az önce yakutlar hakkında bir şey bilmediğini söyledin, sana yalancı demek istemem ama..."

"Yine de yalan söylediğimi düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bernie, mücevherlerin yakut olduklarını nereden biliyorsun?"

"Sen söyledin ya."

"Hayır, söylemedim"

"Söyledin, Marty. Yirmi iki karadık altın montür içinde Birmanya yakutları dedin. Unuttun mu?"

Marty başını salladı. "Ben Isis'in oyunda taktığı gerdanlıktan söz ettim ve John'un onun yerine gerçeğini verdiğini söyledim. Sen de o sırada 'yakut bir gerdanlık' dedin. Ve ben gerdanlığın nasıl bir şey olduğunu ondan sonra anlattım. Ama sen onun yakut olduğunu nasıl bildin?"

"Hakkında pek az şey bildiğimiz psikik olaylar dünyasıyla ilgili bir şeyler söyleyebilirim."

"Tahmin edebilirim."

"Ama söylemeyeceğim." Viskimden bir yudum daha aldım. Yalan söylüyordum ama aynı zamanda gerçeği anlatıyordum."

"Ya?"

"Ne Considine'ı ne Isis'i ne de yakutları duymuş değildim. Bazı mektupları aramaya gittim ve bir ceset buldum. Tek istediğim bir an önce oradan sıvışmaktı."

"Ve?"

"Dönüş yolunda kestirme olsun diye başka bir odaya girdim. İç çamaşırı çekmecesinde ne buldum dersin?"

"Olamaz."

"Oldu bile. Yakut falan aradığım yoktu. Nakit para tercih ederdim ve pek de uzman olmayan gözlerime gayet esaslı gönen yakutları gördüm. Ve de aldım."

"Çünkü senin işin bu."

"Öyle görünüyor. Ama kadın sana yakutların o sabah kaybolduğunu söylemişti, değil mi?"

"Evet."

"O söylediği saatte ben daha otele ayak basmış değildim. Seni gördüğüm sırada kaydımı yaptırılı birkaç dakika olmuştu. Kadın sana yalan söylüyordu, değil mi? Yanlış bir çekmeceye bakıp da gerçekten çalındıklarını düşünmemişse yani."

Marty bir süre bunu düşündü. "Bilemem" dedi. "Biraz uzak bir olasılık, değil mi? İnsan böyle bir durumda çekmecelerin hepsini arar herhalde."

"Olabilir ama..."

"Nedenini tahmin güç ama yalan da söylemiş olabilir. Hoş, bir ara yalan söylediğini de düşünmedim değil."

"Doğru, yakutların Paddington'un çizmelerinde saklı olabileceğini söylemiştin."

"Paddington'un... Haa, ayının diyorsun. Evet, öyle dedim değil mi?"

"Ben odasında ayırı görmemişim bile. Tuvalet masasının üstünde olmadığına eminim."

"Yatağın üzerinde tutuyordu sanırım. Şey, sonra küçük tabureye kaldırıldı."

"Ben yatağa doğru bakmıştım ama ayıyı gördüğümü söyleyemem. Hatta taburede de." Kaşlarımı çattım. "Şimdi düşünüyorum da tabure falan da hatırlamıyorum. Yalnızca büyük bir koltuk. "

"Ben de koltuk hatırlamıyorum ama mobilyalara pek dikkat ettiğimi de söyleyemem. Ayıyı koyduğu için küçük tabureyi hatırlıyorum ama doğrusunu istersen tarif bile edemem. Aklımdan hiç gitmeyen tek şey o korkunç tabloydu."

"Ne tablosu?"

"Kara kadife üzerinde Elvis. Duyduğum dehşet yüzümden okunmuş olmalıydı. 'Kara şeydir, sen anlamazsın' dedi. Benimle dalga geçtiğini tahmin ettim ama..."

"Siyah kadife üzerinde Elvis mi?"

"O tür resimleri görmüşsündür. Poker oynayan köpek resimlerinin satıldığı dükkânlarda bulunur. O tip şeyleri kimlerin satın aldığını merak ederdim ama şimdi öğrendim artık."

"Böyle bir şeyi nasıl göremediğimi anlayamıyorum. Evet, bir an önce kendimi dışarı atmak istiyordum ama ben çevresine bu kadar da dikkat etmeyen bir insan değilim ki. Bu bir hırsız için çok kötü bir alışkanlıktır. Ama az önce bir ceset görmüştüm ve polisler kapıya vururken oradan kaçmıştım. Belki de dalgınlığının nedeni buydu. Yangın merdivenini bulduğum için şanslı olduğumu düşünüyordum."

"Ama bu seni birkaç parça mücevher almaktan alıkoymadı ."

"O yanını boş ver şimdi" dedim. "Aklıma bir şey geldi. Ben Isis'e Anthea Landau'nun odası dışındaki koridorda rastladım."

"Eee?"

"Orada ne işi vardı?"

"Asansör bekliyor olduğunu söylememiş miydin?"

"O öyle demişti ve asansör gelince de bindi. Ama şimdi asansörü bırak. Altıncı katta ne işi vardı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Siyah kadife üzerindeki Elvis'i hatırlamıyor olabilirim. Ama yangın merdivenini hatırlıyorum. Landau'nun yatak odasının penceresinden çıktım, boş bir oda bulana kadar üç oda denedim. Isis'in odası üçüncü kattaydı ve..."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Odasının altıncı katta olduğunu çok iyi hatırlıyorum Onun için altıncı katta asansör bekliyor olabilirdi. Ama onu odası altıncı kattayken ve sen üçüncü kattaki bir odaya girdin sen..."

Birbirimize baktık öylece.

12

Henry Walden, "Kedi tuvalete gidiyor" dedi.

"Ama bunu herhalde siz öğretmişsinizdir."

"Ben ona yalnızca top tutmasını öğrettim." Bir kâğıdı elimde top edip Raffles'ın soluna fırlattım. Beklediğim gibi yere düşmeden yakaladı.

"İşte böyle" dedim. "Ama bunun için ne kadar eğitime gerektiğini bilemem. İlk baştan böyleydi. Ve ona top tutmasını öğretmiş olabilirim ama topu atmasını hiç öğretmedim."

"Sizin açık bıraktığınızı bilmediğim için kapadığım tuvalet kapısına gitti" dedi Walden. "Kapıyı tırmalayınca açılmasını istediğini anladım. Açar açmaz da gidip klozetin üstüne sıçradı ve sanki kutusunun üstüne çıkmış gibi işini yaptı."

"Sifonu çekti mi?"

"Hayır."

"İşte onu hiç yapmaz" dedim. "Öğrenebildiği şeylerin sınırlı olduğunu söylemeliyim. Ne top atar ne de işini bitirdikten sonra sifonu çeker. Bunun dışında gayet iyidir."

Kâğıt topları atmaya devam ettim. Raffles'ın fare avcılığındaki ustalığını geliştirmek için bu yöntemi bulmuştum ama onun dükkândaki varlığının bile fareleri uzak tutmak için yeterli olduğunu öğrenmiştim. Aslında hiçbir şey yapması gerekmiyordu. Yine de çevikliğini yitirmemesi iyi bir şeydi ve ben de Kessler's Maryland Çavdar Viskisi'nden sonra hâlâ kâğıt top atabildiğimi görmekten pek memnun olmuştum.

Henry dükkânda epey iş olduğunu söyledi. Birkaç kitap satmış, üzerlerindeki fiyat artı KDV almıştı. Her satış için bir makbuz kesmiş, kopyalarını iğneleyip çekmecenin kenarına koymuştu.

Bir kadın satmak istediği bir torba kitapla gelmiş ve Henry de kadını benim geldiğimde kitapları rahatça görebilmem için torbayı bırakması konusunda ikna etmişti. Kitaplara bir bakınca aralarında Mark Schorer'in Sinclair Lewis bir fişiyi James T. Farrell'in Gas-House McGinty'sinin ilk baskısını ve bir dizi kutuda Heritage Press yayınlarını bulmuştum: Heritage'ler pek güç bulunur kitaplar değildi ama çabuk satardı ..

"Bunlar işime yarar" dedim. "Farrell epey seyrek bulunur ama bir kere bir tane görmüştüm galiba. Bulması güç olan onun kitaplarını toplayan biridir ama elimde kalsa bile ben okurum."

"Kitaplar iyiye benziyordu" dedi. "Ama kadına bir öneri yapma yetkim yoktu, kitapları başkasına satmasını da istemiyordum."

Çok doğru bir iş yapmış olduğunu söyleyince kulağının arkasını kaşımışım gibi sevindi. Gelen telefonları da not etmişti Listeye bakınca Carolyn'in içki randevumuzu iptal etmiş olduğunu gördüm. Bir işi çıkmıştı. Sothebys'den Harkness adında biri arayıp bir telefon numarası bırakmıştı. Sonra bir kadın birkaç kere telefon etmiş ama ne adını vermiş ne de bir mesaj bırakmıştı.

"Hep aynı kadın mıydı?" diye sordum. "Adının Alice olduğunu söylemedi mi?"

"Adını hiç söylemedi."

"Peki, sesinden adının Alice olduğu çıkartılabilir miydi?" Bu sorunun adamı şaşırttığını görüyor ve nedenini anlı yordum. Eğer The Pretenders'de o üçüncü kadehi içmeseydim böyle bir şey sormazdım herhalde. Boş mideye üç kadeh sert içki insanı böyle yapardı işte.

Dükkânı kapama saati geçmişti. Henry masayı içeri taşımam için yardım etti, demir parmaklıklı kepenkleri kapattı. Raffles'ın suyunu doldurdum, kapanış için gereken işleri yaptım. Raffles bunların hepsini daha önce görmüştü ama Henry her hareketimle kitapçılığın bir sırrını açıklıyormuşum gibi büyük bir dikkatle beni izliyordu.

Eline bir iki dolar sıkıştırmak istediysem de, kesinlikle para alamayacağını söyledi. Gayet keyifli birkaç saat geçirmişti ve kimbilir, belki de bu kendisi için gayet iyi bir deneyim olmuştu. Hayatının geri kalanını bir yerde geçirmek zorundaydı ve bu neden bir kitapçıda olmasındı?

"İş öğrenmenin en iyi yolu o işi yapan birinin yanında çalışmaktır" dedi. "Siz de öyle öğrendiniz herhalde. Birine dükkânında yardımcı olarak?"

"Hayır, ben balıklamasına daldım" dedim. Birlikte yürümeye başladık. "Bay Litzauer'den ara sıra kitap alırdım, o da bir gün bana dükkânı değerinin yarısına bile satsa gidip Florida'ya yerleşeceğini söyledi. Ben de değerinin yarısının dolar olarak ne ettiğini sordum. Biraz kemküm ettikten sonra bir fiyat söyledi, ben de satın aldım."

"Öyle aniden ha?"

"Elime birkaç dolar geçmişti. Neden olmasın diye düşündüm. Aksi takdirde parayı yemeye içmeye harcayacaktım, İş hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bilmiş olsaydım da girmezdim herhalde."

"Ama işinizi seviyorsunuz" dedi.

"Seviyor muyum? Herhalde." Kitaplardan ve kitap satıcılığından söz ederek öylece yürürken ayaklarımın bir numara çevirip beni Bum Rap'e getirdiğini gördüm.

Eh, adama en azından bir içki ısmarlayabilirdim. İçeri girdik, ben her zamanki yerime oturdum, o da Carolyn'in iskemlesine. Maxine gelince Henry'ye ne içeceğini sordum. O bana ne içeceğimi sordu. Ben son zamanlarda çavdar viskisi içtiğimi ve bu gidişatı bozmayacağımı söyledim, o da öyleyse ondan içelim dedi.

O içkiye ihtiyacım yoktu, yalnızca bir tane içip çıksaydım idare edecekti. Ama Henry bir kadeh ısmarlamak için ısrar edince adamcağızı kıramazdım kuşkusuz. Üçüncü kadehin mantıklı bir neden olmadığını kabul ederim ama ikinci kadehten sonra mantık pencereden kuş olup uçmuştu; hoş, zaten bir ara içeri girmiş olduğu kuşkuluydu ya.

Bir şeyler yemiş olsaydım bir yararı olabilirdi ama Bum Rap'te yenecek şeylerin Alka Seltzer üreticileri dışında kimseye bir yarar sağladığı duyulmamıştır. Henry bir ara burrito ısmarlamak istediye de vazgeçirtmeyi başardım ve ondan sonra hatırladığım ilk şey müzik kutusundan plak çaldığım. Bunu yapmam kötü bir belirtiydi. Hep aynı plakları seğerim: Burmy Berigan'ın 'I Can't Get Started'i ve Patsy Cline'in 'Faded Love'ı. Aslında parçaların bir kusuru yok ama ben çaldığım zaman sarhoş olmuşum demektir.

Bazı yerlerde sanki sattıkları içkinin içilmesini beklemiyorlarmış gibi, müşteriler sarhoş olunca bozuk çalmaya başlarlar. Yani verdikleri o berbat şeyi içip de sizi etkilemene izin verince, kusura bakma ahabap ama burada böyle şeyler olmaz, bir an önce gitsen iyi olur havasına girerler.

Ama Bum Rap'te böyle bir şey yoktur. Başka sarhoşları rahatsız etmedikçe istediğiniz kadar sarhoş olabilirsiniz. Eh, ben de kimseyi rahatsız falan etmedim. Hepsine birden şarkı söyletmeye başladığımda müzik kulağı olan biri rahatsız olabilirse de, biz Bum Rap'tekiler gayet keyifliydik.

Oradan nasıl çıktığımı pek hatırlamıyorum. Ama yeni en iyi dostumla kendimizi dışarı attığımızda kamyon, otobüs, taksi önümüze ne gelirse durdurmak için hamle yapmıştık. Ve şaşılacak şey, sonunda bir taksi durdurmayı başardık, onu da Henry'ye ikram ettim.

"Hiç önemli değil, ben bir sonrakine binerim" dedim. Henry çekip gitti ve ben de tam bir polis devriye arabasını çevirecekken son anda kendimi frenleyebildim.

Kolumu aşağıda tutmaya gayret ettim ama yine de polisler yanımdan geçerken bana baktıklarından eminim. Kendi kendime, sözcükleri ağızda yaymamaya çalışarak, "Bernie, adamı m körkütük sarhoşsun" dedim. "Başına bir bela gelmeden eve gitsen iyi edersin. Tepesinde ışığı olan sarı bir araba bekle. Ancak onlara el sallanır, ötekilere değil."

Dikkatli olayım derken biraz aşırıya kaçtım sanırım, ben elimi kaldıramadan birkaç taksi önümden geçip gitti. Ama son anda birini çevirmiş olmalıyım ki, arkama yaslanmış, eve doğru gidiyordum. Ve yorgunluktan gözlerimi bile açacak durumda değildim-

Gözlerimi kapamış olmalıyım. Çünkü taksi sürücüsünün beni dürttüğünü hissettiğimde kapalıydılar.

"Dostum" diyordu. "Geldik. Uyumak istiyorsan evine gitmelisin."

Beni neden rahatsız ettiğini anlamıyordum. Ama içimi çekerek gözlerimi açtım. Öne doğru uzanıp taksimetreye baktım. Rakamlar pek seçilemediğinden yanlış gördüğümü sandım bir an. 3 dolar 60 sent gibi bir şey görmüştüm ki, aslında evime varmak bahşişiyle on doları bulduğu için genellikle metroya binerdim.

Ancak o gece metroya binecek gece değildi.

İndim, arabaya yaslanıp cüzdanımı çıkardım, içinden bir onlukla iki teklik aldım. "Senin taksimetre yanlış" dedim. "Tamir ettirsen iyi olur."

Adam parayı aldı, banknotlara sonra da bana baktı. Yeterli olup olmadığını sordum. Daha mı istiyordu?

"Bu para çok" dedi. "Sen evine git, tamam mı?"

"Tamam" diyerek çevreme bakındım. "Evim nerede? Burası neresi?"

"Söylediğin adres."

"Ben ne söyledim?"

"Buraya çekmemi söyledin. Ve biz de buraya geldik, dostum. Şimdi git yat, tamam mı?"

"Tamam" dedim. Elimi bir anlığına arabadan çektim, sonra dayanmak için tekrar uzattığımda gitmiş olduğunu anladım. Pek kolay olmasa da dengemi buldum ve hiç de benim benzemeyen evime baktım.

Eh, ücretin az olmasının nedeni bu olmalıydı. Sürücü arabasında uyuyan adamı görünce beni yolda indirmişti ve ben Yukarı Batı Yakası'na kadar gittiğimizi düşünerek adama tam para ödemiştim.

İyi ama ben şimdi neredeydim?

Doğrulup önümdeki binaya baktım. Ya bina sallanıyordu ya da ben ve mantık sallananın ben olduğumu söylemekteydi. Kapıda bir şey yazıyordu ama onu nasıl okuyacaktım ki?

Taksi sürücüsü ne demiş olursa olsun burası benim apartmanım değildi. Ama yine de aşına bir hali vardı.

Bir arkadaşı ziyaret etmeyi mi düşünmüştüm? Ama burası Carolyn'in Arbor Court'taki evine hiç mi hiç benzemiyordu. Başka bir kadın arkadaşın yeri olabilir miydi? Alice Cottrell'in nerede oturduğunu bilmiyordum, onunla benim evde buluşmuştuk. Belki de sürücüye eski bir sevgilimin adresini vermiştim. Ama eski sevgililerimi ziyaret gibi bir huyum da yoktu ki.

Kapıya yürürken bina hâlâ yabancı değildi. İçeri girdim, orası da tanıdık bir yere benziyordu. Koltuk ve kanepelere, şömineye baktım. Şöminenin üzerinde lacivert şapkalı, parlak kırmızı ceketli ve beni oraya getiren taksinin rengi çizmeli tüylü bir şey vardı.

Ha!

Doğrudum, hiç sendelemeden dar omuzlu bir adamın Patrick O'Brien'in Napolyon Savaşları'nın deniz hikâyelerinden birini okumakta olduğu tezgâha doğru yürüdüm.

"Jeffrey Peters" dedim. "415 numaradayım. Anahtarım, lütfen."

13

Sekiz saat sonra tertemiz kafayla, dinlenmiş, yaşadığım için mutlu ve dünyadan memnun bir halde uyandım. Eğer bu dediklerime inanıyorsanız sizinle poker oynamaktan zevk alacak bir iki kişi söyleyebilirim.

Çünkü gerçek hiç de böyle değildi. Biri alnımın bir santim kadar ardında, diğeri midemin dibinde iki şey uyandırmıştı. Zonklayan kafam hareket etmenin ölüm demek olacağı uyarılarını gönderirken midem de içine doldurmak budalalığında bulunduğum şeyleri çıkarmak üzere olduğunu bildiriyordu.

Gözlerim sınıksız yumulmuş olarak olduğum yerde kalıp gündüz ki irade gücüyle kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Nerede olduğumu bilmiyordum ama kendi yatağımda olmadığımı farkındaydım. Ve yatakta yalnız olmadığım gibi korkunç bir duygu vardı içimde.

Gözlerimi güçlükle açtığım anda bir karış öteden bana bakmakta olan bir çift gözle karşılaştım. Dügme gözlü Paddington tabii. Ve onu görünce de hatırlayabildiğim kadarını hemen hatırladım. Yani anlattığım gibi en son, lobide yürüyüp anahtarı istediğimi. Ondan sonra olanların hiçbirini hatırlamıyordum ama odamda olduğuma göre tahmin etmek güç değildi.

Kalkıp duş yaptım, tıraş oldum. Başım gerçekten ikiye ayrılmamıştı, midemde de aşırı bir bulantı yoktu. Valizime soktuğum tıraş çantası içinde aspirin de olması çok işime yaralı doğrusu. Temiz bir çift çorap ve iç çamaşırı -trafik kazası ve polisin üzerimi araması durumuna karşı- ve bir gün önceki pantolonumu, gömleğimi ve ceketimi giydim.

Pantolon ve gömleğin askıya asılmış ve ceketin iskemle-m arkasına geçirilmiş olması hoşuma gitmişti. Bu iyi bir işaretti.. Eğer kafam elbiselerimi asacak kadar yerindeyse o kadar kötü durumda sayılmazdım, değil mi?

Ah, kendi kendimize söylediğimiz o küçük yalanlar mı? İnsanın özsaygısının baş hırsız olan bellek bana gayet iyi durumda olduğumu söylemekteydi. Derli toplu olmuş olmam ayık olduğum anlamına gelmezdi.

Taksi sürücüsüne Paddington'a çekmesini söylemek bir kere ayık insanın yapacağı iş değildi. Aslında otele dönmem maymuncuklarımla eldivenlerimi polisin delil çekmecesine dönmelerinden önce almam ve başkası benden önce davranmadan Cynthia Considine'in yakutlarını ele geçirmem gerekiyordu

Ama nasıl? Paddington Otel'i ni son gördüğümde ellerim kelepçeliydi ve yüzümde bir pişmanlık ifadesi vardı. Eğer su, yerine döneceksem bunu dolambaçlı bir yoldan yapmalıydım. Örneğin bodrum kapısından gizlice. Ya da damdan içeri süzülerek. Sanki kendi evimmiş gibi elimi kolumu sallayarak giremezdim ya.

Ama sonunda yaptığım bu değil miydi? Sahipmiş gibi değilse de, iyi bir müşteriymişim gibi girmiştim. Ve neden girmeyecektim ki? Paramı peşin ödemiştim ve otelden ne çıkışı yapmışım ne de kimse paramı iade etmişti. Masa başındaki Carl Pillsbury olsaydı ya da İsis Gauthier lobideki kanepelerden birinde kıvrılmış oturuyor olsaydı bu iş bu kadar kolay olmayacaktı. Ancak o miyop gece kâtibisi Peter Jeffries ya da Jeffrey Peters'i nereden bilecekti ki? Önündeki deftere bile bakmadan anahtarı çıkartıp vermişti işte.

Belki de çavdar viskisi nedeniyle alışlagelmiş düşünce parametrelerinin katı sınırlarından kurtulmuş olan zihnim bir an için idareyi ele almış ve taksi sürücüsüne o adresi vermişti. B olasılığı düşündüm ve sonra istemeye istemeye başımı salladım (Aspirin içmiş de olsam bu iyi bir fikir değildi. Başımın ihtiyacı olan en son şeydi sallanmak.)

Hayır, Paddington'a düşünerek gelmiş değildim. Bir hırsızlık işlemiştim ve talihim yaver gitmişti.

Paddington Ayısı'nı alıp bakınca fazla bir zarar görmedim- Ya polisler röntgen filmini çektikten sonra geri getirmişlerdi ki bu pek mümkün değildi ya da otel idaresi bir yere koymuştu ki bu da doğrusu çok garip bir şeydi. Neyse şimdi bunları düşünemezdim. O da buradaydı ben de. Ama o burada kalmaya devam edebilirdi, benimse yapacak işlerim vardı. Saati me baktım, kaç olduğunu görünce durup durmadığını anlamak için kulağıma götürdüm. Tıklamıyordu elbette; saat dijitaldı ve ömründe tıklamış değildi. Ancak saniyeler hızla geçtiğine göre çalışıyordu ve saat gerçekten sabahın 3:37'siydi. Daha geç olacağını tahmin etmişim. Uyuyacak sakin bir yer bulduğuma göre uygar bir saate kadar uyurum sanmışım ve şimdi hâlâ geceyarısı olduğunu bilince üzerime ani bir yorgunluk çökmüştü.

Yatak beni çağırıyordu. Ona sert sert bakıp odadan çıktım.

Merdiven girişindeki tabela bana oradan çıktıktan sonra geri dönemeyeceğimi hatırlatıyordu. Bu uyarı başka faniler içindi, benim için değil ama ya âletlerim bıraktığım yerde değilseler. O zaman lobiye inerdim. Ama şimdi de oraya son indiğimde başıma gelenleri hatırladım. Ceplerimi yoklayıp bir kürdan buldum, kilidin dilini parmağımla itip arasına kürdanı yerleştirdim. Şimdi kapı kapanınca kilitlenmezdi ve dördüncü kat koridorundan merdiven boşluğuna çıkan biri de hiçbir şeyin farkında olmazdı.

Merdiven boşluğu hâlâ sigara dumanı kokuyorduysa da, biri bir yangın başlatmadıkça bunun bir sakıncası yoktu.

Ve beşinci kat sahanlığındaki yangın hortumuna dokunulmamış olmasına bakılırsa kimse yangın falan başlatmış değildi. Kalın piring hortum başlığını yuvasından çıkarınca için avcuma bir çift ince plastik eldivene sarılı maymuncuklarım, küçük el fenerim düştü. Sonra hortumun içinden yakut gerdanlıkla küpelerin bulunduğu küçük mücevher kutusunu çıkardım. Hepsini ceplerime paylaştırdıktan sonra hortum başlığı yerine taktım.

Sonra yine dördüncü kata indim, kapıyı açtım ve kürdanımı çıkarırken fikir değiştirip yeniden kapattım. Eğer bu güçlülük demekse şu sıralar kendimi pek çelimsiz hissediyordum doğrusu.

Üst basamağa oturup bilmediğim şeyleri sıralamaya başladım. Bir liste yapmadım ama yapmış olsaydım şöyle bir şey olurdu:

BİLMEM GEREKEN AMA BİLMEDİĞİM ŞEYLER

1. Anthea Landau'yu kim öldürdü?
2. Bıçak nereden geldi ve ne oldu?
3. Alice Cornell'den neden bir haber çıkmadı?
4. Alice'i neden bulamıyordum?
5. Mücevherler üçüncü kattaki o odaya nasıl gelmişti?
6. Gulliver Fairborn'un mektupları neredeydi?
7. İsis Gauthier'yle Anthea Landau'nun ilişkisi neydi?
8. Bu pis işten nasıl sıyrılacaktım?

Bir kat daha indim; kilidi açık tutmak için cebimde başka bir kürdan aramam kafamın ne kadar işlediğinin göstergesiydi. Ancak kapı kolunu çevirmek için elimi uzatıp da çevirecek bir şeye rastlamayınca kafamda ışık çakmıştı. Bunun üzerine maymuncuğumu çıkartıp kapıyı açtım.

Gerdanlıkla küpelerin yasal olmasa da mağrur sahibi olarak        kattan o odadan       mda oda numarasına bakmış değildim. Buna ne gerek vardı ki? O sırada aklımda çok dans başka şeyler vardı ve oda numarasını bilmesem de olurdu. Oda yalnızca i inden ge    m bir yerdi. Almaya değer olan şeyleri almıştım. Bir daha geri dönecek değildim ya.

Yine de bulmak o kadar g   olmasa gerekti. Yangın merdivene Anthea Landau'nun yatak odasından       tım. Girdiğim oda ondan    kat aşağıdaydı ve Landau'nun altındaki değilse bile ona yakın bir yerdeydi. Landau 602 numarada olduğu için ulaşılanacak yer 302 numaraydı; eğer oradan bir şey     mırsa zaman her iki yanındakine girerdim.

Ne 302'nin ne de gayet uygun bir biçimde iki yanına yerleştirilmiş olan 301 ve 303 numaraların altından ışık sızılmıyordu. Ama saat sabahın dördüne yaklaştığına göre otelin ve hatta kentin yatak oda kapılarının     u için aynı şey söylenebilirdi. New York hiç uyumayan bir kent olabilirdi ama o saatte sakinlerinin     unun gözleri kapalı olurdu.

Ben de onlara katılmak isterdim. Başım yine ağrıyordu ve bitkinlikten olduğum yere yığılacak gibiydim.

Bul Kapıyı Al Parayı programındaki geri zekâlı yarışmacılardan biri gibi kapılardan     ne de baktım. Bunlardan birini seçmek zorundaydım ve arkasındaki şey karşılığında neyimi verecektim?   zg rl    m  m ? Gelece  mi mi?

302'nin kapısına kulağımı dayadım, sonra   letlerimi çıkarıp kilidi açtım. Kilit hiç karşı koymadan pes edince de içeri süzülüp kapıyı arkamdan kapattım.

Hiç kıpırdamadan duruyor, gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyordum. Perdeler   ekiliyse de, Anthea Landau'nunkiler kadar kalın değildi ve içeri mobilyalara   rpmamı önleyecek kadar ışık giriyordu.

Ama hareket etmemi önleyen şeyler duyuyordum.

Uyumakta olan birinin ağır ve derin soluklarını. Oda sakininin canlı olduğunu bildirdiği için bir bakıma i imi rahat ettiren bir sestir bu. EĞer odada biri olacaksa bunun yaşamak için h    oksijene ihtiyaç duyan biri olmasını tercih ederdim.

  ık buradan dışarı, dedim kendi kendime. I erde biri var ve şu an burada olduğunu bilmiyor ve hemen çıkıp gittiğin takdirde asla bilmeyecek. Ne bekliyorsun, haydi!

Ama eğer     rsam doğru odaya girip girmedi  mi bilmeyecektim. O zaman girmiş olmamın bana ne yararı olurdu.

Fenerimi çıkartıp parmağımı k     d  menin üzerinde tuttum. Fazla bir ışığa ihtiyacım yoktu. Çok uzun zamana Siyah Kadife   zerindeki Elvis'i görünce doğru odada olduğu anlayacaktım. Ve Elvis yoksa yanlış odaya girdiğim belli olacaktı.

Feneri duvara   virdim, d  meye bastım ve hemen aynı anda parmağımı çektim. Bu işlemi birkaç kere oda   vresinde tekrarladım. Dört duvarda da ne Elvis vardı ne iri gözlü sokak çocuğu ne de h   nl  yüzlü palyaço.

Yanlış oda.

Kapı kolunu çok hafifçe   virdim, kapıyı aralayıp dışarıya kulak verdim, bir ses duymayınca da çıkıp arkamdan kapattım. Sonra Elvis'in hangi odada olduğunu düşündüm. Acaba hangi Elvis diye düşündüm sonra -Genç Elvis mi, yaşlı Elvis mi? Çok fıstık ezmeli sandviç yemekten şişmiş Elvis mi? Resmi ben görmemiştim ama...

Tabii ki ben görmemiştim. Marty Gilmartin görüp bana anlatmıştı ve resmi Isis Gauthier'nin Altıncı Kat'taki odasında görmüştü. Öyleyse ben neden        Katta arıyordum ki?

  nsan zihni gerçekten berbat bir şeydir, hele benimkinden iyi çalışmıyorsa. Berbat bir sarhoşluk sonrası yaşıyordum ve bu pek çok şeyi açıklıyordu ama gerçekten o kadar mıydı? H    sarhoş olabilir miydim? Mümkün m yd  bu?

Haksızlıktı bu. Biri ya da öteki, peki. Ama ikisi birden! G   gürültüsü ve şimşek gibi, değil mi? Her ikisi de aynı olgunun sonuçlarıydı -yani bende bol miktarda sert içkinin- ama önce şimşek   akar ve g   gürültüsü başladığında ise kaybolmuş olurdu.

Yatağıma dönüp her hangisi ise uyuyarak ge irmemin daha doğru olup olmayacağını düşündüm. Ama fırsat da kapıyı çalmıştı, değil mi? Ve benim işim de kapıyı açmak değil miydi?

Bu kere karşımda 302 numaralı kapı vardı. Kapıyı açmıştım ve şimdi bir kere daha açtım. Ama bu sefer içeri girmedim. Kapının önünde durup aralıktan içeri giren ışığa fenerimle destek olup içeride aşına bir şey aradım.

Ama hiç de aşına olmadığım bir şey gördüm ki, bu aşına bir şey görmek kadar iyiydi. Yangın merdiveninden geldiğimde koridora a ıları kapıya giderken tuvalet masası sağımda, yatak solumdaydı. Bu odadaysa tam tersiydi. şu halde burası yakutları bulduğum oda değildi.

Ondan sonra 301 numarayı açtım. Kapı iki    santim a ıldıktan sonra şekli olan zincire dayanıp durdu.   steseydim onu da a abilirdim ama odada insan olduğunu öğrenmiştim ve eğer gerekli değilse neden içeri girecektim ki?

Aralıktan görmek istediklerimi görebiliyordum. Odanın yerleştirilmesi hatırladığım gibiydi ama bu odada iki yatak vardı oysa yangın merdiveninden girdiğim odada çift kişilik tek yatak olduğunu hatırlıyordum. Demek aradığım oda bu da değildi.

Geriye 303 numara kalmıştı ve onun kilidi beni uğraştırdı işte. Nedenini sormayın. Mekanizması diğerlerinden farklı değildi ve açması onlar kadar kolay olmalıydı. Ama değildi ve bu da benim hem sarhoş hem sarhoşluk sonrası sersemliği varsayımımla gayet tutarlıydı.

Kilit eskiydi ve pimlerinden bazıları iyice aşınmıştı. Bu durumda kilit kimi zaman şöyle sertçe bir bakışla bile açılabilir. Ama o anda maymuncuğum içerde kayıyordu. Bir ara pes edip kendi oda anahtarımı denemeye karar verdim. Aslında uyması uzak bir olasılıktı ama uzak olasılıklar da kimi zaman gerçeklerdi ve bunun da o zamanlardan biri olması ne iyi olurdu...

Hayal işte.

Anahtarı cebime soktum, yeniden işe koyuldum ve bu kez talihim yaver gitti. Kapıyı araladım, fenerimin ışığını içerde dolaştırdım. Çift kişilik yatak oradaydı ve boştu. İçeri süzülüp kapıyı kapadım ve bir koltuğa yığıldım kaldım.

Bu kere fenerimi hiç acele etmeden ağır ağır dolaştırdım ve bunun geçen gece girdiğim oda olduğuna kanaat getirdim. Hele bir iki çekmece açıp bakınca bundan iyice emin oldum. İkinci çekmecede kadın çamaşırları vardı ama bu kez mücevher yoktu.

Yakutları aldığım yere koyabilirdim. Oda sahibi yok olduklarını fark etmemişse o zaman yaptıklarımı tümüyle örtmüştü olurdu. Eğer kaybolduklarını fark etmişse şimdi bulunca aklını kaçırmakta olup olmadığını düşünebilirdi.

Onunkini bilmem ama ben aklımı kaçırıyor olmalıydım. Mücevherleri neden geri koyacaktım ki? Zaten sahibinin kim olduğunu ya da yasal bir sahibi olup olmadığını bilmiyordu ki. Kimdi yakutların sahibi? Cynthia Considine mi? Koca John mu? Isis Gauthier mi? Ahlaki sahiplik düşününce üçünün de buna hakkı yok gibiydi. Bu durumda 303 numaralı odanın sakininin de, benim de onlar kadar geçerli iddiamız vardı.

Sonuçta mücevher kutusu cebimden çıkmadı.

Ama o anda başka bir soru çıkıverdi ortaya. Orada ne işim vardı?

Bunu düşünmek için oturmak zorunda kaldım. Bu odaya beni getiren içgüdüümü sorgulamış değildim. Sonra da doğru odayı bulma ve kapıları açma telaşıyla bir kere içeri girdikten sonra ne yapacağımı düşünecek zamanım olmamıştı.

Burası olmam gereken mantıklı yerdi, değil mi? Odayı bulup da içeri girdiğime göre şimdi kimin odası olduğunu araştır bilirdim. O zaman Isis Gauthier'in mücevherlerini alan kişiyi bilecektim ve...

Ve ne?

Herhalde Isis'in yakutlara göz dikmiş ve fırsat bulunca o çalmaktan kaçınmamış ahlaken çökmüş bir arkadaşının adını öğrenmiş olacaktım. Yakın bir dostluk kurma umuduyla bu Isis'e bildirmenin dışında yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Bunu bilmek beni Gulliver Fairborn'un mektuplarına bir adım daha yaklaştıracak mıydı? Anthea Landau'yu kimin öldürdüğünü öğrenmemde yardımcı olacak mıydı? O yazmadığım listede sekiz soru vardı ve bu bilgi ancak Mücevherler üçüncü kattaki o odaya nasıl gelmişti? sorusuna yanıt olabilirdi.

Yine de içimde bir ses her şeyin birbirine bağlı olduğunu söylüyordu. Aksi takdirde bu işte rastlantının payı çok büyüktü. Ve eğer her şey birbirine bağlıysa, o zaman bulabileceğim şey beni bir başka şeye götürebilirdi.

Eldivenlerimi giyip işe koyuldum. Küçük masanın üzerinde yeşil cam abajurlu bakır bir lamba vardı. Onu görünce odaya ilk ziyaretimden hatırladım. Lambayı yaktım ve odanın sahibinin kimliğini ele verecek bir şeyler aranmaya başladım.

Polis olsam iş kolaydı. Giysilerin etiketlerinden satın alan kişiye kadar giden ipuçları çıkarabilirdim. Ama işin o yanına bakarsanız polis armasını resepsiyonda gösterdi mi 303 numarada kimin kaldığını sorabilirdi. Ama o da sağlam bir yol değildi çünkü o zaman da Peter Jeffries gibi takma bir adla karşılaşma olasılığı vardı. Ancak yine de polislerde olup hırsızlarda olmayan bir seçenektir. (Polislerin avantajlarını düşünürseniz biz hırsızların paçayı nasıl kurtardığımıza şaşmamak elden gelmiyor hani.)

Dolaba girmiş, sanki annesi kızını kampa gönderirken adını taşıyan etiketler dikmiş gibi giyecekleri tek tek elden geçiriyordum. Sonra tekerlekli ve çekince uzayan tutamağı olan küçük bir valizi açtım. Birkaç yıl önce bunlardan yalnızca hosteslerde vardı ve şimdi ise başka türünü göremez olduk. Bu açtığım. boştu. Kapadım, sonra dolabın ışığını söndürdüm ve tam torken belleğimde hafif bir parıltı belirdi. Az önce bir şey Sormuştum. Ama ne?

Bir valiz etiketi.

Elbette. insanlar, valizlerini kaybeden havayolu şirketleri, bir de olsa tekrar bulabilsinler diye valizlerine üzerinde adları ve adresleri yazılı etiketler takardı. (Bu hırsızların da işine gelen bir şeydir. Bir hırsız eğer mallarınızdan genellikle hoşnut kalırsa o türde eşyaları hangi adreste bulacağını bilir ve valize bir deste anahtar da atmışsanız artık keyfine diyecek yoktur.)

Dönüp valiz etiketine baktım ama ışık çok azdı. Bu yüzden doğrulup ışığa uzandım, yaktım ve yaktığım anda tekrar söndürdüm.

Çünkü kapıda dönen anahtarın sesini duymuştum.

Tanrım! Bir bu eksikti!

Dolapta mı kalmalıydım? Hayır, masanın üstündeki abajur yanıyordu. Hemen çıkıp onu söndürdüm. Kilidin yıpranan pimleri anahtarı da zorluyordu ve az önce bela olan şey şimdi Tanrı'nın bir lütfuydu. Yine dolaba mı? Hayır, banyo daha yakındı ve bir an sonra kapı arkamdan kapanmıştı bile.

Tam zamanında. Kapının açıldığını, sonra da kapandığını duydum. Elektrik düşmesinin çevrildiğini duymadım ama kadın düşmeyi çevirince banyo kapısının altından ışık görünmüştü.

Dolaba girmedığım iyi olmuştu. Geçmişte bir iki kere evsahipleri beklenmedik bir anda döndüklerinde dolaplarda saklanmış, her seferinde yakayı sıyırmıştım ama bu kere şansım yaver gitmeyebilirdi. Hava serin olduğundan kadın bir ceket ya da manto giymiş olacaktı ve yapacağı ilk iş onu çıkarmak olurdu ve ondan sonra da dolabı açmak.

Peki ya yapacağı ikinci iş ne olurdu?

Banyoya girmek tabii ve oraya girip de beni bulunca ne yapacaktım? Damlayan musluğu tamir için çağırılmış tesisatçı olduğumu söyleyemezdim. O iş için giyinmiş değildim, hem de aletlerim yoktu.

Kapıyı kilitlese miydim?

Kilitlesem duyardı. Sesi örtmek için öksürsem ya da sifonu çeksem bu kere onu duyardı. Duymasa bile banyo kapısının olduğunu görünce ne yapardı? Aşağı telefon eder, onlar açması için birini gönderirlerdi ve karşımda yine bana haklarımı okuyan birini bulurdum. Bunlar önemli haklarsa da onları duymak istediğim sıklığın da bir sınırı vardı doğrusu. Pencere camı buzlu olduğundan yangın merdivenine açılmadığını bilemiyordum. Son boyandığından bu yana kapalıymış bir hali vardı ve açabileceğim de garanti değildi. Ayrıca çok dardı ve herhalde...

Kapı kolu döndü. Kapı açıldı.

14

O sırada banyo küvetinin içine girmiş perdesini çekmiştim ve kendimi Sapık filmindeki Janet Leigh kadar güvende hissediyordum. Kadın içeri girerken ışığı yaktı. Buna şaşmadım ama mutlu da olmadım. Duş perdesi yarı şeffaftı ve kendimi zorladığım takdirde dışındaki şekilleri görüyordum. Ne kadar çok ışık olursa o kadar çok şey görmekteydim.

Duş perdesi tek taraflı aynanın mucidi tarafından yapılmış olsaydı fazla ışıktan memnun olurdu. Ancak burada ben dışarısını ne kadar iyi görüyorsam dışardan da o kadar iyi görünüyordum demekti.

Işığın yanmasına rağmen ziyaretçim konusunda fazla bir şey söyleyemiyordum. Silüetine bakılırsa orta boyluydu, ne çok zayıftı ne de çok şişman. Ama o kadarını kadını görmeden de tahmin edebilir ve yüzde doksan haklı çıkabilirdim. Üstelik perdedeki bulanık biçimden çok dolaptaki elbiselere bakarak daha fazla şey söyleyebilirdim.

Ama şimdi bir şey daha biliyordum. Kadın tertipli ve titizdi. Ve utangaç.

Çünkü ışığı yaktıktan sonra yaptığı ilk şey kapıyı kapamak olmuştu.

Bilemiyorum. Belki herkes böyle yapar ya da bu yalnızca kadınlara özgü bir şeydir. Ben evimde yalnızken tuvalet kapısını kapamam. Ama işlerini görürken sesini duymamak için musluğu açıp su akıtanlar olduğunu bilirim ve şimdi de bunlardan biriyleydım işte.

Ancak kadın musluğu açmadığından yaptığının sesini gayet net bir şekilde duymaktaydım. Tanrı'nın yarattığından bu daha sapık olsaydım bu kışkırtıcı, hatta heyecan verici bir şey olabilirdi. Ama şu koşullar altında ancak rahatsız ediciydi. Duruma rahatsız olduğumdan değil, yalnızca kıskandığımdan. O anda benim de bir mesanem olduğunu ve o ana kadar eddiğim bir boşaltma ihtiyacında olduğumu hatırlatmıştı, enikonu üzerinde fazla duracak değilim ancak eğer suç işlemekle geçecek bir hayatı düşünüyorsanız bundan bir şeyler çıkarabilirsiniz. Sözkonusu olan yalnızca işin keyfi ve elde edilen büyük kârlar değildir. Zamanınızın bir kısmını da işemeye fırsat bulmayı dileyerek geçirirsiniz.

Konuğumun bu fırsatı vardı ve bundan yararlanıyordu. Sonra kalktı, sifonu çekti, ellerini yıkadı. Kapıyı kapama zahmetine giren birinden başka ne beklenirdi ki?

Kadın sonra kapıyı açtı, odaya girdi ve o anda işte kanım dondu. Çünkü sıradan bir şeyden söz edermiş gibi, "Sıra sende" demişti.

Anlattığım gibi bu seve seve kabul edeceğim bir öneriydi. Ağırlığımı bir ayağından ötekine aktarma aşamasına gelmemişsem de, bu olasılığın ufukta belirdiğini görür gibiydim. Ama beni nasıl görmüş, gördüğünü nasıl öyle kusursuz bir biçimde saklayabilmişti. Ve ben sıramı savarken herhalde o da aşağıdaki herife polisi aramasını söylüyor olacaktı.

Ve kapıyı açık bırakmıştı.

Bütün bunların çok kısa bir zaman dilimi içinde olduğunu ve düşünecek fazla vaktim kalmadığını da belirtmeliyim. Aksi takdirde, hiç kuşkusuz sizin gayet iyi anlamış olacağınız gibi, sarhoş kafamın çarkları ağır

aksak çalışırken, daha uzun boylu tur silüetini içeri girip kapıyı kapattığını görmeden önce böyle olasılığı ben de düşünebilirdim. Adam sonra sert adımlarla tuvalete gitti, eğilip kapağını kaldırdı, doğruldu ve işemeye başladı.

Burada perdeyi çektim ama perdenin arkasında ben olduğumdan bunu yapamayıp olanları anlatmak zorundayım.

Adam işini bitirdi, sifonu çekti, ellerini yıkayıp havluyla kuruladı ve dışarı çıkarken ışığı söndürdü. Ama bu kere kapıyı kapamadı.

İşte sevişme seslerini de bu nedenle dinlemek kaldım.

Yıllar önce hırsızlık mesleğine yeni başlayan bir gencice yüzüm kızarak söylemekteyim bunu, olayda kesinlikle bir enerji vardı. Bunu gençliğime yorabilirsiniz; o zamanlar da öyle geliyor ki, her şeyin cinsel bir yanı vardı.

Freudçu biri benim evlere girişimi o ilkel sahneye bakmak umudu ile başladığını söyleyebilir: Yani annemle babamın o pis işi yapmalarına. Bilinçaltında neler yattığını ancak Tanrı bilir ama size bunun görmek istediğim en son şey olduğunu belirtmek isterim. Ayrıca anababamı dikizlemek isteseydim onları başkalarının evlerinde aramaz, kendi evimde kalırdım.

Ama bu birinin görmemem gereken bir şeyi yaptığını görmemin hoşuma gitmediği demek değildir. Özellikle bunu aramaya çıkmazdım ve gerçeğe bakılırsa ziyarete gitmeden önce evlerin boş olduğundan emin olmak için gayet büyük zahmetlere girerdim. Yine de bulduklarım beni sık sık cinsel açıdan uyarırdı. Yapılmamış bir yatak aklıma ben oraya varmadan bir kaç saat önce olmuş olabilecekleri getirirdi. Bir sutyen, bir külot, onları ne çaldım, ne de koklardım ama pekâlâ farkında olurdum işte.

Bir zamanlar benim varlığımdan haberdar olmayan bir çiftin sevişirlerken yanlarında olmayı heyecan verici bulabilirdim. Belki de geçmişteki o delikanlıyla bir ilişki kurabilmeyi başarsam şimdi de bir heyecan kıpırtısı uyandırabilirim ama bundan pek emin değilim. O günler geride kaldı sanırım ve daha iyi oldu.

Çünkü olaydan bir katılımcı olarak ne kadar hoşlanırsam da bir seyirci olarak ilgim çoktan soğumuştur. Yıllar boyunca bir çok kırmızı noktalı film görmüşsem de bundan sonra hiç görmesem bile umrumda bile değildir.

Ben de orada durup sevişme seslerini dinledim ve ya onların ya da hepimizin başka bir yerde başka bir şey yapmamızı istedim. Televizyon izlemek, papaz kaçtı oynamak ya da bir pizzayı paylaşmak gibi. Gözlerimi kapamama gerek yoktu: Onlar öteki odadaydılar, bense perdenin ardında, ama yine de hiç dinlemek istemediğim sesleri duymamak için parmaklarımla kulaklarımı tıkamak isterdim.

Bir an bunu yaptıysam da hemen vazgeçtim. Çünkü kulaklarımın bana iletebileceği her bilgi kırıntısına ihtiyacım vardı. Birinin erkek diğerinin dişi oldukları dışında hiçbir şey bilmiyordum. Erkekten henüz bir ses çıkmamıştı ve kadın da yalnızca banyodan çıkarken "Sıra sende" demişti. Bu da sesin tanıdığım birine ait olup olmadığını anlayabilmem için yeterli olmamıştı.

Belki de konuşurlardı. Belki de kim olduklarını anlamama yarayacak bir şey söylerler ya da yazılı olmayan listemdeki bazı sorulan yanıtlarlardı. Onun için dinledim ve onlar da bu işi yapan insanların çıkardıkları sesleri çıkardılar yalnızca. Biraz inleme, biraz homurdanma, ara sıra soluğun tutulması ve küçük bir takdir sesi.

Sonunda olay kadın için çok heyecan verici bir durum aldı. Erkek için de aynı şey olabilirdi ama bunu kendisine saklayacak kadar erkekti. Kadının dili açıldı, gürültüye başladı. O sırada bir sözü dikkatimi çekti ve çok daha büyük dikkatle dinlemeye başladım. Evet, tamamdı.

Kadının kim olduğunu biliyordum.

Sözlüğün "sukut-u hayale uğrama"yı nasıl tanımladığını bilmiyorum, isterseniz siz bakabilirsiniz ama benim buna ihtiyacım yoktu. Bu, yan odada iki kişi sevişmelerini bitirdikten sonra sizin banyo küvetinde çiş gelmiş olarak durmanızdır.

Şimdi ne olacaktı?

Hiçbir şey duymuyordum ve bu ne demek oluyordu? Her halde dostça bir sessizlik içinde yatıyorlar ya da aynı şeyi bir daha tekrarlamak için güçlerini toparlıyorlar ya da uykuya dalmak üzereler demektir. Her iki durumda da orada kısılmıştım.

Ben de olduğum yerde kaldım ve Redmond O'Hanlon kändiruları düşünmeye başladım. Şimdiki gibi işemem gerektiği bir anda Amazon nehrinde yüzyü olsaydım ve işemem çevredeki bütün kändirulara davetiye çıkarmak olduğunu bilseydim kendimi ne kadar tutabilirdim?

Durumumu anladınız sanırım. Bu düşünceyi nereye kadar götüreceğimi ya da böyle düşünerek ne eyleme geçeceğimi bilemeden öylece dururken yan odadan sesler gelmeye başladı Odanın içinde dolaşılıyor ve duyamadığım kadar alçak seslerle bir şeyler konuşuyorlardı.

Ayaksesleri yaklaştı ve banyo ışığı yandı. Tanrım, yoksa duş mu yapacaklardı? Bu tür bir eylemden sonra pek duyulmadık bir şey değildi ama...

Gelen kadını ve daha önce tahmin ettiğimden daha az titiz olması beni pek memnun etti. Kadın bir havluyu ıslatıp silindi, sonra başka bir havluyla kurulandı. O çıkınca sıra erkeğe geldi ve namussuz bir daha işemez mi! Sonra sifonu çekti, ellerini yıkadı, ışığı söndürüp dışarı çıktı.

Sonra yine yürüme sesleri geldi ve ışık söndü. Banyodaki değil, o sönüktü zaten. Ondan sonra hayal bile edilemeyecek kadar tatlı bir ses duyuldu: Kapanan bir kapı ve kilit içinde dönen bir anahtar.

Duyduğumun gerçek olduğundan emin olmak ve unuttukları bir şeyi almak için geri dönmelerine fırsat vermek için bir dakika bekledim. Asansöre kadar gidip gelme süresini beklemem gerekirdi ama zaten yeteri kadar beklediğim fikrindeydim.

Duş perdesini çekip küvetten çıktım. Klozet kapağını kaldırmak zorunda kalmadım. Kaba ve düşüncesiz herif zaten açık bırakmıştı.

Ama ben öyle değildim. Ne de olsa gayet duyarlı bir yeni zaman insanıyım ben. İşimi bitirince kapağı indirdim.

Tek istediğim oradan çıkmaktı. Ama dolabı kontrol etmeyi de unutmadığımı belirtmek isterim. Valiz yerinde duruyordu. İkisi dolabı açmış değillerdi sanırım. Banyoya girip çıkmaktan başka bir şeye bakmaya vakit bulamamışlardı ki.

Valizin etiketine baktım. Üzerinde Karen Kassenmeier ile Oklahoma, Henrietta'da bir adres yazılıydı. Kopya etmeyi düşündüm ama buna ne gerek vardı ki? Kadının olayın sonuna doğru çıkardığı sesleri duymuştum. Onları daha önce de duymuşluğum vardı ve o zaman kadın kendini Karen Kassenmeier olarak tanıtmamıştı.

Peki, erkek kimdi ve kadının ağzından o sesleri ne yaparak çıkartmıştı? Şöyle bir bakacak kadar perdeyi çekmeliydim. Ama o zaman da önce klozeti, sonra musluğu kullanırken sadece sırtını görecektim. Ve sırtından da herifi tanıyacağım pek kuşkuluydu.

Yatağı yapmış olduklarına dikkat ettim. Ama çarşafı değiştirmedikleri için adamın geride DNA'sını bırakmış olma olasılığı fazlaydı. Ve beni ilgilendirdiği kadarıyla orada kalmaya devam edebilirdi.

Ama yatağı yapmış olmaları garipti doğrusu...

Dönüp bir daha baktım ve o efsanevi gözlem gücümle yatağı yapmadıklarını çünkü zaten bozmamış olduklarını anladım. Kadife yatak örtüsü az önce kulak misafiri olduğum türden maliyetin yanılsaması imkânsız izlerini taşıyordu. Beklenen izlerdi bunlar ama bir de beklenmedik bir iz vardı: İnsanın avucunun ölçü ve biçiminde kara bir iz, yastıklardan birinin hemen üzerinde.

Ne olduğunu merak etmiştim. Dokunmak istemediğim için uzun uzun baktım. Altan sızmış olabilir miydi? Eğer öyleyse nereden sızdığını pek görmek istemezdim. Ama örtüyü kaldırdım ve altındaki yastığa baktım. Yastığın beyaz kılıfında herhangi bir leke, normalin dışında bir şey yoktu.

Peki kadın ya da her ikisi geri geldiklerinde ben o lekeye bakıyor mu olmak istiyordum?

Kesinlikle hayır. Kendi odamda olup gözkapaklarımın altına bakıyor olmak istiyordum elbette. Ve aradan çok geçmeden odamdaydım ve o işi yapmaktaydım. Saat beşe geliyordu şafak sökmeden otelden ayrılacak olursam gereksiz yere dikkatleri üzerime çekerdim. Hem ta evime kadar gidip de iki saat sonra dükkânı açmak için geri dönmenin ne anlamı vardı. Oda parasını ödediğime göre bari bir yararını görebilirdim.

Aspirin şişesi üzerinde dört saatte birden daha sık alınmaması öneriliyordu ama onu yazan kişi benim şu anda neler hissettiğimi ne bilirdi ki. Odaya dönünce iki tane daha yutmuştum ve şimdi de yattığım yerde ilacın etkisini göstermesini bekliyordum.

Paddington Ayısı yanımda yatıyordu. Üzerimdekilerin hepsini çıkarmıştım. O ise çizmeleri dahil hiçbir şeyini çıkarmamıştı. Düşüncelerimi Paddington'la sınırlı tutmak istiyordum ama mümkün değildi.

Hep 303 numarayı ve orada karşılaştığım şeyi düşünüyordum. Tanrıya şükürler olsun, gerçek karşılaşma olmamıştı ama kadına plastik duş perdesinin ardından bakmış ve açık kapının ardından gelen sesini dinlemiştim.

Perdenin ardından işemek için oturduğu dışında bir şey görememiştim. Ama daha önce benim evimin duvarları arasın da yankılanan o ihtiras çılgınlığı bana çok daha fazla bir şey söylemişti.

Valizin üzerindeki etiket kadının Karen Kassenmeier olduğuna yemin ediyordu. Ama ben işin gerçeğini biliyordum.

Alice Cottrell'di.

15

Şaşılacak bir şey, saat onu birkaç dakika geçe dükkânı açmıştım bile. Raffles beni kapıda karşılayıp bileklerime sürtünerek aklıktan ölmek üzere olduğunu anlattı. Performansı her ne kadar inandırıcaysa da Fino Fabrikası'ndaki Carolyn'i aramaktan kendimi alamadım.

"Ben yemek vermedim" dedi. "Ben de dükkânı birkaç dakika önce açtım zaten. Uzun bir geceydi."

"Benimki de."

"Biliyorum, sana telefon ettim ama bulamadım. Hem de çok geç saatlerde. Neredeydin?"

Kapıda biri vardı. "Yemekte söylerim" dedim. "Ne getireyim?"

"Bilmem. Fantezi bir şey olmasın, tamam mı? Bu sabah midem kahvaltıyı bile kaldıramadı, bu da sana ne durumda olduğum hakkında bir fikir verir sanırım. Hafif bir şeyler olsun"

Raffles'ın nasıl bir gece geçirdiğini bilmiyorum ama kahvaltıyla bir sorunu yoktu. İlk müşterimin hemen ardından ikincisi geldi, onlar dükkânın çeşitli köşelerinde kitaplara bakarken ben de Henry Walden'in kadını değerlendirmem için bırakmaya ikna ettiği kitapları inceledim. Gözüme dünden çok daha iyi görünüyordlardı şimdi. Öyle pek seyrek bulunan eserler yoktu ama hepsi iyi durumdaydı, raflarımda gösterişli durur ve kolay satılırdı.

Not alıp kaç paraya satabileceğimi hesaplayıp kaç para verebileceğimi çıkarırken Henry Walden kapıda görüldü. Geceyi Bum Rap'te içerek değil de bir Zen tapınağında meditasyonla geçirmiş gibi bir hali vardı. Bu kere temiz bir gömlek ve farklı bir ceket giymişti. Gözleri parlak, teni canlıydı, kahverengi beresini çapkın bir açıyla kafasına yerleştirmişti.

"Günaydın" dedi. "Epey keyifli bir geceydi."

"Benim için de öyle" dedim. "Hatırlayabildiğim kaldı yani. İçki fena çarptı."

"Sahi mi? Hiç göstermedin."

İltifatı kulağa hoş geliyordu ama fazla inanmak da hiç olmazdı.

Biraz çene çaldık, sonra o bir iki kitaba bakarken ben telefonun başına geçtim. Martin Gilmartin'i bürosunda buldum ve aradığı kitapların -yakut demek istememiştım- güvenilir bir yerde olduğunu söyledim. Tabii o güvenilir yerin de arka odamdaki bir çuval kuru kedi mamasının altı olduğunu da açıklamadım.

"Ama şimdilik ikisine de bir şey söyleme" dedim.

"John'a da, Isis'e de" dedi. "Şey, kitapları ne yapacağımıza karar verene kadar."

Telefonu kapayınca Alice Cottrell'in bana verdiği numarayı aradım. Bir yanıt alamayınca şaşırdım diyemem doğrusu.

Öğle olduğunda kitapları bırakan kadın hâlâ gelmemişti. Vitrine saat birde döneceğimi gösteren karton saat kadrânını astım ve Henry'den masayı içeri taşımak için yardım istedim. Sonunda masayı dışarda bıraktım ve vitrindeki saat kadrânını indirdim.

Carolyn'e, "Bir dükkân bakıcısı buldum" dedim. "Boş zamanı olan bir müşteri. Kendisine para vermeme imkân yok ama o da para istemiyor zaten. İşi öğrendiğini söylüyor."

"Bende de bir Keith vardı, hatırladın mı? Çırağım olmak istiyordu. Köpek bakımını öğrettiğim takdirde bütün pis işler yapmaya hazır. İyi bir iş olurdu ama herifi çevremde görme sinirlerimi bozuyordu."

"Henry'nin sinirlerimi bozacağını sanmam" dedim, sabah sinirlerim epey berbat olduğu halde bir şey yapmadı."

"Sinirlerin mi bozuktu?"

Başımı salladım. "Güç bir geceydi."

"Benimki de."

"Senin Erica ile olduğunu sanıyordum."

"Onunlaydım."

"Onunla olduğun zaman Lavoris ve sodadan başka bir şey içmediğini sanıyordum."

"Ben de. Yiyecek ne getirdin, Bern? Kahvaltı edemediğim için çok acıktım."

"Ben de. Yemeğin ne olduğunu bilmiyorum."

"Hem sen aldın hem de bilmiyorsun, öyle mi?"

"O Özbek yerine gittim."

"Taşkentli İki Arkadaş'a mı?"

"Evet. Nasıl bir yer olduğunu bilirsin. Mönü karatahtaya yazılı ama ne yazdığını kim okuyabilir ki? Yalnızca işaret edip parayı verdim, arkadaşlardan biri yiyecekleri sardı, öteki de paranın üstünü uzattı."

Kâğıdı açıp kokladı. "Her nedense bu bana pek hafifmiş gibi gelmedi" dedi.

"Tüh, unutmuştum."

Bir çatal alınca gözleri irileşti. "Hafiften çok uzak hem de."

"Bırak öyleyse. Gidip başka bir şey alayım."

"İstemez. Belki de insan kendini böyle hissederken hafif yememeli. Belki de baharatlı şeylere ihtiyacım vardır."

"Eh bu da boruların pasını sökecek kadar baharatlı işte."

"Benim borularım giderek daha paslanıyor. Bayağı lezzetliymiş. Beni iyileştireceğinden eminim."

"Umarım öyle olur."

"Kötüleştirse eve giderim. O da dünyanın en kötü şeyi eğridir nasıl olsa. Sence bu yediğimiz nedir, Bern?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Belki de en iyisi bilmemek. Herhalde bozuk mide yemek palavradan başka bir şey değildir. Ülser için hafif gibi."

"Senin ülserin yok ama."

"Özbek yemekleri yemeye devam edersek olacak. Sen neden keyifsizdin?"

"Marty ile içtim" dedim. "Sonra da Henry ile içtim."

"Dükkân bakıcısı Henry."

"Evet. Marty ile Kessler's, Henry ile Old Overcoat içtim."

"Old Overholt yani."

"Her neyse işte. Her ikisi de çavdar viskisinden hoşlandı ve bayağı iyi dayandı. Ama ben berbattım doğrusu."

Carolyn'e gecenin sona erdikten sonra sabahın üç buçuğunda yeniden başladığını ve bir iki saat sonra tekrar yattığımda bir daha sona erdiğini anlattım.

"Bir de ben çılgın bir gece geçirdiğimi düşünüyordum" dedi.

"Ne oldu?"

"Erica'nın kutlaması gereken bir iş başarısı vardı. Beni Lorelei Salonu'na götürdü."

"Altmışınca kattaki lüks yere mi? İnanılmaz bir manzara. O Lorelei Salonu mu?"

"Evet. Bana satın aldırıldığı elbiseyi giymiştim, kendimi çok tuhaf hissediyordum ama sürekli olarak çok güzel göründüğümü söylüyordu ve ikinci Rob Roy'dan sonra ben de ona inanmaya başladım."

"Rob Roy'lar nereden geldi?"

"Garson getirdi. Neden Rob Roy da, Campari değil onu mu sordun? Kutlama olduğu için. Kutlamaydı ve kafayı bulmamızda bir sakınca yoktu. Manzara da harikaydı. Jersey de gördüm, Queens de. Hoş, gitmeyi aklına bile getirmeyeceğin yere gitmenin ne anlamı var ya, o da başka." Omuzlarını kaldırdı. Ama çok lükstü, Bern. Köpek yıkamaktan sonra çok büyük New York'ta yaşamak budur işte."

"Köpekler, Lorelei Salonu ve Taşkentli İki Arkadaş." Kıtır hamurlardan birini ağzına atıp buzlu çayına uzandı. New York dışında yaşayanlar Özbek yemeklerini tadamadan bir ömür geçirir. Ne kaçırdıklarını asla bilemeyecekler."

"Zavallılar."

"Oysa biz ne yediğimizi bilemiyoruz. Neredeydim, Bern?"

"Altmışınca katta, eğer Rob Roy'ları saymazsak."

"Biz de öyle yapıyorduk. Yani Rob Roy'ları saymıyorduk. Ama sana bir şey söylemeliyim, Bern. iki herif gelip bize asıldı."

"Ya?"

"Diyeceğin yalnızca bu mu yani?"

"Başka ne söylememi istiyorsun ki? İkiniz de alımlı kadınlarsınız ve iki erkeğin gelip size asılmalarına inanmak o kadar da güç değildir."

"Bern, erkekler bana asılmaz."

"Hiç mi?"

"Bir iki yılda bir, bir sarhoş girdiği yerin sevici barı olduğunu farketmeden Cubby Hole'a ya da Henrietta Hudson'a gelir ve eğer önünde duruyorsam ve yeteri kadar sarhoşsa bana asılmaya kalkışır. Ama onun dışında yanıma pek erkek yaklaşmaz. Sevice olduğum açıkça belli olduğu için."

"Eh, dün gece Cubby Hole'da değildin."

"Değildim ve üstümde pantolonum ve ceketim yoktu ve saçlarım da çocukluğumdan bu yana ilk kez bu kadar uzundu hem. Ayrıca ruj da sürmüştüm. Ve de gözlerimi boyamıştım."

"Şaka etmiyorsun ya? Gözlerini boyadın, öyle mi?"

"Ve daha adını bilmediğim bir sürü şey. Erica yaptı makyajımı. Onun evindeydik."

"Demek herifler sana asıldı ve sen de çekin arabanızı yaylanın bakalım falan gibi şeyler söyledin ve..."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Öyle diyecektim ama Erica masanın altından bir tek vurdu. Sonra fincan tabağı kadar iri gözlerle heriflere bakıp bize içki ısmarlayabileceklerini söyledi. Herifler bizim masa oturdu, biz de ısmarlayacakları içkiye yer açılın diye Rob Roy'larımızı bir yudumda bitirdik."

"Erica'nın derdi neydi peki?"

"Ben de onu merak ediyordum. Belki de içki başına vurdu diye düşündüm. Çok içmeyen insanlar içince nasıl olurlar bilirsin."

"Bir gece bir tane fazla içerler ve..."

"Çok doğru. Ben de öyle bir şey olduğunu sandım ve onu oradan çıkarmak için bir plan kurmaya koyuldum. Tam o sırada Erica tuvalete gitti ve bana da gelmem için işaret etti." Carolyn kaşlarını çatı. "Erkekler böyle bir şey yapmazlar, değil mi? Yani tuvalete gitmeyi sosyal bir olaya dönüştürmezler, ha?"

"En azından benim arkadaşlık ettiğim erkekler yapmalı" dedim.

"Bu konuda erkeklerin görüşünü kabul zorundayım, Ben helaya gidince içimde öyle bir arkadaş açlığı hissetmem de. Ancak Erica'nın tuvalete gitmesi gerekmiyordu, yani erkeklerden uzak bir çevrede konuşmak istiyormuş."

"Ve?"

"Eh, benim de kendisine soracak bir sorum olduğu için bana göre hava hoştu. O iki maskarayla ne yaptığımızı sor ona. O da bana idare et dedi."

"İdare et mi?"

"Eğleniriz, dedi. Sanki bir şey olacakmış gibi heveslendiği da sıvışırız. Onu vazgeçirtmeye çalıştım ama becerebilir. Kutlama yapıyoruz ve parasını onlara ödetiriz, bu da gerçekten yeni kutlanacak bir şey olur' dedi."

"Su halde iki itfaiyecinin yanına döndünüz..."

"Meteorolog, Bern. Büyük bir meteorolog konferansı için Ortabatı'dan gelmişler."

"Öyle bir konferans olduğunu bilmiyordum."

"Biz de bilmiyorduk. Her neyse hava hakkında yapılan ödemelerle başını ağrıtmayayım, herifler bize bir iki kadeh içkiden sonra bir de yemek ısmarladılar."

"Lorelei Salonu'nda mı? Bu onlara bir..."

"Tam bir servet denilebilir. Ama umurlarında bile değildi. Her şeyi masrafa geçiriyorlardı ve hangi kız kendisine yemek için iki yüz dolar harcayan bir erkeğe teşekkürlerini iletmezdi?"

"Ben çok daha alçak mali düzeylerde kalmışımdır ama yine de çoğu bunu yapmamışlardır" dedim.

"Mel Torme plağını dinledikten sonra da mı?"

"O zaman bile. Onlardan nasıl kurtulacağınızı merak etmiş olmalısın."

"Ben önümdeki beş dakikayı nasıl anlatacağımı düşünmekle meşguldüm. Öyle sersemlemiş orada oturuyordum ve Erica ise çılgınlar gibi flört ediyordu."

"Bir çift meteorologla."

Rüzgârın ne yönden estiğini anlamak için onlara hiç gerek yoktu. Aslında ikisi de gayet kibar insanlardı."

"İddiaya girerim ki karıları kendilerini anlamıyordu."

"Buna hiç akıl erdiremedim işte. Ben pekâlâ anlıyordum. anlayacak ne var zaten? Birer karı bulup yatmak istiyorlardı. aynı şeyi istiyordum ama bir farkla."

"Ve bu arada Erica flört etmekteydi, öyle mi?" "Ed'e dekoltesini göstermek için öne eğiliyordu ve onun bacağına okşadığına eminim. Phil de elini bacağıma üstüne koydu ve ben de bir çatal batırmak istedim."

"Sonra ne yaptın?"

"Biraz daha şarap içtim. Şarabı Rob Roy'ların tepesine boca ettim. Kahve ile de B&B içtim."

"Bu sek konyaktan daha kadınsı oluyor herhalde."

"Konyağı tercih ederdim. Onlarla otellerine ya da Erica'nın evine gideceğimizden korkuyordum..."

"Ve..."

"Ve bu bir kadının sevicisi olduğuna yemin edip sonra biseksüelliğe başladığı ilk kez olmayacaktı. Herifler bize asılmadan senin için kaygılanmaya başlamıştım aslında."

"Benim de lezbiyen olduğuma yemin ettikten sonra biseksüel olacağımdan mı?"

"Erica durmadan senin hakkında sorular soruyordu. Nasıl arkadaş olduğumuzdan nerde oturduğuna ve kahvaltıda ne yediğine kadar. Bayağı meraklanmıştım ve sonra herifler gelince..."

"Onlarla birlikte eve gideceğini sandın."

"Evet, sonra ertesi sabah uyanacaktık ve Erica, 'Aman Tanrım, dün gece öyle içtik ki hiçbir şey hatırlamıyorum' diyecekti ve ben de hatırlamıyormuşum gibi yapacak ama hatırlayacaktım. Olacakların olmaması için bir yol düşünmeye çalışıyordum ama buna hiç gerek yokmuş. Adamlar hesabı ödedi asansörle birlikte aşağı indik ve ondan sonra hatırladığım kadarı ile bir taksiye binmemiz ve adamların arkamızdan bakıp arabalarından çıkışımızı seyrettikleri oldu."

"New York'a hoş geldin" dedim.

"Değişiklik olsun diye benim eve gittik. Erica çok sarhoştı, 'Ben erkekmişim gibi yapalım' dedi. 'Tamam sen bana şu Yankee takımını anlat' dedim. Ama o oyununa beni de kattı ve gerçekten korkunçtu."

"Tahmin edebilirim."

"Sonra sıra ona geldi. 'Şimdi sen erkek ol' dedi. O da korkunçtu. Bunlardan söz etmekten bile hoşlanmıyorum, Bern."

"Ben de. Soyunma odası konuşmalarından hiç hoşlanmam."

"Ya da makyaj odası konuşmalarından. Ama Erica ile fazla konuşmadım çünkü başımı yastığa dayar dayamaz uyumuşum. Sabah erken uyandım ama o benden önce kalkıp gitmişti."

"Şimdi ne olacak dersin?"

"Benimle Erica arasında mı? Bilmem. Zamanla belli olur. Ya Alice'le senin durumun nasıl?"

"Bir şey olacağı yok sanırım."

"Ya Gulliver Fairborn'un mektupları ve bulduğu o yakutlar? Ve Anthea Landau cinayeti? Ve bu arada olan her şey?"

"Bilemiyorum. O zevkten çığlıklar atanın Alice olduğunu duyunca ne tesadüf dedim. Ama hiç de tesadüf değildi. Biraz daha düşününce gerçek tesadüfün hangisi olduğunu gördüm."

"Hangisiydi?"

"Mücevherler. John Considine mücevherleri kendi kendinden çalıp Isis'e verdi."

"Ödünç olarak."

"John öyle diyor. Her ne olursa olsun mücevherler Isis'teydi. Sonra da Alice Cottrell'in odasında. Buna tesadüf denir işte."

"Daha sonra da senin cebinde ve ona tesadüf denmez. O alışkıdır ve belki Alice'in odasına da öyle girdi."

"Alice mücevher hırsızı mı yani?"

"Neden olmasın?"

"Ve kendisi usta bir hırsız olduğu için Gulliver Faitbourn'a vermek için mektupları bana çaldırmaya çalışıyor, öyle mi?"

"Belki de mücevher hırsızı değildir, Bern."

"Nedir o halde? Ve mücevherler nasıl eline geçti? Ve... "

"Ve ne, Bern?"

"Bilmiyorum ama iş giderek karışıyor" dedim.

16

Ben yokken Henry bir iki satış yapmış, kitapları bırakan kadınla da anlaşmıştı. Kadına kasadan para ödemiş, karşılığında makbuzunu almış ve hatta bana para kazandırmıştı: Kadına benim öngördüğüm fiyattan yirmi beş dolar eksik söylemiş ve kabul ettirmişti.

Sotheby's'den Bay Harkness yine aramıştı. Ama onu aramak istemedim, ayrıca Alice Cottrell'in numarasını da bir daha denemenin bir anlamı yoktu çünkü artık numaranın onun olmadığına inanmıştım. Ben de Henry'yle kitaplardan söz etmeye koyuldum. Çenesini eline dayayıp tezgâha yaslanan Henry, Thomas Wolfe'un çok genç yaşta kendisinde bıraktığı etkiyi anlatıyordu. "Look Homeward Angel olağanüstü bir kitapta benim için ama birkaç yıl önce tekrar okumaya çalıştım, başaramadım."

"Eh, artık yuvaya dönüş yok da onun için" dedim.

"Belki de ondandır ama bazı kitapları tekrar tekrar okuyabiliyorum. Ancak Wolfe'u gençlikte okumak gerek."

"Dr. Seuss için de aynı şey söylenebilir."

"Bilemem" dedi. "The Cat in the Hat'i her zamandan çok seviyorum. O pek çok şapkası olan çocuk hakkındaki kitap hani."

"Bartholomew Cubbins" dedim. "Belki de sen şapkalar hakkındaki kitaplardan hoşlanıyorsundur. Buralarda bir yerde Michael Arlen'in Yeşil Şapka'sı olacaktı. Yıllardır duruyor, bir oku bakalım nasıl bulacaksın. Ya Nobody's Baby'ye ne dersin? Onu on yedi yaşında okumuşsan hayatını değiştirdiğini söyledin ama okuduğunu sanmıyorum."

"Kitap yayımlandığında ben on yedimi çoktan geçmiştim."

"Ama kitabı okudun, değil mi?"

"Çıktığı zaman, ondan sonra da birkaç kere bakmıştım."

"Hayatını değiştirmede herhalde."

"Bence her şey insanın hayatını değiştirir. Gazetelerde insan her ne olursa olsun bir şeyi okudu mu artık başka bir şey sandır."

Bunun üzerine güzel bir felsefe tartışması başlattık. Ben zaten böyle konuşmalar yapma umuduyla satın almıştım dükkânı. Bir ara lafımın ortasında durdum ve açılan kapıya baktım. İçeri giren kadın hiç de yabancı gelmemişti. Ama ancak bana "Merhaba! Sizin burada ne işiniz var?" diye seslendiğinde kendisini çıkarabildim.

Isis Gauthier'yi çok değişik görüldüğü için tanıyamamıştım. Bu kere Paddington Ayısı gibi giyinmemişti ama blucini ve pembe Brooks Brothers gömleği ile aynı derecede şıktı. Örülü saçları şimdi omuzlarına kadar dümdüz iniyordu ve kızıl parıltılarla alev alevdi. Akıllı bir insan olduğumdan peruk olduğunu ilk bakışta anlayabilmişim.

"Ben hep buraya gelirim" dedim. "Dükkân benim çünkü. Sizin burada ne işiniz var?"

"Sana demedim" dedi. Henry'ye bakıyordu. Henry doğruldu, ellerini iki yanına indirdi. "Ah, özür dilerim, sizi birine benzetmişim." Kadın bu kere bana döndü. "Dükkânın senin olduğunu biliyorum. Ve dükkânında değilken ne yaptığını da biliyorum. Ve sanırım seninle konuşmamız gerek." Sonra dönüp yine Henry'ye baktı.

Henry, "Ben yemeğe çıkayım" dedi.

Kapı adamın arkasından kapanana kadar bekledi Isis. Sonra Marty ile konuştuğunu ve Marty'nin kendisine benimle konuştuğunu anlattığını söyledi. "Bayan Landau'yu sen öldürmemişsin dedi" dedi. "Ama polis de aynı şeyi söylemişti zaten. Sen oraya bir şey çalmak için gitmiş ama aradığını bulamamışsın."

"Bunu söyleyiş şeklinden hoşlanmadım" dedim. "Sanki hırsız hem de beceriksizmişim gibi."

Sonra en sevimli gülümsememle yüzüne baktım ama bunun pek bir etkisi olmadığını görebiliyordum. "Sen bir hırsızsın" dedi. "Ve otele bir şey çalmaya geldin. Ve biri odama girip yakutlarımı çaldı. Senin bu işle ilgili olduğunu anlamak için detektif olmak gerekmez."

"Ne demek istediğini anlıyorum, ama..."

"Marty çalmadığını söylüyor" diye devam etti. "Ama ortada böyle bir durum var: Ona yakutlarımın kayıp olduğunu söylediğimde bana inanmadığını farkettim. Öyle diyerek iade etmekten kurtulmak istediğimi düşünüyordu. 'Ah, zavallı Bayan Corisdine'a seve seve verirdim ama biri çaldığından ne yazık ki imkânsız' falan." Yüzüne baktı. "Ama şimdi bana inanıyor. Seninle konuştu ve ondan sonra bana inandı. Bu sence ne demek oluyor, Bay Rhodenbarr?"

"Aklını başına topladı demek."

"Benim için, yakutların çalındığını söylediğimde yalan söylemediğimi kabul ettiğini söylemesi demek oluyor. Çünkü onları aldığını itiraf ettin. Otele sana rastladığım gecedan önce gelmiş olmalısın."

"Sonra da suç mahalline döndüm demek?"

"Paddington'da güvenliğin pek matah bir şey olmadığını görünce öteki odaları da bir dolaşayım dedin. Ben benim odama neden girdiğini öğrenmek istiyorum. Seni John Considine mi gönderdi?"

"Adamla bir tanışıklığım yok" dedim. "Ve onun için yakutları çalmış olsam Marty'yi neden onları vermene ikna için sana göndersin?"

Belki de senin başarılı olduğunu bilmiyordu. Belki de onun sana vaad ettiği para yerine başkasından daha çok alabileceğini düşünüp mücevherleri ona vermemiştin."

"Bir ağızda ne çok belki bu böyle."

"İki cümle ve herbirinde bir belki."

"O kadcırcık mı? Bana daha çokmuş gibi geldi de."

"Konuyu değiştiriyorsun." Ama kadın aslında artık ilk içeri girdiği andaki kadar sert değildi. Dudaklarının kenarında bir gülümseme dolaşıyor ama fazla bir teşvik göremediğinden bir türlü yayılamıyordu.

"Yakutlarının bende olduğunu sanıyorsun" dedim 'Yakutlarının' sözünü onun tarafında olduğumu belirtmek için özellikle kullanmıştım. "Diyelim ki haklısın."

"Biliyordum!"

"Dur hele!" dedim. "Varsayım bu. Tamam mı? Haklı olduğunu söylemedim, diyelim ki haklısın dedim. Aslında ben senden hiçbir şey çalmış değilim."

"Ve bu gerçek, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Ve benim sana inanmamı bekliyorsun, öyle mi? Bir hırsıza?"

"Mücevherler odandan kayboldu, değil mi? Eh, ben sana odana ayak basmadığımı söylüyorum. Ayrıca hangi odada kaldığını da bilmiyorum."

"O zaman odama girmediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen altıncı katta kalıyorsun ve ben altıncı katta yalnızca Anthea Landau'nun odasına girdim."

"Zavallı Anthea" dedi. "Öteki kiracılara kötü davranır ama bana karşı hep iyiydi. 'Bir gün bir kitap yazarsan doğru bana getir, yavrum' derdi." Kadın gözlerini yüzüme dikti. "İşte itiraf ettin!"

"Neyi?"

"Odasına girdiğini."

"Bu bir itiraf değil. Burada mahkemede değiliz ki, diyelim ki parmakizimi buldular. Ama ben senin odana girmedim, siyah kadife üzerindeki Elvis'ini görmedim."

"O zaman nasıl... Ha, Marty söylemiş olmalı."

Çok etkilenmişti. "Tekrar varsayımına dönebilir miyiz? tartışmanın hatırı için yakutlarının bende olduğunu kabul edelim."

"Pekâlâ, senin oyununu oynayalım bakalım. Yakutlar sende değil ama varsayalım ki sende."

"Bu seni mutlu etmez miydi?"

"Mutlu etmek mi? Ver o lanetleri bak o zaman nasıl mutlu olacağım."

"Bunun için yakutlar mı gerek?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni cezbeden şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Bir avuç kırmızı taş mı, yoksa onların sahip olduğu değer mi?"

"Konuşmaya devam et."

"Yakutların değerine anlaşıp mısınız?"

Kadının gözleri parladı. Hâlâ maviydi ama artık o kadar şaşırtıcı değillerdi. Renklerine alışıyor olmalıydım. "John Considine bunu denedi" dedi. "Marty'ye bana beş bin dolar teklif etmesini söyledi. Beş bin dolar!" "İnanılmayacak kadar az." "Bir kuyumcu bana seksen bin dolar ettiğini söylemişti." "Bu sigorta edildiği miktardan fazla ama o kadar da aşırı değil. Bak, beş bin doları unut şimdi." "Zaten duyduğum anda unutmuştum." "Ve hazır unutmaya başlamışken seksen bin doları da unut. Diyelim ki yirmi bin dolar alacaksın." "Yirmi bin dolar." "Nakit." "Ama bu mücevherlerin değerinden çok daha az." "Onların gerçek olduklarını varsayıyoruz..." "Kuyumcu gerçek olduklarını söyledi. Gerçek Birman yakutu dedi." "Yakutlar ilginç taşlardır" dedim. "En iyileri Birmanya ve Sri Lanka'da çıkar. Bu iki ülke bu taşların en büyük ihracatçılarıdır." "Biliyorum." "Peki, sentetik yakutların en büyük ithalatçıları kimlerdir dersin?" "Kadın yüzüme baktı. "Birmanya ve Sri Lanka diyeceksin değil mi? Ne çıkar bundan?" "Onu da sen düşün bakalım." "Otoyolda üzerinde 'Hurda alınır-Antika Satılır' yazan bir yer görmüştüm. Birmanya ve Sri Lanka'da bunu mu yapıyorlar?" "Fırsat buldukça. Sentetik yakutu gerçeğinden ayırmak hemen hemen imkânsız olduğundan yakut uzun vadeli yatırım için ideal değildir." Kadının kaşları çatıldı. "Ben onları satmayı düşünmüyordum" dedi. "Satsam yirmi bin dolardan fazlasını alırım. Onları sahnede takıyorum." "The Play's the Thing'de." "Beni gördün mü? Hayır, elbette görmedin. Marty söylemiştir." "Bir sansasyon olduğunu duydum." "Uyduruyorsun ama yine de kulağa hoş geliyor." Bu kez yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "O yakutları çok sevmiştim" dedi. "Taktak çok hoşuma gidiyordu. Özellikle de John verdiği için. Sonra John'dan soğudum ama yakutlara karşı duygularım hiç değişmedi." "Ya şimdi?" "Yirmi bin dolar büyük para. Ama yakutlarımı özlerdim, şu anda bile özliyorum. Yine de o parayla çok şey yapabilirim. Bana para teklif etmiyorsun, değil mi?" "Bunlar yalnızca varsayım, unuttun mu?" "Öyle mi?" Kaşını kaldırdı. "Yakutlarımı geri istiyorum, Bay Rhodenbarr." "Bernie'dir adım." "Yakutlarımı geri istiyorum, Bernie. Ya da yirmi bin doları. Ama sizde ne yakutlar var ne de yirmi bin dolar, yalnızca varsayım hepsi, değil mi?" Ve sonra çıkıp gitti.

Isis'in yokluğunda dükkân birden sessizleşmiş, çok daha iç kapayıcı bir yer olmuştu. O gökkuşağı renklerini giymediği zaman bile ortalığı aydınlatıyordu. Dükkânda yapayalnızdım. Henry daha gelmemişti ve geri dönüp dönmeyeceğini de bilmiyordum.

Telefonu açıp Alice'in numarasını ya da bana Alice'in numarası olarak verilen numarayı çevirdim ama bir yanıt alamadım. Telefonu kapayınca olayları düşünmeye koyuldum ve bir şeyin farkına vardım.

Bir hanım arkadaşımı etkilemek ve kitabı hayatımı değiştirmiş olan bir yazara bir iyilik yapmak için bu işe karışmışım. Nobody's Baby beni suç dünyasından kurtaramamıştı ama dünya görüşüm onun sayesinde değişmişti. Bu yüzden Fairborn'un mektuplarını almaya çalışmışım ama biri benden önce davranmıştı ve mektuplar artık benim erişemeyeceğim bir yerdeydi. İlle de iğneyi arayacaksanız hiç olmazsa hangi saman yığnında olduğunu bilmeniz gerekir. Ve ben bunu bilmiyordum. Mektupları herkes alabilirdi ve şimdi herhangi bir yerde olabilirlerdi.

Fairborn mektuplarını alamayacağı için beni suçlayacaktı çünkü benim varlığımdan haberi yoktu. Alice Cotrell'i suçlayabilir ya da suçlamayabilirdi ve Alice de eğer isterse onu suçlayabilirdi. Ancak o da hayatımdan çekip gitmiş, yalnızca zevk çığlıklarını yüzünü görmediğim bir yabancıyla paylaşma anında bir ara tekrar görünmüştü. Ona bir şey borçlu olduğumu sanmıyordum.

Bir cinayetin işlendiği yere girmiş ve tutuklanmışım ama şu anda hapiste değildim ve ergeç hakkımdaki iddialar geri çekilecekti. Anthea Landau'yu kimin öldürdüğünü hiç bulmasalar bile beni yargıç önüne çıkartabilecek hiçbir şey yoktu ellerinde

Geriye ne kalıyordu? Yakutlar mı? Eh, bu yakınlar da bakmamıştım ama hâlâ kedi mamasının altında olduklarından emindim. John Considine onları geri almak için yirmi bin dolar öder miydi, ya da Isis bu parayı almaya karar verir miydi bunlar aslında benim sorunlarım değildi. Yakutları kendisine verdiğim anda bunlar Marty'nin sorunları olacaktı, artık gerisini de o düşünürdü.

Peki bütün bunların sonunda benim elimde ne kalıyordu! Eh şu anda az önce aldığım bir torba kitap kalıyordu ve onların da durdukları yerde bana bir yarar sağlayacağı yoktu. Kitapları çıkardım ve tezgâhın üzerine yayıp fiyatlandırmaya koyuldum. Sonra da raflardaki yerlerine kaldırdım. Gas-House McGery'ye bir fiyat biçmek güçtü, bir iki kataloga baktıysam da bir karara varamayınca şimdilik fiyatsız bıraktım.

Kitap elimdeyken şöyle bir açıp okumaya başlamıştım ki birden aşına bir ses beni romandan kopartıp aldı. "Oh oh oh" diye Ray Kirschmann içeri girerken kitabı kapatıp doğruldum.

"Hey, Bern" dedi. "Suçüstü yakalanmış gibi bir halin var ve yalnızca kitap okuyordun. Yoksa vicdanını rahatsız eden şey mi var?"

"Değerli bir kitap" dedim. "Okumamam gerekirdi. Her neyse, ödümü patlattın, Ray."

"İnsanın dükkânı varsa arada sırada içeri giren birini beklemesi doğaldır. Esnaflığın risklerinden biri de budur. Dükkân ve dükkâncı hırsız bile olsa."

"Ray..."

"O mektuplar ortaya çıktı mı, Bern?"

"Hayır ve de çıkmayacak. Onları aradığımı itiraf ediyorum ama biri benden önce davranmıştı."

"Ve Landau'yu bıçakladı."

"Herhalde."

Ray'in kaşları çatıldı. "Ama sen geçen gün mektupların sende olduğunu söylemiştin sanırım."

"Hayır" dedim. "Bende olduklarını sen söyledin ve ben de güvenli bir yerde olduklarını söyledim."

"Kime karşı güvenli?"

"Bana karşı. Ve şunu da söyleyeyim: Nerede oldukları ve kimin aldığı umurumda bile değil."

"Bern, anlaşmamız ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı, anlaşmamız yerinde duruyor ama ortada paylaşacak bir şey yok, Ray."

"Demek bu işten sıyrılıyorsun."

"Evet."

Bir şey söylemeye kalkıştı ama o sırada telefon çaldı. Arayan dünyanın ileri gelen Gulliver Fairborn koleksiyoncularından Hilliard Moffet'ti ve ilgisinin devam ettiğini bildirmek için beni arıyordu.

Adamın sözünü ortasında kesiverdim. "Mektuplar bende değil ve hiç de olmayacak. Ve şu anda biraz işim var."

Telefonu kapadım. "Bu işten sıyrıldığını konuşuyorduk" dedi Ray.

"Kesinlikle."

"Demek o ayılı otele bir daha gitmedin?"

"Paddington'a mı? Hayır. Nasıl gidebilirdim ki? Beni içeri alacaklarını hiç sanmıyorum."

"Kimsenin ne zaman seni bir yere alması gerekti Bern?"

Telefon çaldı. Yüzümü buruşturarak açtım. Arayan Fairborn araştırmacısı Lester Eddington'du ve Fairborn-Landau yazışmasının fotokopilerinin kendisi için çok önemli olduğunu vurgulamak istiyor ve fotokopi ücretinden biraz daha fazla verebileceğini belirtiyordu. Hatta birkaç bin dolara kadar çıkabilirdi...

İnsanın rolünü ezberlemesi gayet yararlı bir şeydir ve ben de benimkini hatırlamakta hiç zahmet çekmedim. "Mektuplar bende değil ve asla da olmayacak" dedim. "Ve şu anda meşgulüm."

Telefonu kapadım. "İnsanlara hep aynı şeyi söyleye söyleye sonunda buna sen de inanacaksın" dedi Ray. "Bana bir şey söyle, Bern: Dün gece ne yaptın?"

"Ne mi yaptım?"

"Evet. Carolyn'le miydin?"

"Hayır, onun bir randevusu vardı."

"Sen ne yaptın peki?"

"Bum Rap'te bir iki kadeh içtim."

"Tek başına mı? Tek başına içenler için ne derler bilir misin?"

"Tek başına olunca içmemek daha iyidir derler herhalde ama bir arkadaşım vardı."

"Sonra?"

"Sonra eve gittim."

"West End'deki kendi evine mi?"

"Evim orası ve eve gitmek isteyince oraya giderim, içki içtiğin kadının evine gidebilirdin."

"İçtiğin arkadaş erkekti."

"Senin öyle biri olduğunu sanmıyordum, Bern ama kiminle eve gittiğin aslında beni hiç ilgilendirmez."

"Ben tek başıma kendi evime gittim" dedim. "Ve..."

Ve telefon çaldı. Telefonu açtım, sert bir sesle alo dedim, kısa duraklamadan sonra Sotheby's'den Bay Victor Harkman bana ulaşmaya çalıştığını ve herhalde kendisini arayacak fırsat bulamamış olduğumu söyledi.

"Bu resmi bir konuşma değildir, o yüzden isterseniz bir ön araştırma diyelim" dedi. "Bayan Anthea Landau Fairborn mektuplarının satış işini bize vermişti. Görmemiz için bir iki örnek getirmiş ama mektupları burada bırakmamıştı. Ancak biz kendisine yine de bir avans verdik ve o da, mirasçıları da bağlayan standart anlaşmamızı imzaladı."

"Benim onların arasında olduğumu hiç sanmıyorum" dedim. "Kendisiyle hiç tanışmadığım için vasiyetnamesinde benden neden söz etsin ki?"

Uzun bir sessizlikten sonra Bay Harkness bir denemede daha bulundu. "Bay Rhodenbarr, sözkonusu malzemede yasalarla belirlenmiş bir hakkımız vardır. Kitap ve belge satışının yapılacağı Ocak müzayedesinin en önemli parçası o mektuplardır. Bu nedenle bizim için değeri satıştan elde edeceğimiz komisyondan çok fazladır ve komisyonumuz da gayet yüklü bir para tutacaktır."

"Çok ilginç ama..."

"Sonuç olarak mektupları bulan kişiye bir para ödeyebiliriz. Nakit. Nerede bulunduğunu sormadan."

"Bunu yapabilir misiniz?"

"Mektuplar Bayan Landau'nun yasal mülkiyetindedir" dedi. "Şu anda kimin elinde olurlarsa olsun. Ve kendisiyle yaptığımız anlaşma yürürlüktedir. Eğer mektupları elde edersek nasıl elde ettiğimiz konusunda kimseye hesap vermek zorunda değiliz." dedi.

Derin bir soluk aldım. "Mektuplar bende değil ve asla olmayacak. Ve şu anda gayet meşgulüm."

Telefonu kapadım. "Kırık plak gibi aynı şeyi tekrarlıyorsun" dedi Ray.

"Plaklar kırılmak için yapılır."

"Tamam tamam. Dün gece doğruca evine gittin değil mi?"

Bu soruların amacı neydi ki? "Bum Rap'e gittim dedim ya"

"İbne arkadaşlarından biriyle içtin."

"Adı Henry" dedim. "Ve eşcinsel değildir ya da en azından olduğunu sanmıyorum. Ne olduğunun ne önemi var ki?"

"Benim için yok. Onunla eve giden ben değilim."

"Ben de gitmedim."

"Doğru, sen eve yalnız gittin. Kaçta?"

"Bilmem. Sekiz dokuz olmalı."

"Ve doğruca eve gittin."

"Yolda bakkala uğrayıp bir kutu süt aldım. Neden?"

"Kahvene katmak için herhalde. Ha, neden mi soruyorum? Yalnızca sohbet ediyoruz, Bern. Demek eve gittin ve bütün gece evde yalnızdın, öyle mi?"

"Öyle."

"Ve bu sabah..."

"Kalkıp dükkâna geldim."

"Dükkânı açtın, kedinin kahvaltısını verdin ve her zaman yaptığın şeyleri yaptın."

"Evet."

"Evden yataktan kalktıktan sonra kapıdan öylece çıktın değil mi? Dikkatini çeken bir şey olmadı mı?" Sırtıttı.

Yanıtı duymak istemiyorsam da sormam gerekiyordu.

"Neye dikkat edecektim ki, Ray?"

"Ölü kıza. Oturma odanın tam ortasında yatan cesede. İçeride yürüyecek yer kalmadığından herhalde üstünden geçmişindir. Görmemiş olman çok garip doğrusu."

17

"Ölü kız" dedim.

"Kız kadın, her neyse. Bir karşılık vereme için ne dersin de."

"Benim evimde."

"Sen çıkıp da yerine bir başkası taşınmamışsa. Hâlâ aynı evde mi oturuyorsun, Bern?"

"Hı" dedim.

"Eh, fena yer değil aslında, yoksa orada oturmazdın. Ölmek için de iyi bir yer olmalı, yoksa kadın neden orayı seçsin değil mi? Hoş, bu işte kendisine yardım edilmiş ya."

"Öldürülmüş müydü?"

"Öyle de denilebilir. İnsanlar bazen kendilerini vururlar. bazen de bıçaklarlar ama her ikisini aynı anda yaptıklarına pek rastlanmaz."

"Yani..."

"Hem vurulmuş hem bıçaklanmıştı. Omzundan vurulmuş ve kalbinden ya da kalbine çok yakın bir yerden bıçaklanmış. Adli tabip ölümün ani olduğunu söyledi."

"Her kimse hiç olmazsa acı çekmemiş" dedim. "Öldüren bıçak darbesi miydi?"

"Vurulmaktan ölmesi için kan zehirlenmesi olması gerekirdi çünkü omzundaki kurşun yarası sarılmıştı. Doktor kesin konuşmadı ama tahminine göre omzundaki yara yirmi dört saatlikmiş. Kadın vurulmuş, yarası sarılmış, sonra senin evine gelmiş ve orada bıçaklanıp öldürülmüş."

"Bu iş ne zaman oldu, Ray?"

"Görünüşe bakılırsa dün gece. Sen evde mışıl mışıl uyurken, Bern."

"Cesedi kim buldu?"

"Polisler."

"Benim evimden tesadüfen geçerlerken mi rastlamışlar cesede?"

"Bir çağrı yapılmış."

"Saat kaçta?"

"Bu sabah on bir sularında. Bir komşun kapıcıya dün gece senin dairenden garip sesler geldiğini söylemiş."

"Ve komşum sabaha kadar bekleyip ondan sonra mı söylemiş kapıcıya?"

"Bayan Hesch diye birini tanıyor musun?"

"Koridorun karşı tarafında oturur. İyi bir kadıncağızdır."

"Kadın gece bir gürültü duymuş ama sakın kaçta diye sorma. Ben sordum ve doğru dürüst bir karşılık alamadım. Tekrar yatıp uyumuş ama uyandığında merak ettiğinden gidip kapını çalmış ama açan olmayınca sana telefon etmiş ve yine bir karşılık alamayınca kapıcıya haber vermiş."

"O da polis çağırmış, öyle mi?"

"Dahili telefondan seni aramayı denemiş, sonra yukarı çıkıp kapıyı yumruklamış ama ne senden bir yanıt gelmiş ne de kadından."

"Kadından mı?"

"Ölü kızıdan. O da gidip polisi aramış."

"Ve iki memur gelip kapıyı zorla açmışlar" dedim. "Lanet olsun."

"Sakin ol, Bern."

"O kilidi kaç kere değiştirdiğimi bir bilsen..."

"Bu kere değiştirmene gerek yok, kilidini kimse kırmadı, kapıcıda anahtarın varmış."

"Var mıymış?"

"Sen vermişsin."

"Ben de anahtarı kaybettiğimi sanıyordum. Anahtar varsa neden başta açmamış ki?"

"Belki de karşılaşabileceği şeyden korkmuştur. Belki kapıyı açıp kadını orada yatarken görmüş ve onu polislerin bulmasının daha iyi olacağını düşünmüştür. Bu ne fark eder ki? Kız bu sabah orada ölü yatıyordu ve uzun bir süredir de ölüydü"

"Ne kadar uzun?"

"Şu anda benimki sadece bir tahmin ama altı ila sekiz saat diyebiliriz sanırım. Gece yarısı öldürülmüş."

"Sen olaya ne zaman karıştın, Ray?"

"Hemen. Emniyet bilgisayarlarında seninle ben bağlantılıyız, Bern. Senin adın çıktığında hemen benimki de yanında belirir. Birinin beni araması fazla uzun sürmedi."

Saatime baktım. "Ama buraya gelmen epey uzun sürmüş görünüyor."

"Doğru. Acelem ne, diye düşündüm. Hele bir adli tabibin ne diyeceğini duyayım: Sonra sen adını sormaya vakit bulamamışsındır diye kim olduğunu öğrenmek istedim."

Tahmin edebiliyordum ama yine de sormak zorundaydım. "Kadın kimmiş, Ray?"

"Karen Kassenmeier adı senin için bir anlam taşıyor mu"

Kadın sabah dört buçukta yaşıyordu, diye düşündüm. Paddington Oteli'nin 303 numaralı odasında yatağın üzerinde zevk çılgınlıkları atıyordu. Herif ondan sonra onu oradan çıkarmış, benim evime götürmüş ve orada bıçaklayıp ölüme terk etmişti.

"Bern?"

Ya da kadın evime tek başına gitmiş ve orada biriyle buluşmuştu. Ama kendisini 303 numarada birlikte olduğu adamın mı yoksa başkasının mı öldürdüğünü bilmeme imkân yoktu Ama zaten onun da kim olduğunu bilmediğime göre bu ne farkedirdi ki? Ama neden benim evimde?

"Bern... "

Belki de kadın benim evimi bildiği için. Belki tehlikede olduğunu anlamış ve benim kendisini koruyabileceğimi düşünmüştü.

"Hey. Bernie? Nerelerdesin?"

"Buradayım" dedim. "Yalnızca düşünüyordum. Adı Karen Kassenmeier değil."

"Kassenmeier."

"Hayır, değil. Aslında..."

Telefon çaldı.

"Şunu aç" dedi Ray. "Adı değilmiş, hah! O ölü parmaklarının izi alınıp ta Washington'a gönderildikten sonra... Adı Karen Kassenmeier ve..."

"Oklahomalı" dedim. "Oklahoma'da Henrietta'dan."

"Eğer kadın o değilse nereli olduğunu nasıl biliyorsun? Ve şu telefonu aç çünkü başımı ağrıttı artık."

"Hepsi aynı şeyi istiyor" dedim. "Açayım, öyle mi? Pekâlâ açıyorum ve buna da diğer ikisine söylediğimi söyleyeceğim. Sonra da sana Karen Kassenmeier'in gerçek adını söyleyeceğim."

Telefonu açtım.

"Mektuplar bende değil" dedim. "Ve hiç de olmayacak. Ve şu anda biraz meşgulüm."

"Bernie? Sen misin?"

"Ne?" dedim.

"Kötü bir zamanda aradım galiba" dedi kadın. "Biraz sonra ararım."

"Dur" dedim ama telefon kapandı. Bir an elimdeki almaca baktım ama bundan hiçbir zaman bir sonuç alınamamış olduğumu sonunda pes edip yerine koydum.

"Dinleyelim bakalım" dedi Ray.

"Ne?"

"Evindeki ölü kadının gerçek adını duyalım."

"Hâlâ orada değildir umarım. Yani kaldırmadılar mı diyorsun?"

"Lafı değiştirme, tamam mı? Kim o?"

"Karen Kassenmeier" dedim.

"Onu ben dedim. Sen başka bir şey söylemeye hazırlanıyordun."

"Asla."

"Söylemek üzereydin. Ben ne dediğimi biliyorum, senin ne dediğini de ve şimdi sana o az daha söylemek üzere olduğun şeyi söylemekten neden vazgeçtiğini soruyorum."

"Söyleyeceğim her ne ise telefonu açınca unuttum" dedim. "Sana açtırma demiştim."

"Bern..."

"Her neyse herhalde önemli değildi. Hatırlarsam sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Adı Alice Cottrell'dir diyecektim az daha. Eğer telefondaki ses belleğimi aniden boşaltmamış olsaydı.

Çünkü telefon eden Alice Cottrell'di.

"Haydi bir bak" dedi Ray.

"Bu işten nefret ediyorum."

"Yok yahu! Eğer hoşlansaydın senin hakkında başka şeyler düşünürdüm, Bern. Kimse ölü görmekten hoşlanmaz. Onları neden gömdüğümüzü sanıyorsun ki?"

"Görmemek için mi?"

"Gayet mantıklı, değil mi? Eh, ne diyorsun?" Döndüm. "Onu daha önce hiç görmemiştim" dedim, gidebilir miyiz artık?"

"Dün gece eve gitmedim" dedim.

"Bak, bu benim için gerçekten sürpriz oldu şimdi, Bern."

"Gittiğimi söylemek için bir nedenim vardı."

"Elbette vardı ve nedenin de yalancı olmandır. Bir insan , geçimini hırsızlıkla sağlıyorsa ağzından çıkan her sözcüğün doğru olmasını bekleyemezsin. Sana sorduğum soruların yarısı nasıl bir yalan uyduracağını öğrenmek içindir."

"Yani benim gerçeği söyleyeceğime inanmıyor musun?"

"Eğer buna inansaydım yıllardır hiçbir şey öğrenememişim demektir. Çünkü sen ilk karşılaştığımız günden beri bana yalan söylüyorsun. Ama buna içeriyor değilim. Ne de olsa bunca yıldır birbirimize çok iyilik yaptık, Bern."

"Doğru."

"Ceplerimize epey para girdi. Ve ben bu arada birkaç esaslı tutuklama da yaptım."

"Kimi zaman tutukladığın bendim, Ray."

"Ama sonu hiç gelmedi, değil mi? Her seferinde salıverildin."

"Şimdiye kadar."

"Bu Kassenmeier ile hiç karşılaşmış mıydın, Bernie?"

"Hayır, bir an tanıyorum sandım. Birine benzettim galiba."

"Sana tanıdık biri gibi mi geldi?"

Başımı salladım. "Daha önce. Onu görmeden. Evindeki kadının bir başkası olabileceğini düşünmüştüm."

"Bu kim olabilirdi, Bern? Neyse bir yalan kıvırmak için kendini yorma. Morga gitmeden fikir değiştirdiğini biliyorum nasıl olsa. Bir tahminde bulunacak olursam evinde yatıyor sandığın kişinin telefon eden kişi olduğunu söyleyebilirdim."

İlk yangın musluğunun önüne çekti otomobilini –polisler yangın muslukları olmasaydı nereye park ederlerdi acaba?- dükkânıma doğru yürüdük. İçeri girerken Henry bir kitap satmış parasını alıyordu. Henry, Ray beni Karen Kassen'i görmem için morga götürmeden önce gelmiş, ben de dükkânı ona bırakmışım.

İkisini daha önce tanıştırmadığımdan bunu şimdi gerçekleştirdim. "Bu Ray Kirschmann" dedim. "Polistir. Bu da Henry Walden. Eskiden kil fabrikası varmış."

"Kilin fabrikada yapıldığını bilmiyordum" dedi Ray, "topraktan çıkarıldığını sanıyordum."

"Öyledir" dedi Henry. "Ama sonra onu işlersin ki, bu da yabancı maddeleri çıkartmak ve kurumasını önlemek için katkı maddesi karıştırmaktır. Sonra kurutur, paketler ve dükkânlara sevk edersin."

"Sonra da insanlar onları çocuklarına verirler" dedi Ray. "Ve piç kuruları halıya sürterler ve oradan da bir daha çıkaramazsın. Bernie'nin yanında mı çalışıyorsun, Henry?"

"Eh, burada kendisine yardım etmeme izin veriyor. Bu iş kil yapımından çok daha ilginç."

"Kitaplardan hoşlanıyorsan" dedi Ray. Henry kitapları da kitapçıda tanışılan insanları da çok sevdiğini söyledi. Doğru, her türlü insanla karşılaşsın, dedi Ray. Henry kendisine ihtiyacım olup olmadığını sordu, teşekkür edip zaten az sonra kapatacağımı söyledim. Henry yarın herhalde görüşeceğimizi söyleyip çıkarken eğilip Raffles'ı okşadı.

"Fena adam değil" dedi Ray kapı kapanınca. "Geçen gün geldiğimde buradaydı, değil mi?"

"Kimin olup olmadığını söylemek çok güç" dedim, "bir süredir geliyor işte."

"Henry Clay. Henry Clay adında ünlü biri yok muydu?"

"Haklı olmanın Başkan olmaktan daha önemli olduğunu söyleyen adamdı Henry Clay."

"Gördün mü işte."

"Ama bunun adı Henry Clay değil, Ray. Henry Walden."

"Ne fark eder. Kafamda bir çağrışım yarattı ya. Yüzü de ilk tanıdık gibi geldi ama bir daha bakınca insan onu ilk kez gördüğünü anlıyor."

"Zaten ikinci bakışta ilk kez görüyordun."

"Ne demek istediğimi anladın işte. O sakalı bir gören bir , unutmaz, değil mi? Bern tanıdık geldi dedim de... az önce gördüğümüz o kadın. Sandığın kişi olmadığını biliyorum ama sana biraz olsun tanıdık gelmediğinden emin misin?"

"Ölü gibi geldi bana."

"Eh, o konuda hiç kuşku yok."

"Sanki hep ölüymüş gibi geldi, Ray. Sanki ölü doğmuş ve öğünden sonra başına hep kötü şeyler gelmiş gibi."

"Topladığımız bilgilere göre kırk altı yaşındaymış. Başına gelen en kötü şey de dün gece bıçaklanıp öldürülmesi ancak o ana kadar pek çok kere tutuklanmış ve birkaç kere de hapse girmiş."

"Hangi suçtan?"

"Hırsızlık. Kadın hırsızmış."

"Benim evimde bir hırsız, ha?"

"Evet, bu da bir ilk, değil mi? Çalacak bir şey arıyor olmalıydı."

"Herhalde."

"Pek ilgilenmiş görünmüyorsun, neden?"

"Eh, bir şey çalmadı, değil mi, Ray?"

"Hayır ama onu öldüren kişi kadının almaya geldiği şeyi götürmüş olabilir."

Kadının ne almaya geldiğini bilmiyorum ki" dedim. "Hem zaten evde almaya değer bir şey yoktu."

"Ya canın, Bern?"

"Ne?"

"Kadının çantasında bir tabanca vardı."

"Tabanca" dedim.

"Küçük bir şey. Son ateş edildiğinden bu yana temizlenmemiş."

"Belki de kendisini bıçaklayan kişiyi vurmuştur."

"Sonra da tabancayı çantasına mı koydu?" Ray yüzünü buruşturdu. "Ama tabanca iki gün önce vurulduğu silah olabilir"

"Omuz yarası."

"Evet, çapı silaha uygun. Yirmi beş kalibrelik. Üzerine saldıran hamam böceğini vurmak için ideal."

"Biri kadını omzundan vurmuşsa silah nasıl oluyor da çantasında bulunuyor?" diye sordum.

"Belki de kadını vuran dün akşam da bıçaklamıştır. Kadın ölünce tabancadan kurtulmak için çantasına sokmuştur."

"Bak, bu mantıklı doğrusu."

"Mantıklı değil" dedi. "Ama mantıklı olan ne var ki?"

"Belki de kadın kendini vurmuştur."

"İşte bu mantıklı oldu, Bern. Kadın kendini öldürmek istiyor ve omzundan vuruyor."

"Kazayla vurmuştur."

"Tabanca kadının ve kazayla mı kendini vuruyor?"

"Neden olmasın?"

Ray bunu düşündü. "Sabıka dosyası kabarık ama silah sıma diye bir şey gördüğümü sanmıyorum."

"İnsanlar değişir."

"Öyle derler ama ben bunun kanıtlarını pek görmüş değilim. İki kere saldırıdan tutuklanmış ama ikisinde de salıverilmiş. Tabanca kullanmamış ama."

"Bıçak kullanmış."

"Bunu nereden bildin, Bern?"

"Konuşurken duraklamandan. Bıçaklı saldırı mı?"

"Evet, bir iki kişiyi bıçaklamış."

"İddiaya girerim ki, çantasında bıçak yoktu."

"Yoktu."

"Evde de?"

"Eh, mutfakta bir çekmece dolusu bıçağın vardı. Ama ha-olay yerinde cinayet silahı bulunmadı. Katilin silahını alıp götürdüğüne inanılıyor."

"Aynı bıçak mıydı?"

Ray takdir edercesine gülümsedi. "Çok iyi" dedi. "Esaslı bir polis olurdun, eğer hırsız olmasaydın."

"Bir insanın ikisini aynı anda olamayacağını kim söylüyor? Anthea Landau da aynı bıçakla mı öldürülmüştü?"

"Bıçak elimizde olsaydı bunu söylemek kolay olurdu. Şimdilik yalnızca böyle bir şeyin mümkün olabileceğini söylüyorlar. Sen ne diyorsun ha, Bern? Bıçağı nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı? Ya da Kassenmeier'i kimin öldürdüğü hakkında?"

"Yok."

"Sen Kassenmeier hakkında bir şeyler biliyorsun, Bern. Onu hiç görmediğini, hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyorsun ama adını ilk söylediğimde yüzünün aldığı biçimi gördüm. İlk kez duyuyor gibi değildin."

Daha önce duymamıştım ama görmüştüm" dedim. "Nerede?"

Bir an düşündüm. Söylememek için bir neden var mıydı? Mutlaka vardı ama şu anda bunun ne olduğunu çıkaramıyordum.

"Paddington'da kalıyordu."

"Bunu nereden biliyorsun? Dün gece oradaydın' değil mi?" Yanıt beklemedi. "Hemen bir telefon edeyim." O uzanırken telefon çaldı. "Tüh!" diye söylenerek telefonu "Bernie'nin Kitabevi. Kimsiniz? Carolyn sen misin? Özür dilerim. Bir dakika."

Telefonu bana verdi. Alice Cottrell, "Sen misin, Bern" dedi. "O konuşan kimdi?"

"Bir polis" dedim.

"Öyleyse şimdi konuşamazsın" dedi. "Önemli değil. Bak her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için açtım. Aradığım şeyi buldum."

"Bunu nasıl başardın?"

"Anlatması uzun sürer şimdi. Ama Oregon'da Gully'ye telefon ettim, çok sevindi. Hepsini kağıt imha makinesinden geçirip parçaladım ve parçaları da yaktım. Ben şimdi havaalanındayım. Uçağım az sonra anons edilecek. Charlotteville'e gidiyorum."

"Şey.."

"Hoşça kal, Bernie."

Telefon kapandı. Almacı Ray'e uzattım.

"Sıra sende" dedim.

"Paddington'da Kassenmeier diye biri yok" dedi.

O telefonda konuşurken ben de ucuzluk masamı içeri almış, dükkânı kapatmaya hazırlanıyordum. Bana yardım etmesi için bekleyebilirdim ama polislerin ağır bir şey kaldırmaktan pek hoşlanmadıklarını bilirdim.

"Belki de otelden ayrılmıştır."

"Hiç kaydolmamış ki, ayrılsın. Orada olduğundan nasıl kadar emin olabiliyorsun?"

"Odasına girdim."

"Dün gece mi?"

"Evet, ondan önce de bir kere."

"Ama onunla tanışmadın."

"Hayır."

"Ve kim olduğunu bilmiyordun."

"Hayır."

"Peki, onun odası olduğunu nereden biliyordun?"

"Valizi dolaptaydı."

"Bir valize bakıp sahibini söyleyebiliyorsun demek?"

"Eğer üzerinde adı ve adresi yazan bir etiket varsa, elbette. Ama belki de otele kaydını başka bir ad altında yaptırttı."

"Ve valizde kendi adı yazıyordu, öyle mi?" Kaşlarını çatı. "Cüzdanında üç ayrı ada çıkarılmış kimlik vardı. Üçünü de sordum otele."

"O zaman dördüncüsünü kullanmıştır. Ve otelden kaydını sildirmiş olamaz çünkü oda bu sabah saat dörtte doluydu. Kendisi o sırada benim evimde olabilirdi ama Paddington'a dönmeyi de planlamış olmalıydı. Valizi dolapta, giysileri de çekmecelerdeydi."

"Gidip bir baksam iyi olacak" dedi. "Oda numarasını hatırlayacak mısın acaba?"

Telefonu açıp bir numara çevirdim. Açılmayınca şaşırđımı söyleyemem.

"Elbette hatırlıyorum oda numarasını" dedim Ray'e. "Bir alışverişe var mısın?"

18

O akşam Bum Rap'e gittiğimde saat dokuza geliyordu.

Her zaman orada olan ve başka yerde bulunmayan insanlar dışında kimseyi bulmayı beklemiyordum. Ama yumurta gibi kafası üzerindeki kahverengi beresi ve gümüş sakalını sıvazlayan parmaklarıyla Henry oradaydı. Önünde bir kadeh vardı, yüzündeki mutlak huzur ifadesinden bunun ilk içkisi olmadığı anlaşılıyordu.

"Arkadaşın buradaydı" dedi. "Carolyn. Çekici bir kadın."

"Campari mi içiyordu?"

"İçtiği o muydu? Ama o Lavis diyor. Kendine bir Lavis, sana bir duble viski ısmarladı."

"Ve viskimi içip Lavis'i bıraktı, öyle mi?"

"Yani bunu daha önce de yapmış mıydı? İkinci bir viski daha içip onu da senin adına içtiğini söyledi ve garson içkiyi getirince Lavis'i geri götürmesini söyleyerek, 'Bu gece hiç içmiyorum' dedi. Sonra bana bir içki daha ısmarlayıp eğer içkiyi fazla kaçırırsam Özbek lokantasında bir şey yememi söyledi. Özbek lokantasında ne vardır ki?"

"Özbek yemekleri" dedim.

"Eh, Carolyn Özbek yemeklerini pek seviyor galiba. İkinci içkisini bitirdi -senin içkini yani- birisiyle buluşup, ona haddini bildirmesi gerektiğini söyledi, masanın üstüne bir avuç para bırakıp çıktı gitti. İşte garson da geldi. Ne içersin?"

"Ağızıma damlasını koymadıysam da şimdiye kadar onu içtiğime göre Skoçla devam edeyim. Sen de ondan mı içiyorsun

"Aslında benimki çavdar viskisi" dedi.

"Sahi mi?"

"Dün gece sen ısmarlayınca bugün de ona devam edeyim dedim."

"Bugün de dün geceki kadar hoşuna gitti mi?"

"İnsan alışıyor işte."

İkimize de birer çavdar viskisi ısmarladım. Kadehleri kaldırdım. "Bir insanın hayatını değıştiren şeylere içelim. İyiye ya da kötüye. Neden kil fabrikası, Henry?"

"Ne?"

"İşe nasıl başladın? Indiana'nın Peru kasabasında çok mu kil çıkar?"

"Eskiden öyleydi. İş de o yüzden başladı. Ancak uzun yıllar sonra kil yatakları tükendi. Biz de güneyden ham kil alıp Peru'ya getirttik ve orada işleyip paketledik."

"Ve bütün Amerika'ya gönderdiniz."

"Bütün dünyaya. Küçük çocukların ve bulaştırılacak halıların olduğu her yere."

İçkimi yudumladım. Uzun bir süre konuşmadık, sonra biri müzik kutusuna bir Patsy Cline plağı koydu. 'Faded Love' değildi ama yine de çok esaslıydı. Patsy sona erene kadar da hiç konuşmadık.

Ben, "Cole Porter da Peru'da doğmuştu" dedim.

"Öyle."

"Ve şimdi orada kil yok."

"Artık kalmadı. Yataklar..."

"Yataklar tükendi çünkü zaten orada hiç olmamışlardı. Ama Peru'nun doğusunda Huntington adındaki bir kentin yakınlarında geniş kil yatakları vardı."

Henry bir an bunu düşündü. "İşin içinde olmayan biri için kil hakkında çok şey biliyorsun" dedi.

"Bir kitapçıya gittim. Benimkine değil de Astor Meydanı'ndaki Barnes & Noble'a. Mobil Seyahat Rehberi'ne bakmak diyordum. Benim dükkândaki yolculuk kitapları yalnızca kürdan balıklarından sözeden türdendir."

"Kürdan balığı ne yapar?"

"Zeytin balığına saplanır" dedim. "Sonra ikisi bir martini balığının içinde yüzmeye başlar. Kürdan balığını unut, tamam mı?"

"Tamam."

"Huntington'da bir kil fabrikası var" dedim. "Mobil Rehberi'ne göre fabrikayı parasız gezdiriyorlarmış."

"Huntington'da da bir kil fabrikası olabilir" dedi. "Neden olmasın ki? Peru ile Huntington arası elli mil bile değil."

"Haritada daha uzak görünüyordu."

"Değil. İkisi de Wabash Nehri üzerinde. Her iki kent yakınında kil yatağı olamaz mı?"

"Olabilir."

"Ve Huntington'da olduğu gibi Peru'da da bir kil fabrikası olamaz mı?"

"Olmaması için bir neden yok" dedim. "Ama yok. Col Porter'in evi var, sirk müzesi var, kentin demiryolu tarihine dikilmiş lokomotif anıtı var ama kil fabrikası yok."

"Belki yok" dedi. "Ama olabilir." "

"Sen hiç Peru'ya gittin mi, Henry?"

Başını salladı. "Güzel bir yer. Lokomotif anıtı gayet etkileyici."

"Ya Huntington?"

"Orası da güzeldir. Kil fabrikasını ben de gezdim."

"Tahmin etmiştim. Kil fabrikasını satın alan bir holding var mı?"

"Umarım yoktur."

"Orasını uydurdun demek."

"Evet."

"Ve fabrikayı Huntington'dan Peru'ya taşıdın..."

"Kulağa daha hoş geliyor. Huntington ne ki? Bir kent adı olarak yani. Peru'da daha bir hava var."

"Hava" dedim.

"Peru bir ülkedir. İnkalar, And Dağları, Machu Re hava. Sonra da Indiana diyorsun. Peru, Indiana. Ayrıca Cole Porter orada doğmuştur, bunu herkes bilmez ama daha hava katar. Bir insanın kil fabrikası olacaksa neden Wabash üzerinden Peru'ya taşımaz ki?"

"Kulağa daha hoş geldiği için."

"Elbette."

"Nobody's Baby senin hayatını pek çok kimseninkinden daha fazla değiştirmiş sanırım."

"Bence de."

"Gulliver Fairborn" dedim.

"Gülünç bir ad."

"Seçkin bir ad. Henry Walden'den daha seçkin. Ray sana Henry Clay dedi ama o zaten genellikle adları karıştırır."

"Pek sık rastlanan bir şey."

"Bu adı seçtiğinde sende de aynı şey mi oldu? Kil fabrikası bilinçaltında sana Henry adını seçtirdi. Ya da tam tersi olmuş olabilir."

"Pek çok şey olmuş olabilir."

"Henry Walden. Henry David Thoreau'dan mı alındı? Ve bu da insanı tabii Thoreau'nun Walden Pond adlı eserine götürür."

"Ve bildiğim kadarıyla orada kil yatağı yoktur." Henry kadehini alıp baktı. "Lanet araştırmacılar hep aynı şeyi yapar. İnsanın yazdığı her satırı didik didik edip gizli anlamlar ararlar. Kendileri bir şey yazmış olsalar böyle bir şeyin mümkün olmayacağını bilirler. Bir yazıya, değil gizlisini doğru dürüst bir anlam bile katmak yeteri kadar zahmetlidir zaten. Sen durumu nasıl anladın? Kil fabrikasının yerinden olamaz."

Başımı salladım. "Aşına gelmiştin."

"Sana mı?"

"Evet ama hayal meyal ve o konuda fazla kafa yormadım. Ama başkalarına da aşına gelmiştin. Hatta biri seni tanıdık sanıp merhaba dedi."

"O güzel zenci kızı."

"İsis Gauthier. Çeneni elinin içine almış dururken selamladı, bunun üzerine elini indirip döndün ve kız yanlışlık için özür diledi. Çünkü sakalını görünce senin sandığı olmadığını anlamıştı."

"Bu da seni düşünmeye mi yöneltti?"

"Hayır, beni düşünmeye yöneltmek için bundan çok fazlası gerekir: Ama Ray de aynı tepkiyi gösterdi. Seni tanıdığını sandı, sonra tanımadığını anladı. O zaman bana neden tanıdık geldiğini düşünmeye başladım ve buldum. Seni ilk kez Paddington'un lobisine girdiğimde görmüştüm. Orada oturmuş, gazete okuyordun. Ama o zaman sakalın ve beren yoktu. Okuma gözlüğü de takıyordun, değil mi? Saçların da daha fazlaydı. "

"Henry Walden" dedi. "Kılık değiştirme ustası."

"Hiç kimsenin görmediği, tanınmamayı bir sanat biçimine dönüştüren bir insanın kılık değiştirmesi güç olmasa gerek. Sakal ve bere esaslı bir fikirdi; bohem sanatçı gibi görünmeye çalışan yaşlıca bir adam. Ve gümüşü sakal da insanın gözünü öyle alıyor ki, ilk anda insan yalnızca onu görüyor. Sakalı görünce öyle sakallı birini hiç görmediğimi düşündüm ve bu da seni daha önce görmediğim demektir. Ama görmüştüm."

"Sanırım bilmeni istedim" dedi. "Yoksa kitapçı dükkânı da o kadar zaman harcamazdım."

"Kitap bile satın aldın."

"Eh, benden fazla bir para kazanmış sayılmazsın."

"Benden satın aldığın kitaplardan değil Pericles Kitapevi'nden alıp bana sattığın kitaplardan söz ediyorum. Bir doktorun getirdiğini söylediğin kitaplar. Onları rafa yerleştirip bilmem neden birinin 15inci sayfasına baktım. Stavros her kitabın maliyetini şifreli olarak oraya yazar. Ve bütün kitaplar işaretliydi."

"Bunu bilmiyordum."

"Zaten kimsenin bilmemesi için o sayfaya yazar. Ona telefon edince kitapları alan ve nakit ödeyen adamı hatırladı. Kaç para dediğini de söyledi. Bayağı para kaybetmişsin doğrusu."

Henry gülümsedi. "Bana kitap işinde nasıl para kazanacağımı öğretmiştin, unuttun mu?" Omuzlarını silkti. "Ben sahte bir kimlikle dükkânında bulunuyordum, sana borçlu sayılırdım."

"Dükkâna ilk kez nasıl geldin? Kadını izlemiş olmalısın."

"Onu otelde gördüm" dedi. "Ben de bir oda tuttum, o yüzden lobide oturmuş gazete okuyordum. Kente gözümde güneş gözlüğü, başımda perukla geldim ve başka bir ad altında bir oda tuttum. Ne Gulliver Fairborn ne de Henry Walden. Ve o lanet kadın içeri girdiğinde daha yeni yeni yerleşmek üzereydim."

"Çok garip" dedim. "O senin hakkında iyi şeyler söylüyor."

"Ya?"

"Bana kendisine Virginia'ya mektup yazdığını ve Landau'ya yazdığın mektupların müzayedede satılacağına çok bozulduğunu anlattı. O mektupları sana iade etmek üzere geri alacaktı. Ve söylediğine göre almış da."

"Ne demek istiyorsun?"

"En azından yarısını. Ray'le konuşurken telefon etti. Mektupları almış. Sonra sana Oregon'a telefon etmiş..."

"Oregon mu?"

"Sen de bir yerde duramıyorsun, değil mi? Sana telefon etmiş ve sanırım sen de mektupların imha edilmesini istemişsin. O da hepsini kâğıt parçalayıcısından geçirmiş ve parçaları da yakmış. Nereden bulduğunu merak ettim doğrusu."

"Neyi?"

"Kâğıt parçalayıcısını. Charlottesville'den yanında mı getirdi dersin?"

"Küçük Alice'i bir kâğıt parçalayıcısından geçirsem daha iyi olurdu" dedi. "O mektuplar eline geçmişse kesinlikle imha edilmediler demektir. Ve Tanrı bilir ya, asla bana iade edilmeyecektir."

"Onları satacak mı yani?"

"Ne yapacağını bilemiyorum. Sana ilişkimizden söz etti mi? Yılın aşk hikâyesi, Lolita rolünde Alice Cottrell."

"Kısaca."

"Tahmin ederim. Ne anlattı?"

Ona kadının anlattıklarının kısa bir özetini verirken başını salladı durdu. Benim sözüm bitince içkisinden bir yudum daha alıp içini çekerken hâlâ başı sallanıyordu. "Ona yazdım" dedi. "New Yorker'deki o yazısında beni etkileyen bir şey vardı. Sonra mektup üstüne mektup almaya başladım. Kendi durumunun imkânsız olduğunu yazıyordu. Kaçması gerekiyordu. Babası kendisini her gün taciz ediyormuş ve annesi elbise askısıyla dövüyormuş falan filan. Sonunda beni pes ettirdi. Kısa bir ziyaret için gelebileceğini söyledim."

"Ve?"

"Bir gün çıka geldi ve ondan kurtulmak yaz nezlesinden kurtulmaktan güç oldu."

"Üç yıl kaldığını söyledi."

"Altı ay demek daha doğru olur."

"Ya."

"Kendi yatağı vardı ama benim uyumamı bekler sonra yanıma girerdi."

"Bakire olduğunu söyledi."

"Belki de öyleydi. Durumunu değiştirecek bir şey yapmadım. Gösterdiği onca çabaya rağmen. Bir Beyaz Saray ajanından daha çok numara biliyordu. Küçük bir kızdı ve benim o tarakta bezim yoktur." Başını salladı. "Herhalde ajanıma hayatıma giren genç kızdan söz ettiğim bir iki mektup bulacağını"

"Mektuplarda neler vardı, Henry?"

Gülümsedi. "Henry, ha? Eh, öyle demeye devam edebilirsin sanırım. Mektuplarda ne mi vardı? Hatırlamıyorum bile. benim ajanımdı ve yakın bir yazar-ajan ilişkimiz vardı."

"Ve sen mektupları geri almak istiyordun."

"Ortadan yok olmalarını istiyordum."

"Neden?"

"İnsanların onları didik didik edip benden bir şeyler bulmalarını istemiyorum. Hayatımı neden bu biçimde yaşıyorsam, aynı nedenle."

"Ama insanlar her yazdığında seni buluyorlar."

"Yalnızca benim göstermeyi kabul ettiğim parçamı buluyorlar. Roman bu. İstediyimi yaparım, eğer öyle istiyorsam, kil fabrikasını Huntington'dan Peru'ya taşıyım. Romanlarımı kimin okuduğu ya da içinde bulduklarını zannettikleri şeyler beni hiç ilgilendirmez."

"Anlıyorum."

"Acaba?" Gözlerimin içine baktı. "Biriyle konuşuyorsun diyelim. Konuştuğun şeyleri duymasına aldrış etmezsin değil mi?"

"Aldrış edecek olsam konuşmazdım zaten."

"Çok doğru. Peki, seni dinlerken aklından geçenleri de okuyor olsa. Beyninde dolaşan dile getirilmemiş düşüncelerini çekip alsın. Bundan hoşlanır mıydın?"

"Anladım."

"Benim yazdığım romanlar dünya ile konuşmamdır. Özel hayatım özeldir, kendimle dile getirilmemiş bir konuşmadır ve başkasının ona kulak misafiri olmasını istemem."

"Şu halde mektupların kimin eline geçtiği önemli değil " dedim. "Bir koleksiyoncu, bir araştırmacı ya da bir üniversite kütüphanesi ve hatta Alice Cottrell. Mektuplar kimin eline geçerse geçsin, hep aynı mahremiyetin ihlalidir."

"Çok doğru."

"İsis Gauthier" dedim.

"Çok güzel olduğu dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Karen Kassenmeier."

"Kim o?"

"Ölü bir hırsız" dedim. "Peki otel kâtipleri? Saçlarını boyayan başarısız aktör, adı Carl ve adını bilmediğim muhasebeci tipli miyop adam."

"Adı Owen galiba. Biri daha var, Paula adında bir kadın, iri burunlu ve Dick Tracy çeneli."

Hâlâ Bum Rap'teydik ve arkadaşım hâlâ Amerika'nın çavdar viskisi üreticilerini desteklemeye devam ederken ben Perrier'ye dönmüştüm.

"Personelden kimseyi tanıdım diyemem" dedi. "Oraya Anthea'yı mektuplarımı geri vermeye ikna umuduyla gitmiştim ama ona nasıl yaklaşacağıma henüz karar vermemiştim. Mektupların müzayedede getireceği parayı veremezdim. Onu tehdit de edemezdim. Ne yapabilirdim ki? Dava mı açardım? Onu ahlaksız davranışla mı suçlardım?"

"Bıçaklayıp mektupları zorla alırdın."

"Benim stilim değil bu. Aslına bakarsan herhangi bir eylem türü benim stilim değildir. Eylem olarak ancak otele kadar gidebildim işte. Sonra kafamda perukla otel lobisinde oturdum ve dünya ile yüzyüze gelebilmek için çavdar viskisi içtim."

"Milt'ten de yararlı malıttan da."

"Onu nereden duydun? Geçen gece ağzımdan mı kağırdım? "

"Alice söyledi. "

"Bunca yıl sonra hatırlıyordu, ha?"

"Ona imzaladığın kitaba öyle yazmışsın."

"Ben ona kitap falan imzalamadım. Ama o sözü sık sık söylerdim." Derin bir soluk aldı. "Paddington'a dönelim. Oturdum ve içtim, bütün yaptığım buydu işte."

"Ve benim dükkâna geldin."

"Evet. Alice otele geldi. O beni tanımadıysa da ben onu tanıdım. Buraya kadar izledim ve bu arada senin işe karışmana hayran olduğumu farkettilim. Eski kitap satıyordun ama aynı zamanda başka bir şey gibiydin. Sonradan hırsız olduğun ortaya çıktı."

"Eh" dedim.

"Sonra dükkâna mektuplarla ilgilenen başkaları gelmeye başladı. Ben de ne olacağını merak ederek daha sık gelmeye başladım. Alice için mektupları çalmayı kabul ettin, değil mi?"

"Senin için" dedim. "Mektupların sana geri verilmesi için."

"O onun anlattığı hikâyeydi. Sana para vereceğimi de söyledi mi?"

"Fazla paran olmadığını söyledi."

"Doğru. Olan paramın çoğunu da Paddington Oteli götürüyor. Peki, sen bu işten ne kazanacaktın?"

"Hiç."

"Hiç mi? Yani bunu kalbinin iyiliğinden mi yapacaktın?"

"Eh, kendimi sana borçlu hissediyordum. Nobody's Baby'yi yazdın ve o kitap da benim hayatımı değiştirdi."

"Henry" dedim. "Bir fikrim var."

"Mektuplar hakkında mı? Nasıl bulacağımız hakkında mı?"

"O konuda da var ama bu başka. Düşündüm ki..."

"Anthea'nın öldürülmesi hakkında mı? Yoksa senin de işlenen cinayet konusunda mı?"

"Fikir çok ama ben düşündüm ki..."

"Yoksa sözünü ettiğin o yakutlar hakkında mı? Yakutlar bu işe nasıl girdi, onu hâlâ anlamış değilim."

"Ben de ama bir iki fikrim var. Fakat bu daha farklı birşey. Senin peş parasız oluşun ve bir insanın zahmetlerinin karşılığını alması hakkında. Ve de mahremiyet ihlalinin ne olup olmadığı...."

"Ya?"

"Bak sana bir anlatayım hele, bakalım ne diyeceksin..."

19

Ray Kirschmann başını kaşıdı. "Bilemiyorum" dedi. "Ünlü mektuplar bunlar mı? Bence pek birşeye benzemiyorlar. İbne falan mı?"

"Sanmıyorum."

"Emin misin? Çünkü hangi normal insan mektuplarını mor kağıda yazar? Bu ibne kağıdı değilse başka ne olabilir ki?" Ray bir kâğıt aldı. "Çoğunlukla yarım sayfadan fazla da yazmıyor, dikkat etmiş miydin? Daktilosu da berbat. Orada burada silinmeler. Bir polis böyle bir rapor yazsa canına okurlar."

"Eh" dedim. "Fazla etkilenmediğini görüyorum."

"Beni etkileyen birinin bu pisliğe kucak dolusu para vermeye hazır olması. Şimdi anladın mı beni neyin etkilediğini. Ve eğer bu iki cinayeti çözersen ve ben dosyaları kapatabilirim çok daha fazla etkileneceğim. Ama bunu nasıl yapacağını anlayamıyorum."

"Belki de çözemem."

"Belki, ama senin şapkadaki tavşan çıkartma huyun vardır. Bunları bulman bile tavşan çıkarmak sayılır. Bana bir telefon numarası verdin, ben de onun adresini bulup sana verdim ve mor mektup tomarını göz açıp kapayıncaya kadar elinle koymuş gibi buldun. Herhalde zili çalıp istemişsindir."

"Öğrenci olduğumu ve okuyabilmek için çalıştığımı söyledim. Öyle deyince herkes sana yardım eder."

"Sen dergi aboneliği satmalıymışsın. Ama o tavşanları çıkardığına göre mantıklı olsa da olmasa da seni bekleyeceğim. " Bu iş sona erince..." Mektup tomarını elinde şöyle bir salladı. Pastayı tam ortadan paylaşacağız. Durumu bir daha anlatayım, Bern. Eğer katili bulursan kaymaklı kadayıf. Ama bulamazsan, o zaman yalnızca parayı paylaşacağız ki, bunun da ne kötülüğü var, değil mi?"

"İşte, hepsi tamam" dedi Carolyn. "Ne diyorsun?"

"İyi görünüyorlar. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Teşekkür falan edemezsin. Eğlenceliydi ama mantık da. Yirmi altı harfin tümünü içeren bir cümleyi defalarca tekrarlayanın ne anlamı vardı? Saçmalık işte. Her neyse, seni mutlu edebilmişsem o bana yeter."

"Mutlu mu?" dedim. "Bu iş sona erene kadar mutlu olamayacağım ben."

Gümüşi sakallı eski kil yapımcısıyla konuşmamın ertesi günüydü ve kitabevindeydim ve henüz kayda değer bir kitap alışverişi yapmış değildim. Ben de mor kağıttan topar yapıp kedime antrenman yaptırıyordum. Kedilerin renkleri farkettilerini ya da bir renk tercihleri olduklarını hiç sanmıyorum. Morların üstüne de beyazlara atıldığı heyecanla sıçramaktaydı.

Tam sağa doğru bir dalış yaptığı anda telefon çaldı. Açıp, "Barnegat Kitabevi" dedim. Tanıdık bir ses, "Bernie" dedi.

"Merhaba Alice. Charlottesville yolculuğu nasıl geçti?"

"Olaysız." Buna inanabilirdim. "Bernie, çok kötü bir haberim var."

"Ya?"

"Yazışma dosyası tamam değilmiş."

"Eksik mektup mu vardı?"

"Dosyanın yarısı eksikti. Eğer benim elde ettiğim bilgi doğruysa. Tamamı sanmıştım ama yalnızca yarısıymış."

"Yırtıp yaktıkların yani."

"Evet. Diğer yarısı... Tanrım, çılgınlık bu."
"Bence de."
"Bir şey değil. Biliyor musun, ben de mektupları merak ettim. Dün sana söyleyecek fırsat bulamadım ama.."
"Ama ne?"
"Ben bir tomar mektup buldum. Daktiloyla yazılmış, hem de mor kağıda."
"Onları buldun mu?"
"Evet. Geçen gece evimde bazı şeyler oldu."
"O konuda bir şeyler okumuştum galiba."
"Charlottesville gazetesinde mi? Buna çok şaşıtm işte."
"Bernie..."
"Bir kadın öldürüldü." Bir sayfa mor kâğıdı buruşturdum. "Duyunca ilk aklıma gelen senin öldürülmüş olacağın oldu."
"Ben mi?"
"Ama sonra telefon ettiğinde sesini duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam."
"Bernie..."
"Ve sesini çok iyi alıyorum. Bağlantı ne kadar iyi. Sanki hemen yanıbaşımdaymışsın gibi."
"Bernie, bulduğun o mektuplar..."
"Evime döndüğümde..."
"Onları evinde mi buldun?"
"Hayır, orada olsalardı polisler ölü kadın ve para çantası ve yanında başka ne varsa hepsiyle birlikte onları da götürürlerdi. Ama kaçırdıkları bir şey vardı: Bir kadın elyazısıyla bir kâğıt parçası üzerine yazılmış adresim."
"Senin adresin."
"Evet. Altında bir adres daha vardı. Doğu Yetmiş Birinci Sokak'ta bir apartmanın adresi."
"Anlıyorum."
"Eh, ben anlamadım. Ama oraya gittim ve durumu özetlersek..."
"Mektupları buldun."
"Evet. Sen hepsini aldığını ve imha ettiğini söylediklerini, aslında onları arıyor değilim. O nedenle bunların sahte fotokopi olduklarını ama ne olursa olsun imha edilmeleri gerektiğini düşündüm."
Bir duraklama oldu. Alice söze devam etmemi bekliyordu, ben de onu bekletiyordum. Sonunda eskisinden daha kısık bir sesle, "Ve sen de onları imha mı ettin?" dedi.
"Henüz değil."
"Tanrıya şükürler olsun."
"Ama dükkânı kapar kapamaz imha edeceğim. Az önce 'Tanrıya şükür' mü demiştin?"
"Bernie, mektupları imha etme."
"Etmeyeyim mi?"
"Onları görmem gerek."
"Neden, Alice?"
"Gerçekliklerinden emin olmak için. Hepsi tamam mı diye bir görmeliyim."
"Onları Charlottesville'e getirebilirim" dedim. "Ama şimdi buradan ayrılmam çok güç. Ama aybaşından sonra..."
"Charlottesville'e gelme."
"Gelmeyeyim mi? Kargoyla gönderebilirim ama..."
"Ben New York'a gelirim."
"Bunun için o kadar yolu gelmeni istemem."
"Bernie, ben şu anda New York'tayım."
Hah!
"Ben de bu ne temiz bağlantı diye düşünüyordum" dedim. "Eh, bu çok iyi Alice. Partiye gelebilirsin öyleyse."
Bir duraklama daha oldu. "Ne partisi?"
"Bir parti veriyorum. Bu akşam saat yedi buçukta Paddington Otelinde. Paddington'un nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"
"Bernie..."
"Ben de ne diyorum öyle? Elbette biliyorsun. 611 numaralı odaya gel."
"611 numaraya mı?"

"Anthea Landau'nun yaşadığı ve öldüğü 612'ye değil, 415 ya da 303 numaralı odalara da değil. Resepsiyonda sana engel olacaklarını sanmam ama bir şey derlerse Bay Rhodenbarr'ın partisine gitmekte olduğunu söylersin."

Eskisinden daha uzun bir duraklama. Sonra, "bu partiye ne anlama geliyor, Bernie?" diye sordu.

"Eh, onu da orada görürsün."

"Demek Paddington bu" dedi Carolyn Kaiser. "Sevimli bir ayıymış, Bern."

Ayıyı dizimde hoplattım. "İyidir" dedim.

"Ve burası da ünlü Paddington, ha? Oteli beğendim ama odan pek küçük."

"Fareler kambur" dedim.

"Yukarıdaki daha iyiydi. Hem daha geniş. Kalabalık için de iyi. O kadar insanı buraya sığdıramazdın."

"Gelmeye başladılar mı?"

"Geldiler bile" dedi. "Öyle moda diye geç kalanlara ne oldu bilemiyorum. Saat yediden az önce gelmeye başladılar ama Ray onları yediyi on geceye kadar lobide tuttu. Şimdi hepsi otelde, Kral'a bakmamaya çalışıyorlar."

"Kara kadife üzerinde Elvis" dedim.

"Gözleri oda içinde insanı kovalıyor, Bern. Dikkat etmiş miydin?"

"Sanat diye ona denir işte."

"Odadan çıktıktan sonra bile insanı izliyorlar, odayken, hatta asansörle buraya inerken bakışlarını hep ensemden hissettim."

"Şimdi de hissediyor musun?"

"Hayır."

"İyi" dedim. "Haydi şimdi yukarı çıkalım da gözlerini hâlâ açık olduğundan emin olalım."

20

Isis Gauthier'nin odası benimkinden çok daha güzeldi. Daha geniş, daha iyi döşenmiş olmasının yanısıra pencereden Madison Meydanı görünüyordu. Elvis şöminenin üzerinden bakıyordu ve benimki gibi tuğlayla örülmüş değildi. Aslında çalışan bir şömineydi ve şimdi de yanıyordu. Hemen hemen mat bir perdenin ardında olduğundan alevler görünmüyordu ama havadaki odun dumanı kokusunu alabiliyordunuz ve zaman zaman da yanan çatırtılar gelmekteydi.

Ateş yanıyor olmasa da oda sıcaktı. Ateşi yaktığımda epey serindi ama şimdi oldukça ısınmıştı ve bunu yapanın şöminedeki ateş olup olmadığını kestiremiyordum. Bir odaya yeteri kadar insan doldurursanız içersi epey ısınır, hele de bazıları geldiklerinde biraz fazlaca ateşliyseler.

Oda doluydu. Paddington renkleri giysileriyle Isis Gauthier. Ciddi bir tüvit takım elbise içinde Marty Gilmartin. Bir iş kadını giysisi içinde Alice Cottrell. Çok uzun boylu, sivri burunlu ve çok zayıf, daha önce hiç görmediğim bir adam. Diğer herkesi tanıdığım için onun da Sotheby'den gelen Victor Harkness olduğunu tahmin ettim.

Gümüşü sakalı ve kahverengi beresiyle ya da ikisini de çıkarmış olarak Gulliver Fairborn orada değildi.

Ancak yazar ve eserleri konusunda Dünyanın Önde Gelen Otoritesi Lester Eddington aramızdaydı.

Dünyanın En Ünlü Koleksiyoncusu Hilliard Moffett de oradaydı.

Koca vücudunu gri pantolon ve pötikare ceketine sıkıştırmış olarak koltuğunda oturuyor ve her zamankinden çok bir buldogu andırıyordu. Çek defterim yanımda, ne bekliyoruz sanki? der gibi bir hali vardı.

Oturacak yerler sınırlı olduğundan birkaç kişi de ayakta durmaktaydı. Sahne, perde ve otel lobisi yıldızı Carl Pilsbury duvara yaslanmıştı ve hep duvarlara yaslanmış gibi bir duruş takınmayı başarmıştı. Beyaz ipekli gömleği tertemiz, siyah pantolonu ütülüydü ama siyah ayakkabılarının boyanmaya ihtiyacı vardı. Ayakkabı boyasının tümünü saçlarına harcamış olduğunu tahmin ettim.

Ray Kirschmann da üzerine uymamış lacivert takım elbisesiyle ayakta idi ve kapının yanında bir polis daha vardı. Kendisiyle daha önce tanışmadığımdan adını bilmiyordum üniforması üzerinde olduğundan polisliğinden kuşku duymak imkânsızdı. Carolyn Kaiser de arkadaşı Erica Darby'yle orada idi. Her ikisi de o kadar kadın görünüyorlardı ki, kimsenin kalkıp kendilerine yer vermemiş olmasına inanmak çok güçlü doğrusu.

Ben hemen sahnenin ortasına, yani şark işi şömine perdenin önüne geçtim. Arkamda ateşin çatırtılarını duyuyor olmam sizlere odanın ne kadar sessiz olduğu hakkında bir fikir verir sanırım. Bu insanların birbirlerine söyleyecek şeyleri olduğunu düşünürdünüz ama hiçbirinin ağzından tek ses bile çıkmıyordu. Hepsi bana bakıyor ve bir şeyler söylememi bekliyorlardı.

Söze nereden gireceğimi bilemiyordum. Sonra her fırsat verildiğinde kullandığım girişi yaptım.

"Sizleri bu gece neden buraya topladığımı merak ediyorsunuz sanırım" dedim. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum ve doğru yanıtın başlangıçtan başlamak olduğundan da emin değilim. Başlangıçta Gulliver Fairborn adında bir adam Nobody's Baby adında bir kitap yazdı. Eğer bu kitabın hayatınızı değiştirdiğini

hissediyorsanız, bunda yalnız olmadığınızı söyleyebiliriz. Pek çok kimse ve bu arada bu odadakilerin çoğu aynı şeyi hissetmişlerdir.

Kitap iyiye ya da kötüye, Fairborn'un hayatını değiştirmiştir. Ona dünyada en çok önem verdiği şeyle, yazı yazarak geçimini sağlama imkânı tanıdı. Ama özlediği münzevi hayatı yaşamasını da güç, hatta imkânsız kılmıştır. Ortalarda görünmemeye çalışmış, röportajlardan ve yazışmalardan uzak durmuştu. Fotoğrafını asla çekirtmemiş ve takma adlar altında yaşamıştı. Ancak buna rağmen mahremiyeti zaman zaman ihlal edilmişti. Ve şimdi de ufukta büyük ihlal görünmekte. Uzun yıllardır Paddington'da kalan Anthea Landau adındaki zat, Fairborn'un ilk edebiyat ajanlığını yapmıştı. Şimdi de Fairbourn'un kendisine yazdığı mektupları bir müzayedede satmayı planlıyordu. Fairborn'un imzasına çok seyrek rastlanır ve kendi elinden çıkma mektupları bulmak ise neredeyse imkânsızdır." Hilliard Moffet, "Bende bir iki mektubu var" dedi. "Kuzey Carolina'da Hickory'de kiralık evler hakkında bir emlakçıya yazılmış bir mektup da. Ama edebi yazışmaya gelince, yıllardır böyle bir şey yazdığını sanmıyorum. Ajanına romanını gönderdiğinde yanlış bir gönderen adresi yazar ve içine not koymaz. Bir koleksiyoncu için doğrusu çok güç bir insandır."

"Bu nedenle Landau'ya yazdığı mektuplar çok değerli, hatta paha biçilemezdi" dedim.

Sotheby's'den Harkness, "Paha biçilemez bir şey yoktur" dedi. "Fiyatı belirleyen açık arttırmada getireceği bedeldir. Ben mektupların bir örneğini gördüm ve beş hatta belki de altı rakamlı bir fiyata ulaşılacağını tahmin ediyorum."

"Mektuplar henüz satılmadığı için ne getireceklerini bilemiyoruz" dedim. "Ama bazı ilginç insanları ta New York'a getirecek kadar değerli ve arzulanır şeyler olduklarını biliyoruz. Bu insanlardan bazıları şimdi burada. Örneğin elinde Fairborn'un iki mektubunun bulunduğunu söyleyen Hilliard Moffet. Kendisi diğer mektupları da istiyordu."

"Ben adamı topluyorum" dedi Moffett.

"Sonra Fairborn hakkında pek çok şey bilen Lester Eddington."

"O benim hayat boyu süren araştırmam" dedi Eddington. "Bay Moffett, o Kuzey Carolina'lı emlakçıya yazdığı mektubu görmek isterdim. Smoky Dağları'nda iki yıl geçirdiğini biliyorum, böylece bunu pekiştirmiş olurum."

"Mektup satılık değil" dedi Moffett. Eddington bir fotokopinin yeterli olacağını belirtti. Moffett bir şeyler homurdandı..

"Sonra Karen Kassenmeier vardı" dedim.

Çevreme bakınca bu adı bilen Ray'le hiçbir şeyle ilgilenmiyor görünen diğer polis dışında herkesin yüzünde şaşkın bir bakış gördüm.

"Karen Kassenmeier bir hırsızdı" dedim. "Ama bir iki kere yakalandığı ve hapse girdiği için kusursuz değildi. Yine de işini iyi yapardı ve bakkal dükkânı soymazdı. Sipariş üzerine pahallı mallar çalardı."

"Ve bu kadın New York'a mı geldi, Bern?"

"Valizindeki etikete göre Kansas City'den" dedim. "Ama havayolları kayıtlarında son iki haftada Kansas City-New York seferlerinde Kassenmeier adında bir yolcuya rastlanılmadı."

"Demek daha önce geldi" dedi Moffett.

"Ya da başka bir ad altında gelmiştir" diye Isis Gauthier söze karıştı. "Suçlular hep takma ad kullanır, değil mi? Daha geçen gün adının Peter Jeffries ya da Jeffrey Peters olduğunu söyleyen biriyle karşılaştım. Şimdi adını pek hatırlayamadım ama doğrusunu isterseniz kendisi de hatırlayamamıştı."

"Uçakta takma adla yolculuk yapmak o kadar kolay değildir" dedim. "Uçağa binerken fotoğraflı bir kimlik göstermek gerekir. Hem kadın takma ad kullansaydı valizinin üzerindeki, gerçek adının yazılı olduğu etiketi çıkartırdı."

"Çıkartmayabilirdi" dedi Erica. "Suç işleyenler pek iyi insanlar değildir. Bunu herkes bilir. Yoksa yakalanmazlardı."

Ben hafif bir savunmaya geçerek, "Kimi zaman talihleri yaver gitmez" dedim. "Her neyse, kadının kendi adını kullanmadığını biliyoruz çünkü uçuş kaydına rastladık. Anthea Landau ölmeden üç gün önce Karen R. Kassenmeier, United Havayolları'nın bir uçağıyla Seattle'dan New York'a gelmiş."

"Adı, yolcu manifestosu mu, ne derler, ondaydı" dedi Ray. "Kansas City'den Seattle'a uçuşunun kaydı vardır herhalde, ararsak onu da bulabiliriz. Seattle'da ne çalmış, Bern? Stadyumun kubbelerini mi?"

"Bir şey çaldığını sanmıyorum ama çalmış da olabilir. Karen, Seattle'a o mektupları isteyen biriyle görüşmeye gitti. Seattle'da yaşayan biriyle ya da oraya bir saat uzaktan, örneğin Bellingham'dan gelen biriyle."

Hilliard Moffett çenesini ileri uzattı. "Saçma. Varsayım. Bellingham, Seattle'dan epey uzak, Kanada sınırından bir taş atımı mesafededir. Ve bu kadının Kansas City'den gelen bir hırsız olduğunu söylüyorsunuz. Onu nereden tanıyabilirdim ki?"

"Siz bir koleksiyoncusunuz" dedim. "Landau öldürölüp ben de tutuklandıktan sonra doğruca dükkânıma geldiniz. Bana mektuplar alındığı halde onları satın almaya hazır olduğunuzu söylediniz. Hatta onları çalmak için cinayet işlemem gerekse de. O tür bir teklifi daha önce de yapmış olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

"Bu sözlerinizi kanıtlayamazsınız."

"Bir kanıt bulmak güç olmasa gerek" dedim. "Kassenmeier herhalde Seattle'da bir otelde kalmıştır ve bunun hangisi olduğunu bulmak kolaydır. Eğer telefonla konuşmuşsa onun da kaydı vardır. Ve briyantini saçlı ve buldog yüzölü biriyle buluşmuşsa..."

"Rica ederim!"

"Kıvırcık saçlı ve güçlü çeneli, iri yapılı bir beyefendi diyelim peki. Eğer böyle yakışıklı biriyle otel lobisinde ya da oralardaki bir kahvehane ya da barda buluşmuşsa mutlaka bir hatırlayan çıkacaktır. Ama neden karşı çıkıyorsunuz ki? Siz ona yalnızca mektupların sizin için önemli olduğunu ve nerede bulabileceklerini söylemiş olacaksınız."

"Bunun yasalara aykırı bir yanı yok."

"Elbette yok. Ve hatta kendisine masraflar için avans da vermiş olabilirsiniz."

Moffett bir an düşündü. "Bu yasal olmayabilir, onun için öyle bir şey yapmadım" dedi. "Eğer biri ona para vermişse zaten bu nakit olur ve kaydı kuydu olmazdı."

"Böylece New York'a geldi ve Paddington Otel'i'ne yerleşti" diye devam ettim. "Ama burada ilginç bir şey oldu. Karen öldükten sonra polis otelde kaydını bulamadı."

"Bunda garip olan ne?" diye Lester Eddington atıldı "Uçakta takma ad kullanmak güç olabilir ama otelde böyle bir güçölük yoktur."

"Hiç de güç değildir" dedi Isis. "Devam ettirmekte biraz zorlandıysa da, Bernie de aynı şeyi yaptı."

Birden keyiflendim. Yine ilk adlarımızı söyleyecek kadar samimi olmuşuk.

"Eğer takma adınızı destekleyecek sahte bir kredi kartını; yoksa sıkıntılı ıştır" dedim. "Nakit ödemek ve depozito bırakmak zorunda kalırsınız. Ancak Karen de planladığı işe adını karıştırmamak için bunu yapmış olabilir ama böyle yapmadığını biliyoruz."

"Bunu nasıl bilebiliriz?"

"Hangi odada kaldığını biliyoruz" dedim. "Ray?"

"Aldığımız bir ihbara dayanarak ben sözkonusu oda kayıtlarını inceledim" dedi Ray. "Otel kayıtlarında oda geçen hafta boş olarak görünüyor."

"Bir dakika" diye Isis atıldı. "Kayıt yoksa hangi odada kaldığını nereden biliyorsunuz?"

"Aldığımız ihbara dayanarak" dedi Ray.

"Kimden aldığınız ihbar?"

"Benden" dedim.

"Sen o bilgiyi nasıl edindin?"

"O odaya girmiş bulundum ve..."

"Odaya girmiş bulundun demek."

"İki kere. Birincisinde kimin odası olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Yangın merdiveninden koridora çıkmak ve hatta kendimi binadan dışarı atmak istiyordum. Çünkü biraz önce Anthea Landau'nun dairesinden çıkmıştım."

"Öldürölün kadın" dedi üniformalı polis. "Onun dairesinde miydin?"

"Evet ve..."

"Ben bir şey mi kaırdım?" Polis, Ray'e döndü. "Neden içerde değil bu?"

"Kefaletle bırakıldı" dedi Ray.

"Kefaletle bırakıldı ve şimdi bize gösteri mi yapıyor?" Ray adama bakınca polis omuzlarını silkti. "Yalnızca sormuştum. Başka bir amacım yoktu."

Oda sessizleşince ben de bir süre konuşmayıp bekledim. Sonra, "İlk geçişimde odada bir şey dikkatimi çekmişti" dedim. "Daha doğrusu, ilk geçişimde odada bir şey buldum ve de aldım."

Üniformalı polis, "Ray, bu herife haklarını bildirmiş miydin?" diye sordu. "Şu anda bir suç işlediğini itiraf etmiş bulunuyor." Ray adamın yüzüne bir daha baktı, ağzını açtı, sonra kapadı.

"Bu bir mücevherdi." Isis'e baktım. "Sonra bunun otelin daimi müşterilerinden birine ait olduğunu ve kendisinin girdiğim o odada kalmadığını öğrendim. Anlaşıldığı kadarıyla biri mücevherleri ondan çalmış ve bulduğum yere saklamıştı."

"İzlemesi biraz güçse de çok ilginç" dedi Hilliard Moffett. "İyi ama bunun iki cinayet ve Fairborn-Landau yazışmasının benle ne ilgisi var?"

"Oraya da geleceğim."

"Eh, biraz acele etseniz iyi olur. Biri camı açabilir mi? Vücut ısısı ve şömine ile burası dayanılmaz duruma geldi "

Isis'e baktım, o da Marty'ye döndü, Marty gidip perdeyi açtı.

"Ben ikiye ikiye topladım, yani 602 ile 303'ü." Bazı yüzlerdeki ifadeyi görünce, "Oda numaralarını" diye açıkladım. "Landau 602'deydi ve biri odasına girip onu öldürmüştü. Fairborn'un mektuplarını çalmıştı. 303 Karen Kassenmeier'in kaldığı odaydı ve çalıntı mücevherleri orada bulmuştum. Tabi ben... şey, aldığım da mücevherlerin çalıntı olduklarını da, ikinci bir kere girene kadar odanın Kassenmeier'in olduğunu da bilmiyordum."

"Tekrar mı gitti..."

"Kimin odası olduğunu öğrenmek için. Altıncı kattaki cinayet ve hırsızlıkla üçüncü katta ortaya çıkan kayıp mücevherler arasında bir bağlantı olmalı diye düşünüyordum. Her neyse, odaya girdim ve dolapta Karen Kassenmeier etiketli bir valiz buldum. Daha fazla bir şeyler de bulabilirdim ama o sırada kapı açılmak üzereydi."

"Kassenmeier mi gelmişti?"

"Ben öyle sanmıştım. Kadının adını bilmiyordum, valizin etiketini okuyacak zamanım olmamıştı. Gelenin odanın sahibi olduğunu tahmin ettim. Gece yarısı olduğundan ziyarete gelmiş bir arkadaş falan olamazdı."

"Başka bir hırsız olabilirdi" dedi Isis. "Senin gibi."

"Benim gibi olmazdı çünkü bu hırsızın anahtarı vardı. Bunun üzerine saklandım."

"Dolaba mı?"

Soruyu soran ve sorduğu için de şaşırmış görünen Alice'e baktım. "Dolaba değil. İyi de olmuş çünkü dolaba baktıklarını sanıyorum."

"Baktıkları mı?"

Isis'e doğru başımı salladım. "İki kişiydiler. Bir erkek ve bir kadın. Ben banyoda duş perdesinin ardındaydım ve ikisini seyretmedim. Olduğum yerde bekledim, yatak odasını kullanıp gittiler"

"Yatak odasını mı kullandılar?" diye sordu Erica. "Nasıl?"

"Eh, uyumak için değil."

"Seks yaptılar," dedi Carolyn. "Öyle mi, Bern?"

"Evet. Sonra da çıkıp gittiler."

"Kassenmeier ve bir erkek" diyen Ray Kirschmann, Carolyn'e baktı. "Belki de erkek değildi."

"Erkekti" dedim.

"Sesini mi duydun?"

Başımı salladım. "Tuvalet kapağını açık bıraktı."

"Domuz" dedi Isis.

"Sesini duymadım" diye devam ettim. "Bir ara hafifçe bir şeyler söyledi ama tanımadım aslında. Fakat kadının sesini tanıdım, Kassenmeier'in sesi değildi."

"Nereden biliyorsun? Kassenmeier'i hiç görmemiştin ki."

"Doğru ve eğer sesini tanıdıysam..."

"O zaman kadının kim olduğunu biliyorsun" dedi Marty.

"Evet. Kadın beni Anthea Landau ve mektuplarla ilgilendiren kişiydi. Ve şimdi de çalıntı mücevherler bulduğum odadaydı. Onlar gittikten sonra valizin etiketine baktım ve Karen Kassenmeier adını okudum. O nedenle odanın onun odası olduğunu ve benim tanıdığım kişiyle Karen Kassenmeier'in aynı kişi olduğunu düşündüm. Adlardan biri takma addi ve ikisi de aynı kişiydi..."

"Belki de haklıydın" dedi Alice Cottrell. "Aynı insan olmadıklarından nasıl emin olabilirsin?"

Çünkü Karen Kassenmeier öldü ve sen ise buradasın, masum görünmeye çalışıyorsun diye düşündüm. Ama, "Karen Kassenmeier'i morgda gördüm" dedim. "Daha önce gördüğüm kadın değildi.. Ama ondan önce de sesini duyduğum kadının odanın sahibi olan kadın olmadığını anlamıştım."

"Nasıl?" diye sordu Ray.

"Yatak yapılmıştı." Odadaki herkesin yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce açıkladım. "Gelen iki kişi 303 numarada sevişti ve odadan çıktıklarında yatağın yapılmış olduğunu gördüm"

Sotheby's'in adamı Victor Harkness, "Bu yalnızca onların derli toplu insanlar olduğunu gösterir" dedi.

"Yatak yapacak vakitleri yoktu" dedim. "Ve yatak profesyonel bir biçimde yapılmıştı, sanki oda hizmetçisi yapmış gibi Ve bunun nedeni de yatağı açmamış olmalarıydı."

"Yani..."

"Yatak örtüsünün üzerinde seks yaptılar" diye Isis adamın sözünü tamamlarken yüzünü buruşturdu. "Bu klozet kapağını açık bırakmaktan da beter."

"Herhalde aceleleri vardı" dedim. "Ve odayı ziyaret ettiklerinin izini bırakmak istemiyorlardı. Karen Kassenmeier döndüğünde göreceği bir şey kalsın istemiyorlardı. Ama bir şey bıraktılar ve bundan da erkeğin kim olduğunu çıkardım."

"DNA" dedi üniformalı polis. "Ama kıyaslama için örnekleri nereden aldın ve test yapacak zamanı nasıl..."

"DNA değil" dedim. "Geride bıraktıkları o türden bir kanıt değildi. Belki de güvenli seks yapıyorlardı."

"Umarım öyle yapmışlardır" dedi Isis. "Herkes öyle yapmalı."

"Erkek kimdi?" diye Carolyn sordu. "Ve delil neydi?"

"Kara bir izdi. Yatak örtüsü üzerinde kara bir iz. Yastığın üstünde. Başının olması gereken yerde. Daha önce kilitle bir anahtar sesi işitmiştim, hatırladınız mı? Oda sahibinin geldiğini sandığım zaman hani. Ama gelen oda sahibi değil, anahtarı olan biriydi. Odadaki iki kişiden kadını tanıyordum ve başka birinin odanın anahtarının kendisinde olması için hiçbir neden yoktu. Ama belki de adam bir anahtar bulacak durumdaydı. 303 numarayı ya da otelin herhangi bir odasını açacak bir anahtar."

"Kapının anahtarı ve yatak örtüsü üzerinde kara bir leke" dedi Carolyn.

"Gözlerimin önünde bir resim belirmeye başlamıştı" diye devam ettim. "Bir otel çalışanı. Karen Kassenmeier'i kaydetmeden odaya yerleştirecek biri. Böylece hangi odada olduğunu bilecek ve odaya zahmetsizce girip çıkacak biri. Saçları örtü üzerindeki leke kadar siyah olan ve bu siyahlığın doğanın eseri olmadığı biri. Carl, sen yıllardır Paddington'dasın. Bu tanıma uyan birini tanıyor musun?"

21

Herkes Carl Pillsbury'ye baktı; doğrusu ne hayran olduğumu ifade etmeliyim. Düşünürcesine alnını kırıştırdı, çenesini başparmağı işaret parmağı arasına aldı, dudaklarını büzdü. "Paddington'da çalışan ve saçlarını boyayan biri mi?" dedi "Bir iki yıl önce peruk takan biri vardı ama bu aynı şey değil sanırım. Saç boyası kullanan birini hatırlamıyorum."

"O zaman biri seni baş aşağı edip kafanı mürekkep hokkasına sokmuş olmalı" dedi Ray. "Çünkü o saçların yapay çim kadar doğal görünüyor."

"Ben mi?" Pillsbury'nin gözleri irileşti. "Yani saçımı boyadığımı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Bunu herkes biliyor, Carl" dedi Isis.

"Herkes mi?"

"En azından bu eyalette."

"O kadar belirli mi?"

"Maalesef öyle."

"Olanları tahmin edebiliyorum" dedim. "Ama arada bir iki boşluk var. Sen Ortabatılı'sın. Karen Kassenmeier de. İkinizin yaşları da hemen hemen aynı. Ya eskiden tanışıyordunuz ya da burada New York'ta tanıştınız."

"Saçma."

"Kadın buraya geldiğinde tesadüfen seninle karşılaşmış olabilir ama buna inanmıyorum. Seni tanıyor olmalıydı."

Hilliard Moffett, "Açıklaması bu olabilir" dedi. "Ben o kadınla Seattle'da görüştüğümde bir suç işlemesi teklif etmiş değildim..."

"Bunu yapmış olsan da olmasan da burada daha önemli şeyler var şimdi" dedi Ray. "Ve sen ne yaptıysan Seattle'da yaptın, bu odada Seattle polisini de görmüyorum. Söyleyeceğini söyleyebilirsin."

"Pekâlâ." Moffett yine çenesini fırlattı. "Otelin adını söylediğimde kadında ilginç bir tepki belirdi. O zamana kadar fikre pek ilgi duymuyor gibiydi ama sonra birden uyanır gibi oldu. Paddington ha, acaba hâlâ orada mı?" dedi. Ne demek istediğini sordum ama başını sallayıp daha fazla ayrıntıya girmememi istedi."

"Bu hiçbir şey kanıtlamaz" dedi Carl. "Otelde bir zamanlar oturan ya da çalışan birini tanıyormuş. Bundan ne çıkar ki?"

"İyi bir polis çalışması sonunda neler çıkar, şaşırır kalırsın" dedi Ray. "Geçmişlerinizi araştırdıktan sonra ikinizin aynı yerde bulunduğunuzu kanıtlayamaz mıyız sanıyorsun? Bunu şu anda itiraf et de kimseyi zahmete sokma"

"Onu eskiden tanımış olsam bile bu bir şey kanıtlamaz ki?"

"Ben tahminimi söyleyeyim" dedim. "Kadın otele geldi ve sana takma bir ad altında bir oda istediğini söyledi. Sen ise hiç kayda gerek olmadığını, onu bir odaya yerleştireceğini söyledin. Böylece gecede yüz elli dolara yakın bir masraftan kurtulacaktı."

"Böyle bir şeyi neden yapayım ki?"

"Bu meslekte işitilmemiş bir şey değildir" dedim. "Resepsiyon memurunun cebine birkaç dolar atmasının bir yoludur yolu. Barmenin içki parasını almasını unutmasına karşılık müşterinin okkalı bir bahşiş bırakması gibi. Ancak Karen Kassenmeier sana bir iki dolardan daha fazlasını öneriyordu, değil mi? Kendisine kalacak bir yerden fazlasını verebileceğin için bu doğaldı elbette. Onu Anthea Landau'nun odasına sokabilirdin."

"Bunun için bana ne gerek vardı? Kadının profesyonel hırsız olduğunu söylemiştin ya."

"Hırsızlıkta profesyoneldi" dedi Ray. "Ama sabıka kayıtlarında anahtarına sahip olmadığı bir kapıyı açabildiğiyle hiç bir şey yok."

"Sen onu içeri sokabilirdin" diye devam ettim. "Bunun da onun için bir değeri vardı. Ona Landau'nun odasının yedek anahtarını ya da senin kendi anahtarını verebilirdin ve Landau'nun otelden çıktığı zamanı bildirebilirdin. Böylece kadın yokken odasına girip çıkabilirdi."

"Bir iki yıl önce öyle bir vaka vardı" dedi Ray. "Kent merkezinde büyük bir otel. Odalardan eşyalar çalınıyor. Kapılarda zorlama yok ve çalınan da yalnızca nakit para. Ve soyulanlarda hep Japon işadamları."

"Kent merkezindeki bazı otellerde onlardan başkasına rastlayamazsın zaten" dedi Erica.

"Olayı araştırınca durumun daha da kötü olduğunu anladık. Parası çalınan Japonların bir kısmı polise şikâyetle bulunmuyordu. Bu işi yapanın içerden biri olduğunu düşündük ve olayı bir tek zanlıya, bir resepsiyon memuruna kadar indirdik ama sonunda herifi ele geçiremedik."

"Ne oldu?"

"Japonlardan biriyle konuşurken sanırım kuşkulandığımız kişinin adını ağzımızdan kaçırdık." Ray'in gözleri daldı. "Konuştuğumuz garip bir adamdı. Esaslı bir poker oyuncusu olurdu. Yüzünden ifadesini okumak imkânsızdı. Kollarını uzattığı zaman bileklerinde dövmeler vardı. Ve göğsünde. En garip yanı da iki elinin de küçük parmağının olmamasıydı."

"Yakuza" dedim. "Japon gansterleri. Resepsiyon memuruna ne oldu?"

"Resepsiyon memuru parayı alıp kaçtı sanırım. Bir gün ortadan kayboldu, bir daha da izine rastlanılmadı." Omuzlarını silkti. "Ama ben yine de iki ay kadar Japon lokantalarından uzak durdum."

Carl'ın yüzünde Özbek yemeklerini fazla kaçırmış birinin ifadesi vardı. Resepsiyon memurlarının kaçtıkları hikâyelerden hoşlanmıyor olmalıydı.

Carl'a, "Belki kadınla daha önce de çalışmıştın" dedim. Kadın senin masum olmadığını her nasılsa biliyordu ve önerimi yaptı, bu da senin hoşuna gitti. Hatta senin de bir fikrin vardı."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"İnsanlar hep böyle söyler ama bu aslında hiç doğru değildir. Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun. Kadına Paddington'da yaşayan bir tiyatro oyuncusu bulunduğunu ve çok değerli bir gerdanlık ve küpeleri olduğunu söyledin."

Isis'in ağzı açık kaldı, hırsıyla Carl'a döndü. "Seni orospu çocuğu. Ben dostuz sanmıştım."

"Ona inanma, Isis."

"Sana inanmam için bir neden göster, Carl."

"Tanrı aşkına, herif hırsız olduğunu ilan etti ya."

"Aslında Bernie için 'ilan' yerine 'itiraf' sözcüğünün kullanılması daha uygun olur" dedi Carolyn. "Öyle sokaklarda hırsızlığını ilan eden biri değildir. Aslında hırsızlığından az da olsa utanır."

"Öyleyse neden bırakmıyor?" diye sordu Isis. "Aramızda kalsın ama bağımlılık gibi bir şey sanırım."

"Adam hiç tedaviyi denedi mi? Ya da on iki basamaklı bir programı falan?"

"Hiçbir şey işe yaramıyor."

"Ama umut içinde yaşıyorum" dedim. "Carl, Isis de sen de oyuncuydunuz. Sen bir otel lobisinde resepsiyon memurluğu yapıyordun, o iş buluyor, yakutlar takıyordu. Belki de buna tahammül edemedin ya da kolay para sahibi olmanın yolu çıktı sandın. Arkadaşın Karen'e oda numarasını söyleyip bir anahtar verdin ve ne arayacağını söyledin. Kadının profesyonel olduğundan içeri girip yalnızca yakutları almasından ve başka bir şey sürmemesinden anlaşıyor."

"İçeri birinin girmiş olduğunu anlamadım bile" dedi. "Hırsızların ortalığı karıştırdıklarını sanırdım."

"Yalnızca beceriksizleri" dedim.

"Gerdanlıkla küpeleri aradım ama bulamadım. Sonra onları bana veren arkadaşımın almış olacağını düşündüm. Sonra senin hırsız olduğunu öğrenince senin almış olacağına karar verdim."

"Ben aldım" dedim. "Ama benden önce Kassenmeier almıştı. Çamaşır çekmecesinin arkasına koymuştu." Başımı salladım. "Terzi sökük elbise giyermiş. Onun gibi bir profesyonel de mücevherleri bir hırsızın ilk bakacağı yere sakladı. Fairborn'un mektuplarını alma işine dönmek için acele etmiş olmalıydı sanıyorum."

Bir soluk aldım. "Şimdi zamanlama biraz karışıyor. Landau, ben Paddington'a geldiğim gün öldürüldü. Otele öğle saatinde girdim, ayımı aldım ve odama çıktım."

"Ayı mı aldın?" dedi Isis. "Buraya hırsızlık yapmaya geldin ve odana bir ayı mı aldın?"

"Bu söylediklerinin birbiriyle ne ilgisi var?" dedim. "Gayet sevimli bir ayıcık işte. Ben kaydımı yaptırırken yerden bir zarf almıştım. Zarfı kendim yere atmıştım bir an önce. Üzerinde Anthea Landau'nun adı yazıyordu ve hangi odada kaldığını onunla öğrenecektim. Bütün yapmam gereken şey Carl'ın zarfı nereye koyduğunu görmektir."

"Bir yere koymadım, masanın üzerinde bıraktım" dedi Carl.

"O an için. Ama eşyalarımı yerleştirip aşağı indiğimde zarfı Landau'nun gözüne koymuştun."

"Bunu nasıl bilebilirdin?" dedi Lester Eddington. "Bir sürü göz ve çoğunda birer zarf olmalıydı."

"Benimki mordu."

Eddington'un gözleri parladı. "Gulliver Fairborn'un yazdığı bütün mektuplar gibi" dedi Moffett.

"Uzaktan seçebilmem için belirgin bir şey olsun istemiştin. Fairborn'un en çok sevdiği kâğıt rengi olduğundan aklımda da yalnızca mor vardı. Bir kırtasiyeciden mor zarf ve mektup kâğıdı aldım." Cebimden bir kâğıt çıkartıp salladım. "Bunun gibi." Kâğıdı yine cebime soktum. "Zarfa boş bir kâğıt koyup resepsiyona

biraktım. Daha sonra anahtarımı bırakıp otelden çıktığımda zarf Anthea'nın gözünde idi. Ama o akşam dönüp anahtarımı aldığımda yerinde yoktu."

"Kadın postayı almıştı."

"Ben de öyle düşündüm. Ama Anthea Landau son yıllarda değil otelden, odasından bile çıkmaz olmuştu. O yüzden postayı almak için aşağı inmezdi. Mektuplarının odasına getirilmesini isterdi herhalde."

Bütün başlar Carl'a döndü. "Bunun olaylarla ne ilgisi var?" dedi Carl. "Paydos yaptığımda postasını yukarı götürüp kapısının altından attım. Birkaç müşterimize bu hizmeti yaparız. Bayan Landau da onlardan biriydi."

"Demek kapının altından attın?"

"Evet."

"Ya sana seni kadının kapısını vururken gören birinin olduğunu söylesem."

"Ben mektupları kapının altından attım. Eğer kapısını tıkladıysam bu postayı getirdiğimi bildirmek içindi. Bazen öyle yapardım."

"Ve kapının açılmasını beklemeden oradan uzaklaştın."

"Evet."

"Ya sana birinin kadın kapıyı açana kadar orada beklediği gördüğünü söylesem."

"Beni gören olmadı." Birden yüzü kızarmıştı. "Bakın insan hangi gün ne yaptığını nasıl bilebilir? Belki de kapı açmıştır. Bazen açardı. Eğer ben kapıyı vurduğumda kapının yanında duruyorsa. Bu ne fark eder ki?"

"Benimki yalnızca tahmin" dedim. "Ama tahminlerimde doğruya yakın olduğunu sanıyorum. Sen kapıyı vurdun ve da seni içeri aldı ve sen de onun derin uykuya girmesini sağlayacak bir şey yaptın. Çay mı içiyordu. Çayına bir şey mi attın?"

"Saçmalık bu."

"Çay olmayabilirdi ve içtiği her neyse senin önünde içemeyebilirdi. Ama sen bir yolunu bulup ona bir uyku ilacı verdin."

"Eğer böyle bir şey yapmışsa bir yerlerde izi kalmış olmalıdır" dedi Ray. "Kadın yıkamadıysa fincanda, içtiyse midesinde." Marty bir şey bulunup bulunmadığını sordu. "Aramadık ki" dedi Ray. "Bir kadın kafasına vurulmuş ve bıçaklanmış olarak ölü bulunduğu genellekle zehir taraması yapılmaz. Ama şimdi yapılmasını isteyebilirim."

"Zehir değildi" dedi Carl. "Tanrım, ben kimseyi zehirleyemem."

"Öyleyse uyumasını kolaylaştırıcı bir şeydi."

"Kadın iyi uyuyamıyordu ve odasından da hiç çıkmıyordu. Karen'in de beklemekten bıktığını biliyordum. Bayan Landau uyurken odasına girecekti ve derin bir uykuda olmadığı takdirde olaklardan korkuyordum."

"Eh, hakkın varmış korkmaya."

"Daha fazla konuşmamalıyım herhalde" dedi Carl. "Zaten yeterinden çok konuştum."

"Konuşmama hakkın vardır" dedi Ray ve adamın haklarını okudu. "Bu odadaki herkes için geçerli bu" diye devam etti. "Konuşmama hakkınız var ve falan filan. Ama benim fikrimi sorarsan şimdi susman delilik olur."

"Sahi mi?"

"Bazı yasaları çiğnedin ve suçortağı olduğundan kuşkuluyum ama bize yardım eder de olayı Kasimir'e bağlarsan..."

"Kassenmeier" dedim.

"Her neyse işte. O zaman paçanı kurtarabilirsin. O da ölmüş olacağına göre bunun ne zararı olur ki?"

"Bayan Landau'yu o öldürdü" dedi Carl. "Zaten bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Sen bize olanları anlat hele."

"Anlatacak fazla bir şey yok. İlacın etkisini göstermesi için bir süre bekledim sonra Bayan Landau'ya telefon ettim. Telefon açılmayınca derin bir uykuya daldığını tahmin ettim. Sonra odasında bekleyen Karen'e telefon edip gelip anahtarı almasını söyledim. Karen anahtarı alıp yukarı çıktı. Ve sonra bir de baktım ki Bayan Landau ölmüş."

"Ne olmuş?"

"Ben yalnızca Karen'in bana anlattıklarını biliyorum. İçeri girmiş, Bayan Landau uyanmış. Karen de onu bıçaklayıp kimseye görünmeden kaçmış."

"Eksik bir şey bırakmadın mı?"

"Sanmıyorum."

"Kassenmeier'i benim evimde bulduklarında omzundan vurulmuştu ve yarası temizlenip sarıldığı ve hatta iyileşmeye başladığına göre orada vurulmuş değildi. Onu Landau vurdu, değil mi?"

"Doğru. Orasını unutmuşum."

"Eh, böyle küçük bir ayrıntı insanın belleğinden kaçırılabilir. Sana Landau'nun odasından telefon edip omzundan vurulmuş olduğunu bildirdi, değil mi? Sen de ona olduğu yerde kalmasını söyledin, yukarı çıktın, onu senin odana götürdün. Yirmi bir yıl önce yerleştiğin odana. Orada ilk yardımını yapıp yarasını sardın ve dinlenmesi için bıraktın. Sonra da Landau'nun dairesine döndün."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Kadına bir yardımın dokunabilir mi diye bakmak için. Onu orada öyle bırakamazdın, değil mi?"

"Elbette bırakamazdım. Ama yapabileceğim bir şey o nedenle..."

"Vardı."

"Efendim?"

"Silah atılmasının garip bir yanı vardır. Ben Landau'nun odasına girdiğimde barut kokusu duydum. İlk başta ne olduğunu anlamamıştım ama sonra anladım ve odayı bir ölüyle pay. lastiğimi farkettilim. Kadının vurulduğunu tahmin etmiştim. Ama sonra başına vurulup bıçaklandığını öğrenince çok şaşırdım. Ama ateş edenin Landau olduğunu anlayınca her şey yerli yerine oturdu tabii. Odasında bir hırsız görmüş ve ateş etmişti."

Bir an durakladım; Carl'ın Japon gangsterinin otel kâtibini ortadan kaybettiğini duyduğu zaman hissettiklerini hissediyordum ben de. Birinin hırsıza ateş ettiği hikâyeleri hiç sevmem.

"Ve Karen onu bıçakladı" dedim. "Bu çok ilginç işte. Biri sana silah çekip ateş ediyor. Omzundan yaralıyor. Sen ona engel olmak isteyince ne yapıyorsun? Bıçağını çekip onu öldürüyorsun."

"Kendini savunma gibi görünüyor ama değil" dedi Ray. "Aynı zamanda hırsızlık yapıyorsun çünkü. Kesinlikle cinayet."

"Zaten böyle bir şey olamazdı. Biri sana ateş ederken bıçağına sarılabilir misin?"

"Karen üzerinde bıçak taşırdı" dedi Carl. "Geçmişte de bu yüzden başı belaya girmişti."

"Biliyorum" dedim. "Ama daha önce iş başındayken kim' şeyi bıçaklamamıştı. Bıçağı özel yaşantısı için bulundururdu. Landau'nun dairesinde elinde sustalıyla dolaşacak değildi, bıçak çantasındaydı ve herhalde odaya girdiği anda onu da bir kenara bırakmıştı. Eğer getirmişse yani, ki o da çok kuşkuluydu, Landau ateş etmeye başladığında çanta elinde olsaydı, o anda açıp bıçağını arayabilir miydi?"

"Ne fark eder?" diye Isis sordu. "Öyle ya da böyle, Anthea'yı kadın bıçakladı, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Buna imkân yoktu."

"Ama..."

"Kadının başına vurulmuş" dedim. "Kassenmeier ağır bir şey kaptı ve kadının kafasına vurdu. Yaşlı kadını bayıltmak için fazla güçlü olmasına gerek yoktu."

"Sonra da bıçakladı" dedi Carl.

"Neden?"

"Emin olmak için herhalde."

"Cinayetle suçlanacağına emin olmak için mi? Kadının tek istediği oradan çıkıp omzuna baktırmaktı. Landau baygındı ve Kassenmeier için tehlike oluşturmuyordu. Tek yapacağı şey Fairborn dosyasını alıp oradan çıkmaktı."

"Kadını ondan başka kim öldürmek isteyebilirdi?"

"Kassenmeier çıktıktan sonra kadının gözlerini açtığını varsayalım. Ya da telefonu açıp resepsiyonu aramış olsun. Belki de sen olay yerine çeki düzen vermek ya da Kassenmeier alamadığı için Fairborn dosyasını almaya geldiğinde kadın uyanmıştır, Carl. Ya da başka bir şeyler çalmak için odaya girdiğinde."

"Saçmalık bu."

"Kassenmeier'in çantasını karıştırıp bıçağı yanına almışsan bu tasarlayarak cinayet işlemektir. Eğer Kassenmeier çantasını odada bırakmış ve sen almaya gitmişsen ve o sırada Landau uyanmışsa o zaman bu hikâyeye bir şansın olabilir."

Carl öyle ağız açık dururken ne kadar da çok şey anlatıyordu.

"Eh, çok konuştun" dedim. Ama aceleye gerek yok. Bir hikâye uydurmak için çok vaktin olacak."

"Bir dakika" dedi. "Herhalde bir şey söylememem gerekir hatta ilk baştan konuşmamalıydım, değil mi? Tanrım, ben Law and Order'de oynadım. Sizlerin nasıl çalıştığınızı bilirim."

"Bu da seni hemen hemen polis yapar" dedi Ray. "Zaten onun için sana bir şans tanıyoruz."

Carl gözlerini yuvarladı. "Bunun bir hile olduğunu biliyorum ve umurumda bile değil. İciniz rahat etsin diye gerçeği anlatacağım. Hiç önemi yok. Nasıl olsa bana kimse inanmayacaktır."

"Ben resepsiyondayken Karen Bayan Landau'nun odasından telefon edene kadar her şey sizin dediğiniz gibi oldu" dedi. "Çok telaşlıydı. Anlayabildiğim tek şey vurulmuş olduğuydu. Resepsiyonu bırakıp yukarı koştum ve onu omzundaki yaradan kan akarken buldum. Bayan Landau baygın bir halde yerde yatıyordu. Ama yaşıyordu. Yüzünün yan tarafında bir yara vardı. Karen'in yapışkan bantla vurduğu yerde."

"Yapışkan bantla mı vurmuştu?"

"Bayan Landau'nun ağır bir yapışkan bant aleti vardı. Karen kadına onunla vurmuştu. Ağır nesneyi kaldırıp atmış ve o da kadının kafasına isabet emişti."

"Neden söz ettiğini biliyorum" dedi Ray. "Ön odada masa üzerinde bulduk."

"Onu oraya ben koydum" dedi Carl. "Ortalığı toplarken. Belki Karen de oradan almıştır. Bunun önemi var mı?"

"Bana yok" dedi Ray. "Kassemir'e de. Şu anda onun için hiçbir şeyin önemi yok ya. Devam et."

"Bayan Landau'yu kaldırdım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama onu da öyle yerde bırakamazdım. Yaşlı ufak tefek bir kadındı, tüy kadar hafıftı. Onu kaldırdım ve yatağına yatırdım."

"Ben odaya girdiğimde de oradaydı" dedim. "Ama bir farkla: O zaman ölüydü."

"Biliyorum" dedi Carl. "Ben de bir daha gittiğimde ölmüştü. Önce en azından yürüyebilen Karen'le odama çıktım. Tahmin ettiğiniz gibi odamda ilk yardım malzemesi vardı. Yarasını temizleyip sardım. Birkaç yıl önce Hastanemde üç hafta figüranlık yaptığımdan bu işlerin yabancısı değilim. Oyunu izlediniz mi bilmem ama yaşaması beklenmeyen bir hastaydım. Herkesi şaşırtmıştım."

"Şimdi olduğu gibi" dedim. "Onu yatırdın demek."

"Evet. Sonra lobiye işimin başına koştum. Ama aşağıda müşteri olmadığından yine altınca kata, Bayan Landau'nun odasına çıktım. Cankurtaran çağırmamı ve ondan önce odayı toplamam gerekeceğini bildiğimden ona hiç bakmadım bile. Yapışkan bant makinesini alıp masanın üstüne koydum, Karen'in açık bıraktığı çekmeceleri kapadım. Tabancayı düştüğü yerden kaldırıp Karen'in bir kenara koyduğu çantasına yerleştirdim. Karen mektupları koymak için çantasıyla girmişti odaya. Çanta kalın bir zarfı alacak kadar büyüktü."

"Öldüğü zaman yanındakiydi sanırım" dedi Ray. "İçinde zarf yoktu ama küçük bir tabanca vardı ki, bu kendisine ateş edilen tabanca olabilir."

"Akla gelebilecek her şeyi yaptım" diye Carl devam etti. "Sonra Bayan Landau'ya bakmaya gittim. Yatakta, bıraktığım gibi yatıyordu. Ve ölmüştü. Karen'in bıçağı kalbine saplıydı."

"Onun Kassenmeier'in bıçağı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onun taşıdığı türden bir sustalıydı, kenarları sedef kaplı. Ve kadının göğsüne saplı duruyordu."

"Ben bıçak görmedim" dedim. "Tabii, örtünün altında da olabilir."

"Biz olay yerine gittiğimizde kadına saplı bir bıçak falan yoktu" dedi Ray.

"Ben bıçağı aldım" dedi Carl. "Bunun yapılmaması gerektiğini biliyorum ama..."

"Tanrı aşkına, yaptıklarının hiçbirinin yapılmaması gerekiyor!" diye üniformalı polis kapının önünden seslendi.

"Biliyorum."

"Devam et" dedi polis. "Sözünü kesmek istemedim. Devam et. Bıçağı aldın."

"Üzerindeki kanı yıkadım. Adli tıp incelemesinde mikroskop altında izlerinin görüneceğini bilmeme rağmen yıkadım. Onu da bilirim."

"Elbette" dedi Ray. "Law and Order'de oynamıştın."

"Ama yine de bana iyi bir önlem gibi gelmişti."

"Bıçağı aldıktan sonra..."

"Karen'in çantasına koydum."

"Tabancayla birlikte" dedim.

"Evet."

"Başka neler vardı?"

"Çantada mı?"

"Evet. Şişkin ve büyük bir zarf var mıydı?"

"Zarfı aradım. Çünkü Karen bana Bayan Landau kendisine silah çekmeden önce mektupları bulduğunu söylemişti. Ama ben bulamadım. Bıçağı kullanan her kimse mektupları bulmuş olmalıydı. Ancak çanta olması gerekenden ağırdı. Bir daha bakınca arkasında fermuarlı bir yer gördüm. Mektup dolu zarf oradaydı."

"Şu halde dosyaları karıştırmadın."

"Hayır. Oradan mümkün olduğu kadar çabuk çıktım."

"Mektupları ne yaptın?"

"Karen'in çantasını odama götürdüm. Karen orada dinleniyordu. Ne olduğunu bilmediğim için ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bayan Landau'yu kim bıçaklamıştı? Onu ilk gördüğümde yaşadığından emindim ve bir daha odaya girdiğimde ölmüştü ve yemin ederim ki onu öldüren ben değilim."

"Ben de değilim" dedi Ray. "Devam et."

"Çantayı odana götürdün" dedim.

"Evet."

"Bıçak çantanın içindeydi."

"Evet."

"Ve tabanca. Landau'nun tabancası."

"Evet."

"Ya mektuplar?"

"Mektuplara ne olmuş?"

"Onları ne yaptın? Kassenmeier'e vermiş olamazsın çünkü o zaman görevini tamamlamış olarak arkasına bakmadan çekip giderdi. Mektupları nereye sakladın, Carl?"

Carl içini çekti. "Öteki odaya."

"Hangisine? 303'e mi?"

"Evet. Karen benim odamdaydı ve ben de düşündüm ki... şey, aslında ne düşündüğümü bilemiyorum. Düşünecek zamanım yoktu."

"Ve odana dönmeden önce mektupları oraya bıraktın."

"Evet."

"Şimdi anladım. Isis ile ben altıncı katın koridorunda sohbetleyken sen de onları saklıyor olmalıydın. Landau'nun odasından, ben girmeden birkaç dakika önce mektuplarla çıktın ve üç kat aşağıdaki odaya, ben yangın merdiveninden oraya girmeden birkaç dakika önce sakladın. Zarfı neden çamaşır Çekmecesine koymadın ki? Beni o kadar zahmetten kurtaracaktın o zaman."

"Ben..."

"Mektupları nereye koydun?"

"Dolabın rafına."

"Sonra gidip Karen'e nereye koyduğunu söyledin "

"Şey.."

"Bunu yapmadın, değil mi?"

"Pek öyle değil."

"Ona ne dedin?"

"Bayan Landau'nun öldüğünü. Bıçaktan söz etmedim O da herhalde yapışkan bant aleti kafasına geldiği için öldüğün' sanmıştır."

"Demek Karen kadını öldürdüğünü sandı."

"Herhalde, ama olay televizyon haberlerinde çıkınca bayan Landau'nun bıçaklanarak öldürüldüğünü öğrendi."

"O zaman da bunu senin yaptığını düşünmüştür."

"Kadını benim öldürmediğimi, mektupları alan kişinin bıçağı bulup öldürmüş olacağını söyledim. Bana inanıp inanmadığını bilemiyorum."

"Şu halde ona mektupları sakladığın yeri söylemedin."

"Hayır. Odasına dönünce bulacağını sanmışım ama bulmadı. Ancak yakutlarının çalınmış olduğunu fark etti."

"Benim yakutlarım" dedi Isis.

"Doğru ama Karen artık onları kendi yakutları olarak görüyordu ve yakutlar kaybolmuştu. Bana bunu söylediğinde ne düşüneceğimi bilemedim. Benimle paylaşmamak için yalan mı söylüyordu? Yalan söylemiyorsa yakutlara ne olmuştu?"

"Bu arada ben tutuklanmıştım" dedim. "Ve siz de benim bir hırsız olduğumu öğrenmişsiniz."

"Ama 303 numarada ne işin olabilirdi ki? Ben yakutları bayan Landau'yu öldüren kişinin aldığına inanıyordum."

"Eh, yaşlı bir kadını bıçaklayan biri mücevher hırsızlığı olmayacak değil ya" dedim. "Ama şimdi bir an yakutları unutamam ve o kişinin üzerinde duralım. Sence bunu yapan kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bak, buna inanmam çok güç" dedim. "Bence bu konuda bir fikrin var."

Bakışlarını indirdi. "Eh, bir şeyler düşünmüştüm" dedi.

"Sahi mi?"

"Ve gerçekten bilmiyorum."

"Ama gerçekten bir fikrin var."

"Hayır, ben..."

"Mektupları kendi odana götürmemenin nedeni o kişiydi" dedim. "Dostun Karen'e kendisinin çaldığı zarfın onun odasındaki rafta olduğunu söylememenin nedeni buydu. Malı götürmeye çalışıyordun, değil mi?"

"Karen'e ihanet ediyor değilim. Mektupları ona vermeyi düşünüyordum."

"Ne zaman?"

"Bir iki gün içinde. Ama önce..."

"Fotokopilerini çıkartacaktın" dedim.

"Evet."

"Çünkü biri senden kopyalarını çıkartmanı istemiş ve sana reddetmek istemediğin bir teklifte bulunmuştu."

"Bu adamı tanımıyorum" dedi Lester Eddington. "Gulliver Fairborn'un yazışmalarının tümünün kopyasını istiyorum ama fazla bir para verebilecek durumda değilim ve böyle bir suçortaklığına asla girmezdim."

"Sakin ol, sözünü ettiğim kişi sen değildin" dedim.

"İyi ama mektupların kopyalarını başka kim isteyebilirdi? Moffett bir koleksiyoncu, orijinallerini ister. Zaten Karen Kassenmeier'i işe sokan da oydu. Sotheby's de zaten mektupları müzayedeye koymak için anlaşma yapmıştı."

"Ve ben de onları yazan adamcağıza geri vermek istiyordum" dedim. "Ama biri daha vardı, kendisi bir kitap yazmak isteyen biri. Beni o yüzden arayıp buldu ve ben eli boş dönünce hiçbir şeyi şansa bırakmadı. Eee, Carl? Anthea Landau'yu öldürdüğünü tahmin ettiğin kişi o mu?"

Carl bir şey söylemedi.

"Kedi dilini yutmuş" diyerek dönüp Alice Cottrell'e uzun baktım. "Eee? Onu sen mi öldürdün?"

22

Alice sanki Brutus kadar bir yakınından kalbine bir hançer yemiş gibi, "Bernie" dedi. "Benim cinayet işleyebileceğime inanıyor olamazsın."

"Çok daha başka şeyler yaptın ama" dedim. "Bir kere Gulliver Fairborn'a iyilik olsun diye mektupları istediğin hikâyesini anlatıp beni bu işe bulaştırdın. Böylece mektupları tek kuruş ödmeden alacaktın."

"Ama bu doğru" dedi. "Mektupları ona vermek için istiyordum."

"Fairborn sana Charlottesville'deki evine yazıp istediği için."

"Bir iki yalan söylemiş olabilirim."

"Bir iki mi?"

"Charlottesville'de oturmuyorum ve Gully bana mektup falan yazmadı. Ama onun çok sıkıldığına emindim ve mektupların ortadan kalkması ona bir iyilik olacaktı. Ve dükkânının önünden birkaç kere geçmişim ve sahibinin yan iş olarak hırsızlık yaptığını biliyordum..."

"O yan işi kitapçılık olan bir hırsızdır" diye Ray söze karıştı.

"...ben de seni büyük bir yazara iyilik yapmak için ikna edebilirim diye düşündüm."

"Ve de orta çaplı bir yazara."

"Efendim?"

"Dükkâna Publisher's Weekly gelir" dedim. "İçinde eski kitap satanları ilgilendirecek bir şey olmadığından pek okumam ama geçenlerde eski sayılara şöyle bir baktım. Piyasada kimin kitap taslağı dolaşıyormuş dersin? Ajanın kim olduğunu unuttum ama Anthea Landau değildi. Anılarını yazacaksın, değil mi? Gulliver Fairborn ile olan ilişkini."

"Yalnızca o kadar değil" dedi. "Benim gayet ilginç bir yaşantım var ve insanlar benim anlatacaklarımı merakla okuyacak."

"Ama fazla merak etmeme ihtimallerine karşı, Fairborn'a biraz çamur atmak da zarar vermezdi, değil mi? Bana yazacakların konusunda bilgi verdin ve edebiyat kahramanlarımdan biri hakkında bilmek istediğimden çok şey anlattın. Ve sonunda anlattıklarının senin de bildiğinden fazla olduğu anlaşıldı."

"Ben roman yazarıyım" dedi. "Gerçeği biraz enine boyuna çekiştirmek benim hakkım sanırım."

"Mektuplarını iade etmeyecektin, değil mi?"

"Sonunda geri verebilirdim. Ya da imha ederdim. Ya da size satardım, Bay Moffett ya da size verirdim Bay Harkness. Ve hatta sizin için de bir takım fotokopi çıkarırdım, Bay Eddington. Ama ne yapabileceğim ne fark eder ki? Mektupları ele geçirmiş değilim."

"Ama onları gerçekten istiyordun. Ben Paddington'a gitmeden önce Carl'a benzer bir teklifte bulundun. Ama onun iyi huyluluğuna hitap edecek yerde bedenini ortaya attın."

"Böyle konuşman hiç de hoş olmuyor."

"Verecek paran yoktu ama gayet seksiydin ve Carl da hazırды. Ona mektupları sana vermesinin bir sakıncası olmadığını açıkça anlattın. Fotokopilerini çıkarıp orijinallerini kendisine verecektin ve o da onları istediğine satabilirdi."

"Carl'ın işi iş" dedi Carolyn. "Karen'le yatıyor ve Alice'e de dayanamıyor."

"Karen'le asla sevişmedik" dedi Carl.

"Yalnızca iyi arkadaşınız" dedi Isis. "Onu kendi yatağına yatırdın ve elini bile sürmek istemedin, öyle mi?"

Ray, "Carl'ı hep biraz başka türlü görmüşümdür" diye atıldı. "Eğer öyleyse Alice'le neden işi pişirsin ki?"

Carl gözlerini yuvarladı. "Bir insan terbiyeliyse ya da biraz kibar tavrı varsa insanlar hemen onun eşcinsel olduğunu düşünür. Ben eşcinsel değilim. Ama arkadaşlarımdan bazıları öyle ve Karen de onlardan biriydi. Çok iyi bir arkadaşım değildi ama seviciydi."

"Şu halde kendisiyle cinsel bakımdan ilgili değildin."

"Hayır."

"Ama Alice'le ilgileniyordun."

"O çekici bir kadın" dedi Carl. "Ve gayet ikna edici ve ayartıcı. Bana iki bin dolar önerdi ki, onu hâlâ beklemekteyim."

"Daha çok beklersin" dedi Alice.

"Ve bana başarımızı, benim çok tatmin edici bulacağım bir biçimde kutlayacağımızı söyledi. Bayan Landau'nun öldürüldüğünün ertesi sabah neler olduğunu anlamak için telefon etti. Ben de mektupların bende olduğunu söyledim."

Alice'e döndüm. "Senden haber almayınca merak etmiştim. Herkes ya telefon etmiş ya da dükkâna gelmişti. Bir tek senin dışında. Mektupları alıp almadığımı merak edersin diye düşünmüştüm. Ama sen işin aslını biliyormuşsun demek."

"Bunların hepsi doğru" dedi. "Ama Landau'yu ben öldürmedim. O gece orada bile değildim."

"Olabilirdin" dedim. "Carl yasaları çiğneyip dostlarına ihanet ederken kimselere görünmeden resepsiyondan geçebilirdin."

"İyi ama Anthea Landau'yu neden öldüreyim ki?"

"O bir ajandı" dedim. "Bir keresinde seni reddettiğini söylememiş miydin? Belki de ona bir kin besliyordun."

"Buna inanıyor olamazsın."

"Hem de bir an bile. Çünkü Karen Kassenmeier'in çantasında bıçak bulacağını nereden bilebilirdin? Ayrıca Landau'yu öldüren, Kassenmeter'i de öldüren kişidir. Ve herhalde aynı bıçağı kullanmıştır. Sen Kassenmeier'in benim evimde bıçaklanıp öldürüldüğü sırada 303 numaralı odada Carl'la bir şipşak yaptığın için o sen olamazsın."

"Sen duş perdesinin arkasındayken" dedi hafif bir gülümsemeyle. "Tıpkı Polonius gibi ama sen bıçaklanmadın. Ve sesimi tanıdın demek, Bernie? Çok şeker."

"Çok acele giyindin" dedim. "Yatağı açmak için zaman yitirmedüğinden, yapmak için de zaman harcamadın. Carl mektupları raftan alıp sana verdi ve oradan çıkıp gittiniz. Benim eve kadar gidip Karen'le karşılaşacak ve onu bıçaklayacak zamanın olup olmadığını bilemiyorum ama bunu yapman için bir neden de yoktu. Mektuplar sendeydi."

"Doğru."

"Zaten Karen senin umrunda bile değildi. Ve çantasında bıçak olduğunu nasıl bilebilirdin?"

"Carl bıçaktan söz etmiş olabilirdi" dedi Erica Darby. "Yatakta neler konuştuklarını kim bilebilir?"

"Ben Karen'in adını bile ağzıma almadım" dedi Carl. "Biz Karen'in odasında... şey, seviştik çünkü mektuplar oradaydı. Ama Alice'e orasının kimin odası olduğunu söylemedim."

"Biz yine Karen Kassenmeier'e dönelim" dedim. "Ona mektuplar konusunda ne söylemiştin?"

"Hiçbir şey. O bana mektupların çantasından kaybolduğunu söyledi, ben de Bayan Landau'yu öldüren kişinin almış olacağını söyledim."

"Bu Karen'in yapışkan bant aletiyle kadını öldürmediğini öğrenmesinden sonraydı."

"Evet."

"Peki, o zaman ne yapmaya karar verdi?"

"Mektuplar kaybolmuştu ve arkasından yanmanın anlamı yoktu. Yakutlar elindeydi nasıl olsa. Sonra odasına gitti ve yakutların da kaybolduğunu söyledi. Ona inanmadım. Belki de benim aldığımı düşünüyordu, çünkü orada olduklarını benden başka bilen yoktu ki. Ama ben onların nerede olduğunu bilmediğim gibi mektupları dolaba koymak için odaya girdiğimde orada olup olmadıklarını da bilemiyordum. Ama Karen dolapta mektupların olduğunu bilmediğinden bunu ona söyleyemezdim."

"Doğru."

"Sonra da onları senin aldığına karar verdi."

"Mektupları mı?"

"Hayır, yakutları. Senin bir hırsız olduğunu ve yakutların kilitli bir otel odasından çalındığını, bu yüzden de hırsızlığı senin yapmış olmanın mantıklı olduğunu söyledi. Hem zaten yakutların sende olduğunu biliyordu ama bunu ona kimin söylediğini bilmiyorum."

"Ben söylemedim" dedi Isis. "Kadınla karşılaşmış değilim, zaten öyle biriyle konuşmazdım da."

"Ve senin oturduğun yeri biliyordu" diye Carl devam etti. "Bana yakutları son bir kez daha arayacağını, başaramazsa ilk uçakla Kansas City'ye döneceğini söyledi. Bunları söylediğinde gecenin geç bir saatiydi, o gittikten sonra Alice'e telefon ettim ve Karen'in en az iki saat gelmeyeceğini bildiğim için onun odasına gittik."

"Ve o da hiç dönmedi" dedim. "Biri benim evimde onu buldu, herhalde oraya çağıran da oydu. Ve kapıyı açan biri. Karen kapıyı açamazdı, iyi bir hırsızdı ama kapı açma becerisi yoktu."

"Kim açtı acaba?" diye yüksek sesle düşündü Ray. "Bu hikâyede pek çok kapı açılıp kapanıyor, Bern ve bütün bunların arasında bu işte uzman olan bir tek sen varsın. Ancak kendi kapım açmak için beceriye de ihtiyacın yoktur ya."

"Doğru" dedim, "ve Karen Kassenmeier'i öldüren kişinin de becerisini kullanmasına gerek yoktu."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum" dedim.

"Eh, bize de söylesen iyi olur" diye Carolyn atıldı. "Çünkü bende bir tek ipucu bile yok. Şimdiye kadar söylediklerini dikkatle izledim, Bern, hem de çok karmaşık olmasına rağmen. Ama bunu kimin yapmış olacağını hâlâ çıkaramadım. Belki de Anthea Landau'yu, Karen Kassenmeier öldürmüştür ve sonra senin evine gittiğinde pişman olup kendini bıçaklamıştır."

"Ve sonra da bıçağı yemiştir, öyle mi?"

"Ne? Bıçak yok muydu? Şu halde ceset bulunmadan biri geldi ve güzel elma soyulur diye bıçağı aldı gitti. Tamam, biri Karen'i öldürdü. Ama bu kişi bu odadakilerden biri olamaz, öyleyse..."

"Bu odadakilerden biriydi" dedim. "Ve sana bunu yapmak istemezdim, Carolyn ama inan bana başka seçeneğim yok. Katil yanında oturan kadındı. Erica'ydı."

"Uzun süredir devam eden bir husumet" dedim. "Belki de birbirlerinden kötü bir biçimde ayrılmış âşıklardı. Belki aynı kadının peşine düşmüşlerdi. Her ne olmuş olursa olsun, Erica Darby, Karen Kassenmeier'den nefret ediyordu ve bu nefretini yıllar boyunca içinde taşıyordu."

Erica bana baktı. Yüz ifadesinden bir şey okumak imkânsızdı ve katilin kendisi olduğunu söylememden bu yana ağzını açmamıştı. Belki de Ray'in biraz rastgele bir tavırla olsa bile odadaki herkese haklarını okumuş olduğunu hatırlıyordu. Belki de söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Erica intikam almak istiyordu" diye devam ettim. "Ve belki de intikamın soğuk yenmesi gereken bir yemek olduğu Sicilya atasözünü iyi biliyordu. Aradan o kadar zaman geçmişti ki, Kassenmeier aralarındaki kırgınlığın hâlâ canlı olduğunu bilmiyordu bile. Karen kente gelince Erica'yla ilişki kurdu, eski arkadaşına kente neden geldiğini ve nerede kaldığını söyledi."

Karen'in hamlesini yapacağı gece Erica otele geldi. Ne kadarını planladığını, ne kadarını duruma göre hallettiğini biliyorum ama Carl resepsiyonda değilken gelmiş olmalı. Karen'in hangi odaya gireceğini bildiği için yapması gereken tek şey o odanın anahtarını alıp yukarı çıkmaktı. Carl aşağıda ilk yardımını uygularken o altıncı kata çıktı, Landau'nun odasına girdi ve içersini ikisinin bıraktıkları gibi buldu. Landau yatakta baygın, yerde bir tabanca ve iskemlenin üzerinde de Karen'in çantası.

Belki Landau o sırada uyandı ve gürültü çıkarmaya başlayınca Erica onu susturdu. Ama yaşlı kadının gözlerini açtığını sanmıyorum. Erica onu görünce arkadaşının çantasında bıçak taşıdığını hatırlamış ve üzerinde yalnızca Karen'in parmakizlerinin olması için bir mendile sarmış ve Landau'nun göğsüne saplayıp orada bırakmış olabilir.

Sonra da otelden çıktı ve polise haber verdi. Isis koridorda benimle karşılaştığını Carl'a söylediği için polis zaten otele gelmekteydi. Erica'nın telefonundan sonra o kadar çabuk gelmelerinin nedeni bu. Erica, Karen Kassenmeier gibi tanınmış hırsızın orada olması ve bıçakta parmakizlerinin bulunması ve çantasının da birkaç adım ilerde bulunmasıyla intikamını aldığını düşünüyordu. İyi bir avukat bulursa bir daha yirmi yıl sonra çıkardı artık. Bulamadığı takdirde de şartlı tahliye umudu olmadığından ömrünün sonuna kadar içerde kalırdı."

Erica'ya, "Senin hesap etmediğin şey Carl'ın polislerden önce odaya gireceğiydi" dedim. "Polisler geldiğinde ne cesette saplı bıçak vardı, ne de iskemle üzerinde çanta. Ve polisi sevgili dostun Karen'e götürecek bir tek ipucu yoktu. Ama onun durumu parlak değildi: New York'a gelmesine neden olan mektupları da elde edememişti, bulduğu mücevherler de elinden alınmıştı."

Ama bu kadar senin için yeterli değildi. Carolyn'in ağzından bir şey kaçırıldığını söyledin ona: Yakutların ve belki de mektupların bende olduğunu, onları evimde nereye sakladığımı bildiğini söyledin.

Onu kendi evinde beklettin. Carolyn'le yemeğe çıktın sonra senin evin yerine Carolyn'in evine gittiniz ve Carolyn uykuya dalar dalmaz oradan çıktın. Sonra kendi evine uğrayıp Kassenmeier'i aldın ve ikiniz benim evime gittiniz. Eve girdikten sonra fırsatını kollayıp çantasından bıçağı aldın ve Anthea Landau gibi onu da öldürdün. Bu kere kurbanın baygın olmadığı için işin kolay değildi. Çıkardığınız gürültüden komşum Bayan Hesch'in dikkatini çektiniz ama polisi hemen çağıracağı kadar değil. Sonra çıktın ve evine gittin."

"İçeri nasıl girdiler peki?" diye sordu artık olayla ilgilenmeye başlamış olan üniformalı polis.

"Kassenmeier'in maymuncuğu olmadığını söylemiştin. Bu kadın da hırsız mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"İçeri nasıl girdi öyleyse?"

"Anahtarı vardı" dedim. "Carolyn benim en iyi arkadaşım. Birbirimizin evlerinin ve işyerlerinin anahtarı vardır herbirimizde. Geçen gün de dükkânıma anahtarıyla girip kedime yemek vermişti."

"Ve anahtarı bu kadına mı verdi?"

"Bu kadının adı Erica" dedim. "Erica Darby. Çifte cinayetten tutukladığını yazarken sana lazım olacak. Carolyn'le eğlenmeye çıkmıştı ve ilk kez olarak Carolyn'in içmesine karışmamış, hatta içmesi için onu kışkırtmıştı."

"Sözde bir kutlamaydı" dedi Carolyn.

"Daha önce hiç âdeti olmadığı halde benimle ilgilenmişti. Sana nerede oturduğumu ve hakkımda daha bir sürü şey sormuştu. Yani adresimi biliyordu, sende anahtarım olduğunu biliyordu ve sana bol bol içirmişti."

"Ben de beynime bir balyoz yemiş gibi yattım uyudum dedi Carolyn. "Sonra ne oldu? Anahtarları nasıl buldu?"

"Anahtarları nerede saklıyorsun?"

"Sokak kapısının yanında bir çengelde."

"Anahtarlıkta ne yazar?"

"Bernie'nin Anahtarları. Eh, bulmak güç değildi sanırım."

"Ya kapıcı?" diye sordu polis. "Apartmanında yirmi dört saat kapıcı var, değil mi?"

"Yirmi dört saat servis demek daha doğru olur. Kapıcılar her zaman yerlerinde bulunmazlar ve bazen de uyurlar. Ama yerinde ve uyanık olsa ne çıkardı? İyi giyimli iki beyaz kadın, taksiden inmiş sanki orada oturuyorlarmış gibi içeri giriyor. Sonra Erica Kassenmeier'in cesedi üzerine kapıyı kilitliyor, taksiye atlayıp Carolyn'in evine dönüyor, anahtarlarını aldığı yere bırakıyor. Sonra evine gidip masum olmayanların derin uykusuna dalıyor."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hikâyenin sonu" dedim. "Biri uzun yıllar önce kendisini kızdıran bir şey yaptığı için iki kişiyi öldürdü. Savcı o olayın ne olduğunu nasıl olsa bulur ama ben bizim biliyor olmamızdan memnunum aslında. Böylece bütün olay görüldüğü kadar anlamsız olmuş oluyor."

"Esaslı bir hikâye" dedi Erica.

"Kendimle gurur duyuyorum" dedim. "Bir iki eksik yeri var sanırım ama yine de dört başı mamur bir hikâye diyebiliriz."

"Benim söyleyeceğim bir tek şey var: Bu anlattıklarının tek bir kanıtı yok."

"Bunu söylemeni bekliyordum. Garip bir şey ama masum insanlar asla kanıt eksikliğini ileri sürmezler. Yalnızca o işi yapmadıklarını söylerler. Ama kanıt var ve polis aramaya başlayınca daha da bulacak. Örneğin senin Karen Kassenmeier'le geçmişini bilenler çıkacak. Karen'le seni benim apartmanıma getiren taksi sürücüsü fotoğraflarınız gazetelerde çıkınca sizi hatırlayacak. Anthea Landau'nun öldürüldüğü gece seni otelde gören biri de nasıl olsa olmuştur. Ve polis bir kere ne arayacağımı bildikten sonra Landau'nun odasında parmakizlerini bulmakta gecikmeyecektir."

"Bu arada da bıçak var elbette."

"Ne bıçağı?"

"İki kişiyi öldürdüğün sustalı. Onun evinde olduğuna iddiaya girelim mi?"

"Saçmalık bu."

"İçimden bir ses polisin onu nerede bulacağını söylüyor Virginia Slims sigarası takviminin altındaki tezgâhın üstünde Clorox dolu bir kâse içinde. Kan izlerini silmek için iyi bir fikir ama neden kaldırıp bir yere atmadın ki? Kanalizasyona ya da bir çöp kutusuna?" Yüzüne baktım. "Bir anı olarak mı sakladın?"

"Benim evimde bıçak falan yok."

"O zaman bana yanlış bilgiler verdiler demek. Bıçağı ne yaptın peki?"

"Ben asla... Mutfağımda Virginia Slims takvimi olduğunu nasıl bildin?"

"Carolyn, Martina'nın o resminden söz etmiş olmalı."

"Seni namussuz! Bıçağı sen koydun. Ama..."

"İçeri nasıl girdim peki?"

"Nasıl girdiğini biliyorum. Sen bir hırsızısın. Ama bıçağı nereden aldın? Aynı bıçak olamaz. Başka bir bıçak olmalı. Evime mahsustan başka bir bıçak bıraktın!"

"Eğer biraz düşünürsen bu odada herkesin anladığı şeyi sen de anlarsın" dedim. "Bunu bilebilmenin bir tek yolu vardı."

"Konuşmama hakkın var" dedi Ray Kirschmann. Bütün bunları daha önce de söylemişti ama şimdi Erica'ya söylüyor ve üniformalı polis de kadının ellerine kelepçeyi geçiriyordu. Ben konuşurken polis Carolyn'in boşalttığı yere yaklaşmıştı zaten.

Sonra iki polis Erica'yı odadan çıkardı, kapı arkalarından kapandı.

23

Temiz hava gibisi yoktu. Isis Gauthier'nin odası benimkinden büyüktü ve pencerenin açık olması bir derece yararlı oluyorsa da içersi yine de biraz boğucuydu. Kapının açılması bir an için bir cereyan yarattı.

Kapı kapandığında herkes bir ağızdan konuşmaya başladı.

Hilliard Moffett elini kıvrıkcık saçları arasına sokarak, "Eh, bu işin halledilmesine sevindim" dedi.

"Çok doğru" diye atıldı Lester Eddington.

"Uzun sürdü ama sonunda bitti" diye fikrini söyledi Victor Harkness. "Sefil kadın gittiğine göre biz işimize bakabiliriz."

"Bir dakika" dedim. "Az önce çok karmaşık bir olaylar zinciri çözümlendi ve bir katil ortaya çıkarılıp adalete hesap vermeye gönderildi. Sizce bu işimize bakmak için halledilmesi gereken bir şey miydi?"

"Biz buraya onun için toplanmamıştık" dedi Moffett.

"Ben sizin hepinizi onun için çağırmıştım."

"Ama biz buraya onun için gelmedik" dedi Lester Eddington. "Sen o yüzden gelmiş olabilirsin ve o kadın..."

"Erica" dedi Carolyn.

"O da bunun için gelmiş olabilir, polisin de bu yüzden geldiği belli. Ama bizler mektuplar için buradayız."

"Mektuplar" dedim.

"Gulliver Fairborn'dan ajanı Anthea Landau'ya."

"O mektuplar" dedim.

Moffett Alice'ten yana başını sallayarak, "Son duyduğumuzda mektuplar ondaydı" dedi.

"Ama kısa bir süre için" dedi Alice.

"Kabahat kimindi? Bana telefon edip mektupları yırtıp yaktığını ve durumu Fairborn'a bildirdiğini, onun da memnun olduğunu söyledin. Ve de Virginia'ya evine döndüğünü. Hatta uçağa yetişmek için konuşmamızı yarıda kesmiştin." Sözümü kesip yan gözle baktım. "Bu da yalan mıydı, Alice?"

"Sen benim için kendini tehlikeye atmış, tutuklanmış ve geceyi hapiste geçirmiştin. Bulamayacağın bir şeyi aramanı istemiyordum. Evet, senin içini rahatlatmak ve tehlikeye atılmanı önlemek için bir beyaz yalan söyledim."

"Çok düşüncelisin" dedim. "Ve işe yaradı da. O günden sonra bir daha tutuklanmadım."

"Ama sonra gidip mektupları benden çaldın, değil mi?"

"Bana bir telefon numarası vermiştin. Arandığında hiç açılmayan bir numara. Ray adresi buldu, ben de maymuncuklarımı falan toplayıp elimden geleni yaptım."

"Mektuplar sende mi?" diye sordu Moffett.

"Onda olmalı" dedi Alice. "Bende yok çünkü." Başını esefle salladı. "Onların fotokopilerini çıkarmış olsaydım, asıllarına ne olduğu umurumda bile değildi. Bunu yapacaktım ama sonra acele olmadığını, önce hepsini okumayı düşündüm. Ondan sonra fotokopilerini çıkartıp asıllarını imha ederdim."

"Barbarlık bu!" dedi Victor Harkness.

"Bunu yapmazdın" dedim. "Bu beylerden birine satmanın yolunu bulurdun."

Alice itiraz edecekken omuzlarını silkeledi. "Belki. Artık elimde olmadıklarına göre ne fark eder ki?"

Her zamankinden çok bir buldoğa benzeyen Moffett, "Şimdi işimize bakalım" dedi. "Mektupları kim alacak?"

"Bana yalnızca fotokopileri gerek" dedi Lester Eddington. "Mantıklı bir fiyata fotokopilerini satın alma fırsatını verirsiniz siz beylerin ne yapacağınızı beni hiç ilgilendirmez."

"Al benden de o kadar" dedi Alice. "Ben bir kitap yazacağım, mektuplar olmasa da olur ama olsa daha iyi olur. Ben de Bay Eddington gibi mantıklı bir miktar ödemeye hazırım. Aslında ikimizin de birer takım fotokopi almamamızın bir nedeni yok, asıllarına da zarar vermemiş oluruz."

"Bu malın sahibine bağlı" dedi Moffett. "Mektupları aldıktan sonra kime fotokopi verileceğine ben karar veririm."

"Ben bir şey kaçırmış olmalıyım" diye Isis atıldı. "Siz ne zaman mektupların sahibi oldunuz ki?"

"Bu formalite sona erer ermez. Buradaki herkesten çok para verebilirim ve niyetim de bu. Bay Rhodenbarr bu küçük müzayedeyi siz yaptığınıza göre neden işimize devam etmiyoruz ki?"

"Bir dakika" dedi Victor Harkness. "Cebiniz epey büyük olabilir, beyefendi ama Sotheby's'in de hukuki bir dayanağı var. Bu mektupların mülkiyeti Bayan Anthea Landau'ya ait ve onun ölümüyle mirasçısına geçer. Bizim kendisiyle yaptığımız anlaşma mirasçısını da bağlamaktadır. Olayları hızlandırmak için bir ödül verebilirsek de, mektuplar üzerinde hiçbir hakkı olmayan birinin onları bir başkasına satmasına ya da vermesine seyirci kalamayız."

"Beni dava edin" dedi Moffett.

"Bunu yapmaya hazırız."

"Ya da ikimizi de zahmetten kurtarmak için burada bir anlaşma yapalım. Şu anda biri Sotheby's'e diğeri Rhodenbarr'a iki çek yazmamam için hiçbir neden yok. Ve çeki de sözgelimi söyledim. Bu nakit de olabilir ve şirketinizin satıştan elde edeceği komisyonu aşabilir."

"Şirketimin böyle bir şeyi kabul edeceğini sanmıyorum."

"Eğer siz kendilerine bir şey söylemezseniz, ben hiç söylemem" dedi Moffett. "O zaman para da istediğiniz yere gider, değil mi?"

Harkness aynı anda dehşete düşmüş ve ilgilenmiş görünmeyi başardı. Hangi tarafı seçeceğini görmek ilginç olurdu ama çok uzun bir gece geçirmiştik. Elimi kaldırıp bir işaret verdim ve bunu iki kere tekrarlamam gerekmedi.

Marty Gilmartin hafifçe öksürerek, "Mektuplarla bir ilgim olmadığı için belki bir şey söylemeye hakkım yok ama biraz fazla ileri gitmiyor musunuz?" dedi.

Biri ne demek istediğini sordu.

"Varlığı meçhul ve arkadaşımın elinde olan ya da olmayan bazı mektuplar için kavga ediyorsunuz. Bir sonuca varmadan önce varsayımı kontrol etmeniz daha doğru olmaz mı?"

"İyi bir nokta" dedi Moffett. "Rhodenbarr, o mektuplar yanınızdaysa gösterme zamanı geldi."

"Ve sizde değilse o zaman da alma zamanı geldi demektir."

Cebimden daha önce gösterdiğim mor kâğıdı çıkardım. Bu kere açık Marty'ye uzattım. "Bir örnek getirdim" dedim. "Şunu okur musun?"

Marty gözlüğünü taktı. "Sevgili Anthea" diye okumaya başladı. "İtalyan teliflerinin parasını hâlâ alamadım. Onlara paranın hepsini spagettiye harcayacağımı ve böylece tamamının onlara geri döneceğini söyle. Bu arada oturmuşlar benim paramla cappucino içip bocce oynuyorlar. Selamlar, Gully."

Moffett ve Edington bir ağızdan, "Bakayım!" diyerek Marty'nin çevresini sardılar.

"İmza onun" dedi Moffett. "Nerede görsem tanırım."

"Ben de" dedi Eddington. "Yemin edemem ama o yıllarda kullandığı portatif Royal makinesinin yazısı diyebilirim. Küçük e'nin içi dolu ve küçük g biraz yukarı basıyor."

"Şunu ben alayım" deyip aldım.

"Bu gerçek bir mektup" dedi Moffett. "Geri kalanların da güvenli bir yerde olduğuna inandım artık. Şimdi paraya gelelim. Ne istiyorsun?"

"Hepiniz ne istediğinizi bana söylediniz" dedim. "Ve şimdi benim ne istediğimi soruyorsunuz."

"Eee?"

"Gulliver Fairborn'un ne istiyor olacağı kimseyi ilgilendirmiyor galiba."

"O burada değil" dedi Moffett. "Onun için kendisine soramayız. Sadede gel, adam."

"Hem zaten o bu işle ilgilenmiyor" dedi Harkness.

"Öyle mi? Bence en çok ilgilenen o. Mektupları o yazdı çünkü."

"Ama postaya attığı anda onun olmaktan çıktı. Telif hakkı onun ama mektuplar yasal olarak gönderilen kişiye aittir."

"Biliyorum."

"O zaman onun ne isteyip istemediği önemsiz kalıyor."

"Ama benim için değil" dedim. "Ben bu işe para için girmedim. İnanın bana, namussuz yoldan para kazanmanın çok daha kolay yolları vardır. Ben hayatımı değiştiren bir kitabı yazmış bir adam için iyi bir şey yapmak istemişim."

"Sadede gel, adam."

"Pekâlâ." Konuşurken şömineye yaklaşıyordum. Elvis'e baktım, o da bana baktı. Saçmaydı biliyorum ama Kral yapacağım şeyi onaylıyordu sanki.

Mektubu ateşe attım sonra. "Alice, sen mektupları yaktığını söylemiştin" dedim. "Diyelim ki yaktın ve geride bir tek bu kaldı. Şimdi bu da ötekilerin yanına gidebilir artık."

Yerlerinden fırlamakta o kadar acele etmediler ama bir kere fırladıktan sonra beni itip şömine perdesini bir kenara itmekte hiç de geç kalmadılar. Az önce inceledikleri mektup korların üzerinde alev almıştı.

Mor kâğıdın yarı yarıya yanmış kütükler ve parlıtlı korlar basında parlak bir alevle yanması gayet hoş bir görüntü oluştuyordu. Ve biz yasal sahibini kimin öldürdüğünü ortaya çıkarırken yanmakta olan diğer mor kâğıtların da kararmış parçalarını gördüler o anda.

"Tanrım!" dedi Victor Harkness.

"Yerine konulamaz bir hazine" dedi Moffett. "Artık ebediye kayboldu. Seni namussuz orospu çocuğu!"

Lester Eddington, "Gelecek araştırmacı kuşaklarından bir şey çaldın" dedi. "Umarım mutlusundur."

"Yasaları çiğnedin" dedi Harkness. "Landau mirasçılarını adına seni dava edebiliriz..."

"Yasalar çiğnenmek için yapılmıştır" dedim. "Ve o davaya bir dayanak bulmakta güçlük çekebilirsin. Başka seçeneğim var mıydı? Hangimizin başka seçeneği vardı?"

Isis ne demek istediğini sordu.

"Hepimizin bir saplantısı var, değil mi? Alice kitabının, Eddington araştırmalarının saplantısı içinde. Moffett koleksiyonunun, Harkness işini yapmanın. Ve Erica Darby'ye bakın. O da intikam saplantısında. Ve bu nelere yol açtı."

"Ya sen, Bern?"

Carolyn'e, sonra diğerlerine baktım. "Ben bir suçlu olabilirim ama bu kötü bir insan olduğum demek değildir. Ben de doğru olanı yapma saplantısına kapılmışım."

Bu sözüm üzerine derin bir sessizlik çöktü. Maşayı alıp kenara düşmüş mor kâğıt parçacıklarını ateşe iteledim. Kâğıtlar kısa da olsa bir alevlenip parladılar. Kurtarmaya değmeyecek kadar küçüktüler ama yine de tümüyle yok olduklarını görmek insanı şoka uğrattı.

"Tamam" dedim. "Parti sona erdi. Eğer kalmak istemiyorsanız tabii. Burada oda servisi var mıdır? Carl aşağıya telefon edip içki ısmarlayabilir miyiz?"

Carl başını hayır anlamında salladı.

"Eh, buraya kadar öyleyse" dedim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz."

Harkness, Moffett ve Eddington hep birlikte çıktılar; birkaç dakika öncesine kadar birbirlerine düşmandılar ama şimdi bana duydukları ortak nefret onları birleştirmiş gibiydi. Carl Pillsbury birkaç dakika daha kalıp işini korumanın bir yolunu aradı. Eğer işini kaybederse oturacak bir yer nerede bulabilirdi? Isis başka bir yere gidip her şeye yeniden başlayabileceğini söyledi.

"Ve bırak saçların kirlaşsın" dedi. "Öyle çok daha seçkin bir görünüşün olur."

"Sahi mi?"

"Elbette. Çekici bir erkeksin, kır saçla dayanılmaz olursun."

Ona inandı sanırım. Ne de olsa bir aktördü. Herkese veda edip çıktı gitti.

Ondan sonra sıra Alice'teydi; bana bir orospu çocuğu olduğumu söyledi ama ilkelerime bağlılığımı da hayranlık duymadan edemedi. "Böylece ilkeli bir orospu çocuğusun" dedi. "Ve kimbilir belki de anılarımda bir yer veririm sana da."

O da çıkınca mücevher kutusunu arka cebimden çıkarıp kapağını açtım. Isis gerdanlığı aldı, boynuna taktı. El çantasından pudrierini çıkarıp aynasına baktı, sonra göstermek için Carolyn'i çağırdı.

"Güzel" dedi Carolyn.

"Ama bunu gönül rahatlığıyla takamam sanıyorum" dedi Isis. "İki kadın öldürüldü, bu gerdanlık için değil ama yine de hepsi birbirine karışmıştı. Bilmem anlatabildim mi?"

"Sanırım" dedi Carolyn.

"Eh." Isis gerdanlığı çıkartıp kutusuna koydu. Sonra kutuyu elimden alıp Marty'ye uzattı. "Cynthia Considine keyfini çıkarsın" dedi.

"O asla senin kadar güzel olamayacak" dedi Marty. "Yakutlarla da, yakutsuz da."

"Çok tatlısın" dedi Isis ve bekledi.

Marty kadını fazla bekletmedi. Kutuyu açıp mücevherlere baktı -o gece olanlardan sonra kim onu suçlayabilirdi ki? Sonra kutuyu bir cebine sokup öteki cebinden çıkarttığı dolgun zarfı Isis'e uzattı.

"Yirmi mi?" diye sordu Isis.

"Yirmi beş. John'u biraz daha cömert olmaya ikna ettim."

"Çok tatlısın." Isis adamı yanağından öpüp zarfı aldı, çantasına yerleştirdi. "Elmasların bir kızın en iyi dostu olduğu söylenir ama aynı şey yakutlar için de geçerlidir sanırım. Artı bir artistin geleceği belirsiz hayatında her zaman nakit paradan sonra gelir. İnsanın pratik olması gerekir, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ama sen hiç pratik değilsin, Bernie. Sen hırsızsın, yani karanlık bir yanın var ama senin karanlık yanının da bir aydınlık yanı var, değil mi? Odana bir ayı aldığını duyduğumda bunu anlamıştım. Oyuncak ayılı bir hırsız!"

"Eh" dedim.

"Hiç tanımadığın bir adama iyilik yapmak için küçük bir servetten vazgeçtin. Benim yakutlarımı çaldın ve sonra geri verdin ve bu işten bir kuruş bile kazanmadın, değil mi?"

"Ben iyi bir işadamı değilim" diye itiraf ettim. "Zaten kitabevinde de fazla iş yapamıyorum."

"Çok esaslı bir insansın bence, Bernie Rhodenbarr. Çok esaslı!"

Ve kadın elimi sıkarken gereğinden biraz daha uzun tuttu.

24

Birkaç gün sonra dükkânda Raffles'a kâğıt toplar atıyordum -mor değil, beyaz toplar. Canı sıkılmış gibi görünse de sadakatinden görevini yapmaya devam ediyordu. Sonra kapı açıldı ve Alice Cottrell içeri girdi.

"Gerçekten sende mi?" dedi. "Yoksa bu beni buraya getirtmek için bir numara mıydı?"

"Gerçekten" dedim. "Ama hazır numaradan söz etmişken bana parayı bir göstersen"

"Önce sen bana malı göster, Bernie."

Başımı salladım. "Carl parasını peşin almadı ve bak başına neler geldi. Ben yalnızca ona vaad ettiğin iki bin doları istiyorum ve parayı elime almadan sana hiçbir şey göstermem."

"Eh, bunu hak ettim sanırım" diyerek çantasından bir tomar çıkardı. Hepsı yüzlüktü ve yirmi tane vardı. Biliyorum çünkü saydım.

Paralara cüzdanımda bir yuva bulduktan sonra tezgâhın altından bir zarf çıkardım. Bu çeşitli zamanlarda Karen Kassenmeier'in çantasında, Paddington'da 303 numaralı odanın dolabında ve Alice'in East End'deki dairesinde bulunmuş olandan pek farklı olmayan bir zarftı. İçinden o özgün zarfın içeriğine benzeyen bir tomar kâğıt çıkardım. Ama bunlar Raffles'a attığım toplar gibi beyaz kâğıttı.

Alice tomarı elimden kapıp şöyle bir baktı. "Hah, en son yaktığın da burada" dedi. "Mükemmel. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Bernie."

"Paramı ödedin."

"İki bin dolar için büyük zahmetlere girdin ama. Carl'a yalnızca o kadarını söz vermiş değildim."

"Biliyorum."

"Banyoda saklandığın sırada gerçekten sesimi tanıdın mı? Çok hafif bir sesle konuşmuş, hatta tek kelime bile etmemiştim."

"Benim duyduğum seste fazla bir kelime yoktu zaten."

"O sesleri yine duyabilirsin istersen."

"Sahi mi?"

"Eğer oyunu kuralına göre oynarsan."

"Ben seni ararım" dedim."

"Numaram var mı?"

"Eh, var diyebiliriz."

Aradan bir saat geçmeden kapı yine açıldı ve bu kere içeri kareli gömleği üzerine tüvit ceket giymiş bir adamdı gelen. Lester Eddington'dan avans istemedim. Alice Cottrell'e verdiğim zarfa benzeyen bir zarf uzattım, Eddington özür dileyen bir gülümsemeyle içindekileri çıkartıp dikkatle gözden geçirdi.

"İnsan çok dikkatli olmalı" dedi. "Yalnızca bir tek mektup gördüm, onun gerçek olduğu belliydi ama..." Kaşlarını çattı, başını eğdi, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. "Bu bir altın madeni" dedi. "Bunları kaybetmek bir trajedi olurdu."

"Onun için önce fotokopilerini çekmiştim."

"Tanrıya şükürler olsun" dedi. "Belki böyle konuşmamam gerekir ama özgün kopyaların yok olduğuna seviniyorum doğrusu. Başka birinin bu malzemeyi benden önce kullanacağından kaygılanmam artık."

"Ve bunları Fairborn yaşadığı sürece kullanmayacaksın."

"Kesinlikle. Kendisi itiraz edecek ya da dava edecek durumda oldukça tek birini bile yayımlamayacağım."

Bu kere parayı sayan o oldu: Ellilik ve yüzlüklerden oluşan üç bin dolarlık bir tomar. O para için ne kadar çalıştığını düşününce bir ara geri vermeyi düşünmedim değil. Ama bu gibi düşünceleri hep yaptığım gibi bunu da hemen susturuverdim.

"Teşekkür kısmında senin de adın geçecek" dedi. "Ama nasıl bir yardımda bulunduğundan söz etmeyeceğim."

"Eh, dikkatli olmakta her zaman yarar vardır" dedim.

Takım elbise giyip kravat takmış olan Victor Harkness elinde esaslı bir evrak çantasıyla geldi. En azından bin dolar eder gibi duruyordu ama Senegalli'nin bana gagalamaya çalıştığı gibi taklit olmadığından emin olunamazdı doğrusu.

Bir müşterim -bereli ve gümüşü sakallı biri- olduğundan Harkness'i arka odaya aldım ve dosya dolabından büyükçe bir zarf çıkardım. Adam oturdu, zarftan çıkardığı bir iki düzine mor kâğıdı inceledi.

"Mükemmel" dedi.

"Biri eksik" dedim. "Herkesi hepsini imha ettiğime inandırmak için yaktığım o mektup."

"Bocce ve cappuccino'dan söz eden mi?"

"Evet, diğerlerinin hepsi tamam."

"Şirketim size minnettardır" dedi. "Ben de. Komisyonumuz önemli değil. Önemli olan mektupları müzayedeye çıkaracağımızı bildirmiş olmamız, eğer bunu yapamasaydık çok kötü bir duruma düşerdik."

"Bunu istemeyiz elbette."

"Kesinlikle. Ama bir yandan da edebiyat tarihinin uğrayacağı büyük kayıp vardı ve Anthea Landau'nun mirasçıları olan çeşitli hayır derneklerinin uğrayacağı parasal kayıp. Doğrusu bir elden düşme kitap satıcısına ne kadar çok şey borçlu olduklarını bilmeyeceklerine üzülüyorum."

"Ben o şereften yoksun kalmaya razıyım."

"Parayı tercih edersiniz, değil mi?" Çantasını açıp bir banka zarfı çıkarttı. "Anlaştığımız gibi beş bin dolar. Buyrun."

Saat on ikide mezeciden bir şeyler alıp Fino Fabrikası'na gittim saat birde oradan çıktım ve sağa değil de, sola döndüm. Broadway köşesinde bir kere daha sola döndüm ve iki blok ilerdeki bir kahveye girdim. Hilliard Moffett beni arka tarafta bir bölmede bekliyordu. Karşısına geçtim ve masanın üstüne şişkince bir zarf koydum.

Yemek yemişti, ben de yalnızca bir fincan kahve istiyordum. Kahvemin soğumasını beklerken o da kendisinden beklenen bir dikkatle zarfın içindekileri kontrol etti. Bunun için cebinden çıkardığı bir büyüteci

kullanıyor ve hiç acele etmiyordu. İncelemesi tamamlanınca arkasına yaslandı ve yüzü parladı. Kendisi bir koleksiyoncuymuş ve önünde koleksiyonu yapılacak bir şey vardı ve bu da yüzünün parıl parıl yanması için yeterliydi.

"O mektubu yaktığın zaman kalbim duracak sandım" dedi. "Sonra perdeyi çekip de sefil bir kadının iki kadını öldürdüğünü ispat ederken yanan diğerlerini gösterince orada ölecektim az daha."

"Seni biraz üzeceğimi biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim" dedim.

"Ama yaktığın onlar değildi."

"Öyle göstermek zorundaydım, yoksa bunları sana veremezdim. Sotheby's'in yasal bir hakkı vardı ve hakkını arayacaktı. Ama şimdi mektupların imha edildiğine inandığına göre..."

"Gerçeği asla öğrenemeyecek" dedi Moffett. "Bunları özel bir yerde saklayacağım, kimse ne görecektir ne de bilecek."

"Zaten öyle yapman gerekecek." Öne eğilerek sesimi alçaktım. "Bir söylenti duydum. Sotheby's sözde Fairburn'ün Landau'ya yazdığı bazı mektupları müzayedeye koyacaktı."

Gözleri hafifçe yerlerinden fırladı. "Bunları mı?"

"Sanmam. Aşağı yukarı aynı sayıda ama içerikleri farklı. Onlar da mor kâğıda yazılı ve gerçek görünümlüymüş, ama..."

"Yani sahte miymişler demek istiyorsun, Rhodenbarr?"

"Öyle olması gerek, değil mi? Nereden duyduğumu söyleyemem ama gayet ustaca yapılmış sahtelermiş. Gösterime sunulduğunda gidip bakmak istersin herhalde."

"Kesinlikle."

"Hatta satın almak bile isteyebilirsin. Sahte olsalar bile. Fiyatı uygun gelirse tabii. Çünkü..."

"Çünkü o zaman Fairborn-Landau mektuplarının gerçek yasal sahibi ben olurum ve bunları istediğim zaman istediğim yerde gösterebilirim. İyi düşünmüşsün, Rhodenbarr. Hem de çok iyi düşünmüşsün. Sana çok para ödüyorum ama bunu hak ettiğini söyleyebilirim."

"Paradan söz ettik de..."

Moffett başını salladı ve ceplerinden zarfları çıkarmaya başladı.

"Oh oh oh" dedi Ray Kirschmann. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin, Bern."

"Seni görmek benim için de bir zevktir, Ray."

"Nasıl gitti? O insanlarla görüştün mü?"

"Görüştim."

"Biraz iş yaptın mı?"

"Onu da yaptım."

"Orada olup da bütün hayallerinin uçup gittiğini gördüklerinde yüzlerinin aldığı şekli görmek isterdim. Bana neden öyle bakıyorsun, Bern?"

"Boş ver. Görülecek şeydi, hiç kuşkun olmasın."

"Onlara mor kâğıda yazılmış bir mektup gösterdin, bir sürü mor kâğıdı da yaktığını gördüler ve neler düşündüler, değil mi? Oysa sen yalnızca bir tek gerçek mektupla işe yaramaz mor kâğıtları yakmıştın."

"Ama işe yaradı" dedim.

"Sattın demek. Ve ortağız, değil mi?"

"Elbette" diyerek ona da bir zarf uzattım.

Saat altı olunca Henry ucuzluk masamı içeri almama yardım etti. Vitrine KAPALI yaftasını astım, kapıyı kilitledim. Sonra arka odaya gidip oturduk. Uzun bir gün geçirmiş olduğumu ve doğrusu bir içkinin hiç de fena olmayacağını düşünüyordum ki, Henry -sizce bir sakıncası yoksa ona Henry demeye devam edeceğim- ceketinin iç cebinden gümüş bir matara çıkardı. Ben de temiz iki kadeh buldum.

İçkimi içtikten sonra ikincisini reddettim. "Her şey tamam" dedim. "Ve gayet iyi gittiğini söyleyebilirim."

"Sayende, Bernie."

"Senin sayende" dedim. "Elli sahte mektup yazmak ve imzalamak, sonra elli farklı mektup daha yazıp bir daha imzalamak az iş değildi."

"Eğlenceliydi."

"Yine de çok yorucu olmalı."

"Roman yazmaktan kolay olduğunu itiraf etmeliyim. Ne bir kurgu, ne bir devamlılık kaygısı vardı. Gerekli olan tek şey mektupların benim kalemimden çıkmış gibi olmasıydı ve bundan kolay da ne olabilirdi?"

"Doğru."

"En çok Alice'inkileri yazarken eğlendim. Kendi ününü lekeleyecek olan mektup kopyalarına para vereceğini düşünmek çok eğlenceliydi. 'Sevgili Anthea, The New Yorker'ın kötü bir seçimi nedeniyle adını belki duymuş olacağın Alice Cottrell adında küçük bir sahtekârla başım dertte. Hem erken gelişmiş hem geri

zekâlı olmasının yanında bir midye kadar da yapışkan. O kadar acınacak biri ki insan onu incitmekten korkuyor ama diğer yandan öldürmek isteyeceğin kadar itici. Bakalım bunu anılarına nasıl alacak."

"Peki, bu insanların mektuplarına sahip olmalarına aldırıyor musun? Eddington? Moffett? Ve Sotheby's'in satacağını alacak olan kişi?"

Henry başını salladı. "Bırak da kendilerince keyflensinler. Benim özel düşüncelerimi okuyor olmayacaklar ki? Onları büyülemek için özel olarak yazdığım şeylerle büyülenecekler."

"Bu işten zevk alıyorsun, değil mi?"

"Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim." Bir içki daha aldı. "Son zamanlarda yazmakta sıkıntı çekiyordum. Belki de bu önümdeki engeli yıkar artık. Bir an önce çalışmaya dönmek istiyorum şimdi."

"Bu çok iyi işte."

"Öyle ve tek hüzünlü olan şey ayrılık. Shakespeare'in deyişiyle, tatlı hüznün. Paddington'dan çıktım, Bernie ve uçağıma yetişmek zorundayım. Seni gerçek bir dost olarak belledim ama nasıl bir hayat sürdürdüğümü biliyorsun. Herhalde bir daha hiç karşılaşmayacağız."

"Böyle şeyler asla bilinmez."

"Doğru. Belki arada sırada sana iki satır yazarım."

"Mor zarfları bekleyeceğim. Ve okur okumaz da yakacağıma söz veriyorum. Ama bir şey unuttun."

"Ne?"

Bir zarf uzattım. "Bunu güvenli bir yere koy" dedim. "İçinde otuz bin dolar var."

"Ama bu çok."

"Yüzde ellışere anlaşıştık, unuttun mu? Alice'den iki bin, Eddington'dan üç bin, Victor Harkness'ten beş bin, Hilliard Moffett'ten elli bin dolar aldım. Toplam altmış bin dolar eder ki, onun da yarısı otuzdur ve sana da otuz veriyorum."

"Ama bütün riskleri sen yüklendin, Bernie."

"Ama işi yapan da sendin ve anlaşma anlaşmadır. Paraya da ihtiyacın var. Onun için sağlam bir yere koy ve yankesicilere dikkat et."

25

"Bilemiyorum, Bern" dedi Carolyn. "Kafam çok karışık"

"Eh, bu sıralarda bulaşıcı bir şey sanırım" dedim. "Benimki de öyle çünkü."

"Peki, sen bundan kurtulmak için ne yapıyorsun?"

"İçkiyle boğmaya çalışmak fena bir yöntem değildir."

"Bak bu iyi fikir." Carolyn kimi zaman sipariş almakta ağır davranan Maxine'e el salladı. "Hey, Max. Bir duble Skoç ve sakın o diş ilacını bu masaya getirmeye kalkışma, tamam mı? Bern, ya sen? Hâlâ çavdar viskisi mi içiyorsun?"

"Son içtiğim bana uzun bir süre yeter" dedim. "Bana da Skoç, Maxine."

"Henry evine döndü, ha?"

"Henry'nin aslında bir evi olmadığına göre nasıl evine dönebilir ki?" dedim. "Evet, buradan gitti. Onu ilk kez gümüşü sakalsız gördüm. Eğer Paddington lobisinde gördüğüm zamanı saymazsan. Ama o zaman da bir dergi okuyan tanımadığım bir beyefendi. Bu öğleden sonra dükkânda tualete gitti ve sakalını bir kâğıda sarmış olarak dışarı çıktı. O renk çıktığı takdirde gerçek bir sakal bırakacağını söyledi."

"Boyama imkânı var her zaman."

Carl'dan ve boyanmış saçların her zaman anlaşıldığından söz ettik. Kötü bir boya ya da aşikâr bir peruk her zaman göze çarpardı. Sonra bir kadının saçını boyamasının ya da zamanın harabiyetini saklamak için cerrahiden yardım alışının normal olduğunu ama her nedense erkeklerin böyle bir şey yapmasının uygun olmamasının nedenleri üzerinde konuştuk.

"Ya da makyaj" dedim. "Ve makyaj deyince dikkatimi çekti, sen makyaj yapmamışsın. Saçının biçimi de hoşuma gitti."

"Benim saçım hep böyle, Bern. Birbirimizi tanıdığımızdan beri hep böyle tararım."

"Son zamanlara kadar" dedim.

"O bir evreydi, geldi geçti. Tırnaklarım artık gözüme küçük görünmüyor."

"Gömleğinden de hoşlandım. Ne marka, L. L. Bean mi?"

"Ne olmuş yani?"

"Onların malı sağlamdır, kareli gömleğin de modası geçmez."

Yüzüme ters ters baktı. "Her zamankinden daha sevicili göründüğümü biliyorum ve umurumda bile değil. Tepki gösteriyorum, tamam mı? Ama bu da geçecek. Bu arada kafam hâlâ karışık, Bern ve giyim kuşamdan söz ediyor değilim."

"Kafanı karıştıran ne?"

"Bıçak?"

"Hangi bıçak? Erica'nın iki kurbanını öldürdüğü bıçak mı, yoksa polisin onun evinde bulduğu mu?"

"Demek aynı bıçak değildi?"

"Nasıl olabilirdi ki? Erica bıçağı kullandıktan sonra alıp götürdü, herhalde bir yere atacak kadar da akli vardı. Ben Times Meydanı'nda henüz Dizneyleşmemiş bir dükkân bulup evine koymak üzere bir bıçak aldım."

"Onu tahmin etmiştim, Bern. Ve sözde kan lekelerini çıkartmak için de Clorox içinde bıraktın. Ama nasıl bir bıçak alacağını nereden bildin? Carl sedef saplı bir sustalı olduğunu söylemişti ama sen ondan önce Erica'nın evine girip çıkmıştın. Yoksa daha önceden Carl ile konuşmuş muydun?"

Başımı salladım. "Benimki sadece bir tahmindir."

"Tahmin mi? Gittin bir bıçak aldın ve o da cinayet silahının eşi çıktı, ha?"

"Eşi değildi. Hatta pek benzeri de değildi. Basit bir Tornos Meydanı bıçağıydı, sustalı değildi ve sapı sedefli değil siyahtı."

"Ya?"

"Ama iki kadını öldüren bıçağa yakın boydaydı ve Erica'nın mutfağında bir kâse içindeydi ve bunu açıklaması güç olacaktı. Ne diyecekti yani? 'Bu benim kullandığım bıçak değil! Benimkinin sapı sedefti' mi diyecekti?"

"Ne yapmak istediğini anlıyorum."

"Onu yalnızca biraz sarsmak ve denetimini kaybettirmek istemişim."

"Bunda da başarılı oldun, Bern. Bir katille yatıyordum, ha? Ve hiçbir şeyden kuşkulandım. Dün gece o iki meteorologu tavladığımızda ve sonra da sudan çıkmış balığa döndürdüğümüzde Erica'nın keçileri kaçırdığını anlamıştım ama." Bir an ürperdikten sonra kadehine uzandı. "Yine de hâlâ titriyorum. Ama kafamı karıştıran bu değil."

"Ya?"

"Gulliver Fairborn'un mektuplarını Isis'in odasındaki şöminede yaktın. Bunu herkes gördü."

"Doğru."

"Ama aslında gördükleri kendi inceledikleri bir tek mektuptu. Ve yanmış mor kâğıt parçaları. Yani mektupları yakmamıştın."

"Bunu zaten biliyordun sen. Mor kâğıtları alıp daktiloda sahte mektupları sen yazmıştın, unuttun mu?"

"Unutmadım elbette. Ben yazdım sen de yaktın."

"Doğru."

"Bu arada Henry de sahte mektupları yazdı. Onu hâlâ Henry olarak düşünüyorum, Bern."

"Ben de. Ama yazdığı sahte mektuplar değildi, gerçek mektuplardı. Kendisi Gulliver Fairborn olduğu için yazdığı her mektup gerçek bir Gulliver Fairborn mektubudur."

"Onlara nasıl gerçek diyebiliyorsun, Bern?"

"Peki, gerçek değil ama sahte de değil."

"Tamam. Uydurma diyelim. Sen de uydurma mektupları alıp fotokopilerini çıkarttın."

"Yalnızca bir takımının fotokopilerini. Henry iki seri hazırladı. Bir seriyi alıp ikiye fotokopi çıkarttım."

"Lester Eddington ve Alice Cottrel için."

"Evet. Ve birine diğerinin de bir seri aldığını söylemedim tabii. A serisini Victor Harkness'e verdim. Böylece Eddington ya da Alice, Sotheby's'in müzayedesine gidip de satışa sunulan mektupları görünce kendi ellerindeki gerçek kopyaları olduğuna inanacaklardı. Ve kendilerinde Sotheby's'in serisinde olmayan bir şey olacaktı."

"Neydi o, Bern?"

"Herkesin benim yaktığımı gördüğü mektup. Bu da fotokopilerin mektuplar yakılmadan önce yapıldığının kanıtıydı."

"Bunu nasıl basardın?"

"O kadar da güç değildi. O mektubu Isis Gauthier'nin odasında toplanmamızdan önce kopya etmişim."

"Şimdi anladım."

İçkimden bir yudum aldım. "Diğer B serisi Hilliard Moffett'e gitti. O serinin fotokopilerini çekmedim. Onun elindeki tek kopya ve doğrusu da bu. Çünkü o diğer üçünün ödediği toplamın beş katını ödedi. Şimdi malını nasıl da titizlikle koruyacak görürsün. Doğrusu buna yerinde harcanmış para diyebiliriz."

"Ya? İşte benim kafam asıl burada karışıyor, Bern."

"Bunda kafa karıştıracak ne var?"

"Bu kadar para el değiştiriyor ve sana bir şey kalmıyor, işte kafamı karıştıran bu. Yakutlardan bir şey kaldı mı sana?"

"Bir dost kazandım ve bir iyilikte bulundum. İyiliği Marty'ye yaptım. O benim kefalet paramı yatırmıştı ve bugüne kadar kimse benim için böyle bir iyilikte bulunmuş değildi. Ben de ona karşılık verdim. Cynthia Considine gerdanlığına ve küpelerine kavuştu, John Considine aile hayatının keyfini çıkarıyor, en azından bir sonraki ihtiraslı artistle karşılaşana kadar. Isis küpeleri kaybetti ama eline yüklü bir para geçti. Marty, Isis'le kısa bir macera yaşadı ve bundan pek keyif aldı."

"Bu iyi işte. Peki, yeni arkadaşın kim?"

"İsis. Otel koridorunda karşılaştığımızda yıldızlarımız barışmamıştı, yakutlarını çaldığını öğrenince aramız daha da bozuldu ama geçen gece odasındaki o gösteriden sonra şimdi iyiyiz artık."

"Senin ayının olması da hoşuna gitmişti."

"Üstelik onun giysileriyle uyumlu bir ayı. Yarın gece randevumuz var, eğer işler yolunda giderse Paddington Ayısını yakından göreceğiz."

"Nerede?"

"Benim evimde. Ayının bugünlerde yaşadığı yer orası. Onu geri verip depozitomu isteyebilirdim ama küçük yaramazın bende kalması daha iyi olur diye düşündüm. Böylece bu işten bir şey daha kazanmış oldum, Carolyn. Bir iyilik yaptım, yeni bir dost kazandım ve bir oyuncak ayım oldu."

"Ve yeni arkadaşın yarın gece ayıyla tanışacak. Belki Mel Torme'yi de dinler."

"Eh, umut dünyası."

"Peki bütün bunlar çok iyi de, paradan ne haber? İsis Gauthier parasını aldı, Henry namı diğer Gulliver Fairborn parasını aldı..."

"Ray'i unutma."

"O da mı para aldı?"

"Anlaşmıştık, unuttun mu? Yüzde elliser."

"Şu hesabı bir daha anlatsana, Bern."

"Alice iki bin dolar, Lester Eddington üç bin dolar ve Victor Harkness de Sotheby adına beş bin dolar verdi."

"Ve Hilliard Moffett de elli bin dolar."

"Doğru."

"İki üç daha beş, beş daha on ve elli daha altmış. Altmış bin dolar mı?"

"Kâğıt kalemle ne güzel hesap yapıyorsun böyle?"

"Ve Henry'ye..."

"Yarısını verdim. Otuz bin dolar."

"Sonra da Ray'le yüzde elliser..."

"Anlaşmamız öyleydi."

"Henry payını aldıktan sonra kalanın yarısı, öyle mi?"

Başımı salladım. "Ray'in Henry'den haberi yoktu. Onu yalnızca arada sırada dükkânda benim yerime kalan şık bir moruk olarak görüyordu. Ray'in bildiği kadarıyla yalnızca bir takım mektup vardı ve onu da adını bile duymadığı ünlü bir yazar yirmi yıl önce yazmıştı. Ben mektupları sözde yaktığımı, sonra fotokopileri iki kişiye, asıllarını da üçüncü bir kişiye sattığımı ve Henry'ye otuz bin dolar ödediğimi ona anlatamazdım. Kafası karışırdı bunları duyunca."

"Ve bunun yerine öteki otuz bin doları ona verdin, öyle mi? Ve sana bir şey kalmadı."

"Ben zaten bir şey beklemiyordum" dedim. "Alice beni üç kâğıda getirdi, bu işi Fairborn için yaptığımızı söyledi ama sonunda yalanı doğru çıktı. Fairborn'a esaslı bir iyilik yapmış oldum."

"Demek şimdi içinde sıcak bir duygu var ve onun dışında cebinde metelik yok."

"Eh, öyle sayılmaz" dedim. "Nasıl yani?"

"Ray yalnızca bir takım mektubu bildiği için ikinci takımdan söz etmek kafasını daha da karıştırdı. Ben ona Alice, Eddington ve Sotheby's'den aldığım on bin doların yarısını verdim ve fotokopi parasından payına düşeni bile kesmedim. Tamı tamamına beş bin dolar aldı ve pek de memnun göründü."

"Böylece sen.."

"Ben yirmi beş bin dolar aldım ki, bu da girdiğim risklere bakarsan pek o kadar fazla sayılmaz ama yine de hiç değildir. O kadar parayı kazanmak için bir dükkân dolusu kitap satmam gerekir."

"Benim de sayılmayacak kadar çok köpek yıkamam. Bir servet değil ama haklısın, hiç de çok sayılmaz. Farkında mısın? Bu tam da İsis'in aldığı para."

"Haklısın. İşte sana ortak bir yanımız daha."

"Mel Torme, bademciklerini ısıtmaya başlasın öyleyse. Bir şey daha var, Bern."

"Öyle mi?"

"Mektuplar."

"Hangi mektuplar?"

"Gerçek mektuplar, Bern. Özgün orijinaler, Karen Kassenmeier'in Anthea Landau'dan çaldığı, Carl Pillsbury'nin Karen Kassenmeier'in çantasından alıp Alice Cottrell'e verdiği ve senin onun evinden çalıp yakar gibi yaptığın ve yakmadığın mektuplar."

"Ha, o mektupları soruyorsun."

"Eee?"

"Eee ne?"

"Onlar sende değil mi? Başka kimsede değiller ve de yanmadılar."

"Henry yandıklarını sanıyor. Senin bana yakmak için bir seri yazdığını bilmiyor."

"Ve onlar sende kaldı, öyle mi?" Carolyn güldü. "Bir anı daha mı, Bern? Evindeki Mondrian gibi. Hani herkes sahte sanıyor ama sen ve ben gerçek olduğunu biliyoruz? Raymond Chandler'in Dashiell Hammett'e imzaladığı, kütüphanedeki varlığını kimsenin bilmediğı o Büyük Uyku gibi."

"Eh, mektuplar da o sınıfa girer" dedim. "Ne satabilirim ne de kimseye gösterebilirim. Ama kitap ve tabloda olduğu gibi sahip olma keyfini yaşayabilirim. Ama bunu yapamazdım."

"Ne demek istiyorsun, Bern?"

"Henry'nin gerçeğı öğrenmesine imkân yoktu, zaten herhalde onu bir daha hiç görmeyeceğim ama bu durumu ben bilecektim ve bu da beni rahatsız edecekti. Henry mektupların yandığını sanıyordu ve yanıtladığını öğrenmek onu mutsuz ederdi. İhanete uğramış hissedirdi kendini." Kaşlarımı çattım. "Hiç bilmeyecek olsa bile bu ihanet sayılır mı? Bilemiyorum. Söyleyeceğim tek şey bunun beni rahatsız edeceğıydi. Bir şöminem olsaydı yakardım."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Yaptım bile. New York'ta kâğıt parçalayıcısı kiralayan şirketler olduğunu biliyor muydun?"

"Hiç şaşmadım. New York'ta fil kiralayan şirketler bile vardır. Bir makine mi kiraladın?"

"Dün getirdiler. Ve ben de dün gece Fairborn-Landau mektuplarını birer birer makineye sokup parçaladım. Alice de parçalayıp parçaları yaktığı yalanını söylemişti. Ama yakmaya gerek yoktu. Makineden çıkan parçaları yeryüzünde kimse birleştiremezdi. Hepsini toplayıp çöpe attım sonra."

"Şu halde mektuplar yok artık."

"Okunur biçimde yok."

"Ama parçalamadan önce onları okudun, değil mi?"

"Okuyacaktım" dedim.

"Eee?"

"Ama okumadım. Bunun bir mahremiyet ihlali olacağına karar verdim."

"Sen insanların mahremiyetlerini sürekli olarak ihlal eden birisin. Bern, evlerine girip çekmecelerini, dolaplarını karıştırır, bir şey bulunca da alıp götürürsün. Eski mektupları okumak buna kıyasla pek önemsiz bir şey olmalı."

"Biliyorum ama bu Gulliver Fairborn, Carolyn. Nobody's Baby'yi yazan adam bu."

"Ve o kitap senin hayatını değiştirdi."

"Evet" dedim. "Ve ona bir şeyler borçlu olduğumu düşündüm ben de."